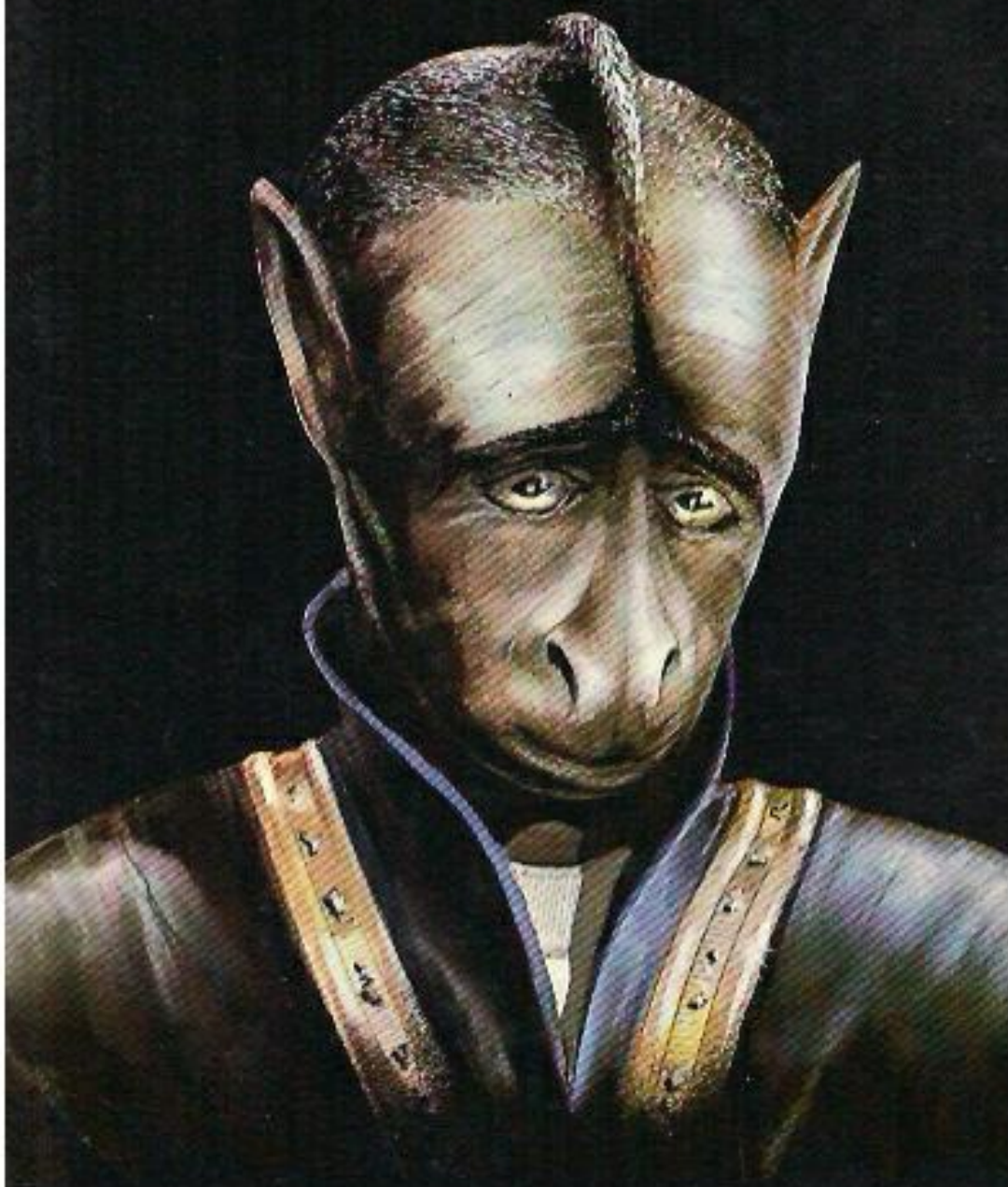

Stefan Denaerde

Buitenaardse beschaving

Stefan Denaerde

Buitenaardse beschaving

De planeet Iarga

Naar aanwijzingen van de schrijver geïllustreerd door Rudolf Das

Woord vooraf

Dit is geen science-fiction. Het is een utopisch boek. Het beschrijft de confrontatie van een aards mens met een buitenaardse beschaving. Het volgt de schokkende ervaring van een wezen van onze planeet, dat gesteld wordt voor het feit dat er ver buiten ons zonnestelsel een beschaving zou bestaan. De inlichtingen over die verre planeet Iarga zijn voor ons onthullend en onvriendelijk!

Ze degraderen de aardse verhoudingen - ze stellen door andere normen de onze in een vreemd daglicht. Ze geven ons een verre blik in onze mogelijke toekomst. Ze waarschuwen ons, maar ze willen ons ook de harmonie, het doel van het kosmische leven wijzen. Waarbij onze godsdienstige dogma's ineens storten.

Een gevaarlijk boek voor behoudende mensen, die denken dat ze het op aarde goed doen. Een bizar, maar hoopvol boek voor hen die zichzelf - en daarmee de wereld willen vernieuwen.

Rudolf Das

Introductie

Stefan Denaerde beschrijft een ontmoeting met mensachtige wezens van een planeet Iarga buiten ons zonnestelsel. Hij is met zijn boot in de Zeeuwse Wateren op een onderwater liggende UFO (vliegende schotel) gestoten en komt naar aanleiding hiervan met de bemanning in contact. In de "schotel" wordt hij via computers en met films op de hoogte gebracht van hun leefwijze, de sociale structuur van hun planeet en de stand van hun techniek. Fascinerende tekeningen, door Rudolf Das op aanwijzingen van de auteur vervaardigd, illustreren dit tot in details.

Technisch, zeggen de Iarganen en rapporteert Denaerde, zijn wij, aardbewoners, veel verder dan ons sociaal beschavings-niveau ons eigenlijk zou moeten toelaten.

De ontwikkelingshulp wordt vergezeld door napalm. Naast sociale voorzieningen kennen wij rassendiscriminatie en atoomkoppen. Als wij sociaal niet stabiel worden, dan zullen we onszelf met de huidige en nog komende uitvindingen de das om doen.

Buitenaardse beschaving toont hoe anders het op de planeet Iarga toegaat.

Een boek waarvan u zegt: "Het is niet te geloven, maar stel je eens voor dat ..." En daarom is het zo interessant en inspirerend hier kennis van te nemen.

1969 N. Kluwer, NV, Deventer

Zeilen op Noordzee en Oosterschelde - Merkwaardige gedragingen van het kompas - Aanvaring met een onzichtbaar voorwerp - Redding van een drenkeling - Hautain intellect en agressieve kracht -- Confrontatie met buitenaardse intelligentie - Ruimtewezens maken zich blijkbaar zorgen- Mensheid in kosmisch isolement? - Uitnodiging tot interplanetair gesprek - Geheimzinnigheid onder water

Wie mij naar Iarga vraagt, zal ik de weg wijzen. De fascinerende groene schemering met de sombere roze hemel is geen droom, maar ... wacht nog even! Om het voor u tot werkelijkheid te maken zal ik eerst de zee van gegevens uit mijn verbijsterende belevenissen moeten ordenen en doorgeven in een logisch verband. Dat heb ik zelf ook wel nodig. Enige ordening van mijn chaotische herinneringen zal me kunnen helpen om weer de oude te worden.

Het kost me nu moeite om me te herinneren wie ik vroeger was. Hoe ik me voelde op die prachtige zomeravond, toen mijn zeilschip, een stalen tjalk, op het windstille water van de Oosterschelde voor anker lag als een grote witte zwaan.

- Weet je dat het kompas kapot is?, was de verrassende vraag van mijn zoontje.

Ik reageerde niet; dit kon alleen maar een grapje zijn. Ik zat lekker onderuit in een gemakkelijke stoel en slurpte met welbehagen van mijn koffie, onderwijl kijkend naar het verre Schouwen-Duiveland waar we van plan waren om tegen het donker heen te varen. Op de smalle streep van de horizon was het havenlicht van Burgsluis al te zien.

- Zeg, paps het is echt waar, hield zoonlief vol. Wat ongelovig kwam ik overeind en even later stonden ook mijn vrouw en dochtertjes rond het kompas en we keken er met zijn allen naar alsof we het voor de eerste maal hadden ontdekt.

Het was inderdaad defect. De kompasroos hing scheef en raakte het dekglas, maar het ergste was dat de noordpijl in de richting van de Zeelandbrug wees, dus naar het Oosten. Argwanend keek ik naar de ontdekker van het onheil, want de mogelijkheid van een grapje met een magneet was niet uitgesloten. Maar helaas bleek dat niet zo te zijn, zodat ik een ernstig onderzoek begon naar de oorzaak.

Intussen deed Miriam de afwas en bracht de kinderen naar bed. Zo kwam het dat het al vrij donker was toen ik de motor startte en op de tonnen terugvoer naar Burgsluis. Het kompas had zijn geheim niet prijsgegeven en dat irriteerde me bijzonder. Miriam had natuurlijk wel gelijk met haar opmerking dat ik een fijne vakantiedag niet moest bederven met ergernis over een kompas, maar toch moest en zou ik weten wat er aan de hand was. Enfin, dat kwam nog wel in de haven.

Ik joeg de tjalk op volle kracht over de donkere Oosterschelde. Daar was de lichtboei al. Automatisch las ik het nummer en draaide scherp bakboord uit. In de verte lag de volgende, die de geul markeerde naar Burgsluis. Nog een mijl of zes en dan waren we er!

Maar het liep anders dan ik dacht. Er gebeurde iets ongelooflijks. Midden in deze volstreckte verlatenheid flitste plotseling een fel blauw-wit zoeklicht aan wat in mijn ogen scheen vanaf een punt recht voor de boeg. Tegelijkertijd hoorde ik een hoge snerpende toon die boven het motorgeronk uitkwam. Ik schrok geweldig. Het kwam zo onverwacht dat het enkele seconden geduurd moet hebben voordat ik reageerde.

Vol gas achteruit! Ai, te laat!

Met een angstaanjagende dreun liep de tjalk vast op een hard voorwerp. Maar waarop? Wie ligt er in vredesnaam onverlicht in de vaargeul? Met trillende handen stopte ik de motor en in de plotselinge stilte zag ik het verschrikte gezicht van Miriam in de opening van de kajuit.

- Is daar iemand? schreeuwde ik over het water.

Als antwoord ging het licht uit, maar niemand antwoordde. Miriam kwam naar buiten en achter haar stonden de kinderen met angstige ogen te kijken.

- Kijk daar, een vreemd plat ding. Het lijkt wel een ondersteboven drijvend schip of ponton. Maar daar zitten we nog een meter of acht vandaan. Waar zijn we dan op gevaren?

- Is daar iemand? brulde ik voor de tweede maal.

Weer flitste het zoeklicht aan. De bijzonder smalle lichtbundel gleed over het water, kwam dichterbij de tjalk en wierp een kille gloed op de zijkant van het schip. Mijn adem stakte. Voortdrijvend op de vloedstroom schoof geluidloos een menselijk lichaam voorbij; ogenschijnlijk levenloos met de rug naar boven gekeerd.

De verdere gebeurtenissen voltrokken zich in een zenuwslopend tempo. Een gedachte overheerste: snel iets doen, voordat de drenkeling was weggedreven naar die zwarte watervlakte. Instinctmatig voerde ik de handelingen uit die ik zo vaak had overdacht wanneer één van de kinderen overboord zou vallen. Enkele seconden later sprong ik met de lijn van de bijboot in mijn hand in het water.

Maar wat nu weer? Er stond nog geen meter water en ik bezeerde mijn enkels en knieën op een staalharde bodem. In de verwarring zag ik de lijn van de bijboot wegdrijven. Ik strompelde overeind en liet me languit voorover vallen zodat ik het touw weer grijpen kon. Zwemmend met het bootje achter me aan, kreeg ik eindelijk de drenkeling te pakken. Hij bewoog zich niet. Maar hoe kreeg ik die zware man in dat bootje? Hoe til je zoiets over de rand? Een onmogelijke opgave. Dan eerst maar vastbinden met het touw en zelf aan boord klimmen. Ik trok hem daarna wat omhoog en sjoerde het touw vast.

Pas op dat moment begon de alarm-sirene in mijn achterhoofd te loeien. Wat raar, hij heeft een hard metaalachtig pak aan waar hij op drijft. Rond zijn hoofd zit een vreemde vervormde bol, die het blauwe licht zo scherp reflecteert dat ik zijn gezicht niet kan zien. Wat is dit voor iemand?

Ik begon aan ruimtevaarders te denken, maar hoe komen die in de Oosterschelde? Ik startte de buitenboordmotor en begon langzaam terug te varen naar de tjalk, de drenkeling voortslepend aan de zijkant van het bootje. Maar wat nu? Wat moet ik eigenlijk met die vreemde last opzij? Is het wel een mens? Waar heb ik al die moeite voor gedaan? Mijn verwarring steeg met de minuut.

Het blauwe licht maakte me duidelijk dat ik door moest gaan. Wie bedient dat zoeklicht? Iemand die mij ziet, die de redding heeft gadeslagen en er met dat licht zelfs aan heeft meegeholpen? Maar wat willen ze eigenlijk?

In een afschuwelijke verwarring kwam ik tenslotte terug bij de tjalk. Nu kreeg mijn tegenwoordigheid van geest voorlopig de genadeslag: er was plotseling een zee van licht. Een groot diffuus licht onder de waterspiegel. Ik stopte de buitenboordmotor. In de stilte hoorde ik allereerst Miriams stem en die van mijn oudste dochter. Gelukkig, daar was alles nog in orde.

Een ander geluid was veel verontrustender. Het zoeklicht werd gedoofd en vanuit het midden van het plateau kwam een donkere gedaante aansnellen met vinnige snelle dribbelpasjes. Hij sprong in het water en in het volle licht waadde hij naar mij toe. Het was een getrouwe kopie van het wezen dat ik had opgevist. Een metaalachtig glanzend kostuum met een transparante bol rond zijn hoofd.

Meter voor meter kwam hij dichterbij. Instinctief zwaaide ik in de afweerbeweging de pikhaak omhoog. Hij stak met een bezwerend gebaar zijn arm omhoog en wendde zijn gezicht naar mij toe. Als door een adder gebeten, deinsde ik achteruit. Een wilde angstpuls sneed me de adem af. Het was een nachtmerrie. Een afschuwelijk en niet te beschrijven gevoel maakte zich van mij meester.

Dat wezen vlak voor mij was geen mens! Een dierlijk gezicht met een trotse agressieve blik. De ogen met grote ruitvormige pupillen waren hypnotisch en zelfbewust. Uit zijn hele voorkomen sprak de superioriteit. Als een rollende donderslag drong het besef tot me door dat ik onbeschermd stond tegenover een ander en intelligenter ras dan het mijne.

Maar waarom dan nog die panische angst? Ik kan het helaas niet verklaren. Als het een gorilla was geweest dan zou ik bijv. met een snelle sprong aan boord van mijn schip geklommen zijn en met de pikhaak een gevecht hebben geleverd om het dier te beletten aan boord te klimmen. Er zou geen tijd geweest zijn voor de angst die opwelde uit dat gevoel van machteloosheid door de herkenning van zijn superioriteit. Een wezen met een groter denkvermogen dan ik. De angst gaat samen met een panische vluchtneiging. Snel weg vluchten voordat het te laat is.

Ik sprong opnieuw overboord en krabbelde door het ondiepe water naar het schip alsof de duivel me op de hielen zat. Hijgend klom ik aan boord en zo snel mogelijk startte ik de motor. Vol gas achteruit; weg, hier vandaan! Maar het schip zat muurvast en bewoog geen millimeter. Schuin vooruit zag ik hoe het wezen de bijboot op het donkere platvorm trok en met de drenkeling in zijn armen op een

robotachtige manier wegtribbelde. Het werd plotseling donker en ze waren allebei verdwenen. Met een bang voorgevoel stopte ik de motor.

De toestand aan boord was nog betrekkelijk rustig. Ze hadden geen idee van de omvang van het werkelijke drama. Er heerste een soort voldoening over de reddingsactie van hun vader. Mijn oudste dochtertje had de theorie ontwikkeld dat we op een onderzeeboot waren gevaren. Nog niet zo dom in de buurt van het oefenterrein van de marine. Alleen Miriam had in de gaten dat er iets niet klopte. Ze bekeek me als een vreemde en haar onrust groeide met de seconde. Ze had mij nog nooit zo gezien. Ze schonk me een whisky in en stuurde de kinderen naar bed met de mededeling dat we iets te bespreken hadden. De whisky deed me goed maar inmiddels was er een ergernis bijgekomen. Het bleek nl. dat ze me niet geloofde.

- Je bent overspannen, Stef, je moet rusten. Er zitten echt geen Marsmannetjes in de Oosterschelde.

Uit een soort zelfbescherming praatte ze door om mij en haar zelf moed in te spreken. Binnen hield ik het niet langer uit. Ik moest erbij zijn als er buiten iets gebeurde. Met een handzoeklicht en een pikhaak stond ik even later in het gangboord en liet de lichtstraal over het platform spelen.

- Daar ligt het, onbeweeglijk!

Het lag juist aan de wateroppervlakte. Een sinister donkergrijs rond ding. De diameter was wel zo groot als ons schip, zeker 16 meter. Het rustte op een opstaande rand die wel van glas leek, zo reflecteerde het. In het midden stond een metalen kolom van een ingewikkelde vorm, ongeveer anderhalve meter breed en 2 meter hoog. De totale afmetingen van het gevaarte wekten mijn verbazing. Ik wist wat er verder nog onder water zat. Minstens de afstand van een zwembad kon je lopen vanaf het platform zonder van de stalen ondergrond af te vallen. Dit moest wel een van die roemruchte vliegende schotels zijn. Ik wist alleen niet dat ze zo groot waren en dat die dingen onder water konden.

Ik knipte de lamp uit en begon met de pikhaak systematisch het schip af te peilen. Vóór, bij de boeg ongeveer 40 cm en achter het dubbele, 80 cm diepte. Het gekke was dat ik elke keer de pikhaak met een ruk van de bodem moest lostrekken alsof iemand hem vast hield. Nu flitste het vreemde gedrag van het kompas door mijn hoofd: magnetisme.

We waren vastgevangen op een groot magnetisch monster!

We zaten gevangen, vast gekleefd op een geweldige magneet.

In de greep van vreemde, buitenaardse wezens. De enige mogelijkheid om te ontvluchten was de plastic bijboot. In geval van nood konden we er met zijn allen in. De bijboot lag nog steeds op dezelfde plek van het platform en in de vredige stilte van deze volstreekte verlatenheid werd plotseling een driest plan geboren. Per slot van rekening lag de bijboot niet meer dan 8 meter van me vandaan. Voor de derde maal sprong ik die avond in het water, waadde er zo snel mogelijk naar toe en trok hem los. Nog geen halve minuut later was ik weer aan boord en bond de bijboot langs zij.

Zo, dat was dat! Ik begon weer iets van mijn zelfvertrouwen terug te krijgen. Maar de beklemming

kwam direct terug bij het horen van een knarsend en sissend geluid. Er ging iets gebeuren. Ik pakte de schijnwerper en richtte het licht op het platform. Aan de rand scharnierde een soort deksel langzaam en gelijkmatig omhoog.

Uit het gat kropen twee gedaanten in de inmiddels bekende ruimtekostuums en zij tilden enige voorwerpen omhoog welke met kabels of snoeren waren verbonden. Hun bewegingen deden denken aan oude films, snel en schokkerig. Wat deden ze nu? Ze stonden op het dek en maakten een langzame plechtige buiging in mijn richting waarbij ze een hand op de bol legden ter hoogte van hun voorhoofd.

Ach, ik begreep het. Wat een heerlijke opluchting. Het was een groet, een vriendelijke respectvolle groet. Als robots kwamen ze aangedribbeld tot aan de rand van het platform. Daar herhaalden ze hun buiging zeer nadrukkelijk en vervolgens bleven ze in het licht van mijn lamp als standbeelden staan.

Een bizarre en dramatische scène: op de Oosterschelde vond de confrontatie plaats van een mens met een buitenaardse intelligentie. Maar die mens was voor deze ontmoeting wel heel slecht voorbereid. Hij was niet meer dan een in het nauw gedreven zeiler, die in zijn natte kleren zijn benen voelde bibberen.

De twee gedaanten voor mij waren niet langer dan 1.40 m en op een afstand leken ze bedrieglijk veel op mensen. Armen, hoofd en benen, alles op de normale plaats. Alleen hun benen waren veel korter dan de onze waardoor hun armen tot beneden de knieën reikte. De metaalachtige kostuums waren glad en naadloos. Alleen bij de schouders en ellebogen waren geledingen te zien. De korte zware benen stonden op brede voeten die ook achterwaarts uitstaken zoals bij een loopvogel. In het midden had de voorvoet een split die in het schoeisel was aangebracht. De handen staken in soepele, van vele geledingen voorziene handschoenen. Ook deze waren anders dan de onze omdat niet alleen de duim, maar ook de tweede vinger tegenover de andere vingers stond. Het waren zware klauwachtige handen.

Wat sterk opviel, was de brede goudkleurige ceintuur rond hun middel, bezaaid met motieven en apparaten. Eén ervan was duidelijk een hamer met een scherpe slagkant. Rechts hing een slang met een uiteinde, iets dat aan een pistool deed denken. Midden voor hun buik droegen ze een soort haspel, omwikkeld met dun blinkend draad. De andere apparaten waren mij onbekend.

Niet alleen uit hun lange, zware armen en de enorme schouders, maar ook uit hun snelle bewegingen kreeg ik de indruk van een enorme lichaamskracht. Oersterke wezens, zo te zien! De bollen rond hun hoofd waren minder transparant dan ik aanvankelijk dacht. Zodra ik de schijnwerper erop richtte veranderden ze in blinkende kerstballen. Alleen met meer indirect licht kon ik flauw hun hoofden onderscheiden. De zwijgende confrontatie werd plotseling verbroken door een harde, mechanisch klinkende staccatostem.

- Can understand you us.

Ik schrok me een ongeluk. In de eerste verbazing dat ze Engels konden spreken, had ik nog niet in de gaten dat ze een vraag stelden. Afgezien van de vreemde zinsbouw, klonk er totaal geen vragende intonatie in de stem. Het klonk als een mechanische mededeling.

- Can understand you us.

Weer galmde dezelfde mededeling over het water.

Niet te geloven, ze spraken Engels!

- Yes, I do.

- We you thank. You safe life one of us.

- Oh ... all right, who are you?

- We visitors one other planet.

- Heavens! riep ik terug en meer wist ik op dat krankzinnige moment niet te zeggen.

Er viel een korte stilte. Ik dacht na over die wonderlijke stem waarin ik zowel mannelijke als vrouwelijke stemmen meende te horen. Tussen elk woord viel een korte vaste pauze, waardoor het onnatuurlijke staccato-effect ontstond.

Dan kwam de stem weer terug en over het stille donkere water komt een - hier in het Nederlands vertaald - ongelooflijk gesprek op gang.

- Is je schip beschadigd?

- Nee, niet dat ik weet.

- Wil je het licht uitdoen?

- Ja, natuurlijk.

- Dank. Is dit schip je eigendom?

- Ja.

- Heb je een radiozender aan boord?

- Nee.

- We willen onze dankbaarheid tonen voor de redding van ons bemanningslid.

- Och, dat is niet nodig. Zijn jullie al lang hier?

- Niet precies hier, maar we zijn al geruime tijd bij deze aarde.

- Waarom houden jullie je verborgen? Waarom geen contact met ons?

- De reden is dat jullie de wetten van een hoge beschaving nog niet kennen.

- Daar begrijp ik niets van.

- Er is nog zoveel wat de mensen op deze planeet niet begrijpen.

Ik aarzelde. Wat wisten zij van ons?

- Kennen jullie ons?

- We hebben jullie samenleving langdurig bestudeerd. Dat bewijst het feit dat we door een machine kunnen spreken in de taal die in jullie draadloze informatie het meest voorkomt.

- Hoe is het mogelijk!

Het humoristische element van ruimtewezens die Engels zitten te leren, kreeg bij mij de overhand.

- Zo, dus jullie hebben onze samenleving bestudeerd. Nou, dan zullen jullie wel niet zo'n hoge dunk van ons hebben gekregen.

- Je opmerking getuigt van inzicht.

- Jullie doen dat beter dan wij?

- Wij menen van wel.

- Maar dan begrijp ik niet waarom jullie geen contact met ons opnemen. Jullie zouden ons dus kunnen helpen?

- Het zou een inbreuk betekenen op de natuurwetten.

Ik haalde mijn schouders op en begon me ondanks de 'duistere' situatie steeds meer op mijn gemak te voelen. Dit was een onvoorstelbaar belangrijke ontmoeting. Hoe kon ik het aanleggen om informatie van deze wezens los te krijgen? Ik kon nu dingen te weten komen waar de mensheid eeuwen lang naar heeft moeten raden. En vooral over hun ruimteschepen moest ik iets te weten zien te komen.

- We willen je iets geven als blijk van onze dank. Wanneer we je een voorwerp geven waarmee je ons bestaan zult kunnen bewijzen dan zal het ongetwijfeld een hoge geldswaarde vertegenwoordigen. We hopen dat je het wilt aanvaarden. Het is gesteriliseerd.

- Wat is dat voorwerp?

- Het is een blokje inert metaal dat vele malen sterker is dan jullie beste staalsoort en slechts half zo zwaar. Het heeft een elektrisch supergeleidende structuur die dermate rechtlijnig is dat de stroom alleen kan vloeien wanneer een plus-elektrode zuiver volgens de structuurlijnen tegenover de min-elektrode wordt geplaatst. Verschuift men een der elektroden een haast onmerkbaar klein stukje dan stopt de stroom. Door deze structuur is het mogelijk om middels twee aangebrachte contactstrippen een spoelvormig stroompatroon door het blokje te laten vloeien. Het uiteindelijke resultaat is, dat wanneer een gelijkstroombron op de twee voedingsdraden wordt aangesloten er een supermagneet

ontstaat met een verwaarloosbaar energieverbruik. Verder heeft het metaal een smelttemperatuur welke een veelvoud is van de beste metaallegering die er op aarde bestaat. Van dit metaal wordt o.a. de huidbeplating gebouwd van werkelijke ruimteschepen. Dit is het geschenk. We hopen dat je het wilt aannemen.

Ik was diep onder de indruk.

- Dit is een buitengewoon waardevol geschenk. Ik ben er zeer erkentelijk voor. Normaliter aanvaard ik geen geschenk voor zo iets maar ik veronderstel dat jullie tevens de bedoeling hebt om onze ruimtevaartontwikkeling te helpen. Alleen daarom zal ik het met mijn bijzondere dank aanvaarden.

- We waarderen je behulpzame en onzelfzuchtige instelling. Maar we moeten je erop wijzen dat dit blokje een te ver geavanceerde techniek vertegenwoordigt om het in jullie research te kunnen gebruiken. Technisch gesproken is het waardeloos. Toch is je veronderstelling dat ons geschenk tevens een bijbedoeling heeft inderdaad juist. Maar het is geen poging om jullie technische doch om jullie maatschappelijke ontwikkeling te versnellen. We overhandigen je nl. het bewijs dat jullie geobserveerd worden door buitenaardse intelligente rassen, die jullie zo goed kennen dat zij in staat zijn met jullie te communiceren, maar dat nadrukkelijk niet doen. We leven in de misschien wat desperate hoop, dat er mensen zullen zijn die met deze gegevens de reden kunnen formuleren.

- En wat is die reden?

- Jullie ontbreekt het normbesef, de ethiek van een hoge beschaving. Daardoor heeft het menselijke ras nog geen overlevingskans. Het blokkeert de weg naar kosmische integratie.

Ik haalde mijn schouders op. Van ‘cosmic integration’ had ik nog nooit gehoord. Tegelijkertijd kwam er een vleugje ergernis boven borrelen. Ergens waren het toch wel arrogante wezens.

- Jullie zien ons nog niet voor vol aan?

- Nee, dat is het niet. Een volwassene neemt het een kind niet kwalijk dat het nog niet volwassen is.

- Jullie verwijten ons dus wel iets?

- Inderdaad en wel speciaal het blanke ras.

- Zo, en wat zou dat wel kunnen zijn?

- Dat antwoord kan elke Engels sprekende neger of Chinees je geven.

Het gesprek ging absoluut niet in de richting die ik me had voorgesteld. Ik moest iets anders bedenken maar tegelijkertijd oppassen dat het contact niet verbroken werd. Ik was doodsbang dat ze terug zouden kruipen in hun schotel. Dan zou ik ze nooit meer zien.

- Ik voel wel aan wat jullie ongeveer bedoelen en ik zal de boodschap doorgeven. Mag ik nog een paar andere vragen stellen? Deze unieke kans komt zeker nooit weer.

- Dat is juist. Die kans komt voor de huidige generatie niet weer.
- Het antwoord op die vragen lijkt me veel belangrijker dan dat blokje metaal.
- Je inzicht verrast ons. Het antwoord op juist gestelde vragen is inderdaad veel belangrijker.

Ik was ronduit verbluft dat ze zo snel en gemakkelijk op mijn verzoek ingingen. Ze leken me ineens een stuk vriendelijker.

- Dan zou ik graag willen weten hoe jullie ruimteschepen eruit zien en vooral hoe ze worden voortbewogen.
- Je stelt ons teleur omdat je vraagt naar technologische know how. De gevaarlijkste natuurwet welke het beschavingsproces van een intelligent ras regelt, luidt als volgt: een hoge technologische ontwikkeling liquideert alle discriminaties op straffe van zelfvernietiging. Dit betekent dat het verstrekken van technologische know how aan een discriminerend ras een ernstige misdaad is volgens kosmische rechtsnormen. Het vergroot het risico van ondergang. Het laatste wat jullie nodig hebben is informatie die jullie techniek een nog grotere voorsprong kan geven op jullie ontoelaatbaar ver achtergebleven maatschappelijke ontwikkeling. Spelen jullie voorlopig maar met raketten en laat de andere helft van de wereldbevolking maar rustig voortleven in armoede en ondervoeding. Het enige wat jullie nodig hebben is informatie in het vlak van de maatschappelijke verhoudingen.

Ik voelde me heftig teleurgesteld. Daar ging mijn mooie droom om adembenemende technische vindingen aan de weet te komen.

- Ik vrees dat er niet veel mensen staan te trappelen om dit soort informatie.
- Wij vrezen het ook.
- En wanneer zal volgens jullie de tijd rijp zijn om ons ruimtevaart-informaties te geven?
- Het kosmische isolement van een intelligent ras kan pas opgeheven worden wanneer het minimale beschavingsniveau is bereikt, dat wij sociaal stabiel noemen.
- En dit gesprek dan?
- Wij voelen ons gerechtigd om als tegenprestatie enige bescheiden informatie te geven die de huidige mensheid aan het denken kan zetten.
- Wat verstaan jullie onder een sociaal stabiele beschaving?
- Dit antwoord zouden we je kunnen geven. De kans dat je het zult begrijpen en aanvaarden, achten we echter gering.
- Dat risico neem ik. Het antwoord lijkt me belangrijk.
- Overdenk goed wat je wilt. Dit antwoord vergt een uitleg in woord en beeld van minstens twee

dagen. Verder zul je moeten kiezen tussen het materiële geschenk (het blokje metaal) en het immateriële geschenk in de vorm van informatie. Beide kunnen we je niet geven.

- Ik begrijp niet wat het een met het ander te maken heeft.
- Er is nog zoveel dat jullie niet begrijpen. Na onze uitleg zal ook deze vraag voor jou beantwoord zijn.
- Zijn jullie werkelijk bereid me een uitleg te geven van twee dagen?

De intonatie liet duidelijk mijn verbazing blijken.

- Inderdaad, van ten minste twee dagen. Een gesprek van kortere duur heeft geen zin. Het is de minimum tijd welke nodig is om de benodigde kennis bij je te planten. Voor ons is de tijdsduur onbegrensd. Ruimtereizigers hebben geen haast. We moeten je echter waarschuwen. De kans dat je je met deze informatie gelukkig zult voelen, achten we gering. Weet dus wat je doet.

Ik haalde mijn schouders op. Het leek me duidelijk dat deze wezens zwaar op de hand waren. Maar hoe dan ook een gesprek met een kosmische beschaving is een zo krankzinnige gebeurtenis, dat ik er niet aan dacht om deze kans verloren te laten gaan.

- Hoe gaat dat gesprek eigenlijk verlopen?
- Helaas hebben we alleen een kleine decompressie-ruimte die gesteriliseerd kan worden en alleen daar zul je ons kunnen horen en naar een beeldscherm kunnen kijken. Voedsel of drank zul je zelf moeten meebrengen. Je schip zal hier moeten blijven voor je voedsel en onderdak. Wij waarschuwen opnieuw: je zult er wijzer van worden maar niet gelukkiger.
- Kunnen wij met ons schip eigenlijk weg wanneer we dat willen?
- Vanzelfsprekend. Als je wegvaart is dat voorgoed. Wel verwachten we van jou en je vrouw de plechtige belofte om geen contact op te nemen met andere mensen zolang wij hier zijn en dat jullie alles zult doen om onze aanwezigheid te verbergen.
- Ik wil dit met mijn vrouw overleggen.
- Dat is duidelijk.

Enfin, u begrijpt het wel. Mijn besluit stond vast. Alle bezwaren en moeilijkheden waren er slechts nog om overwonnen te worden. Ik zal u dan ook niet vermoeien met de bezwaren van Miriam en het laatste deel van het gesprek. Naast de belofte tot geheimhouding behelsde het slechts een aantal instructies voor ankering, verlichting, klopsignalen en het bezoek zelf, heel vroeg de volgende morgen. De nacht hadden ze nodig voor het treffen van voorbereidingen. Plotseling draaiden de twee standbeelden zich om en beladen met hun apparatuur verdwenen ze even snel als ze gekomen waren. Als een slaapwandelaar liep ik langzaam naar voren en liet volgens afspraak het anker vallen op de

harde metalen bodem met een extra stuk ketting.

Direct daarop zakte het platform met een harde zoemtoon onder water, dan volgde een schok en het schip dreef weer in zijn element.

Even later kreeg ik opnieuw een schrik te verwerken. In de doodstille nacht steeg een afschuwelijk geluid op. Een luid gezoem vermengd met een jengelende cirkelzaag-achtige huiltoon. Het schip kreeg een harde ruk aan de ankerketting. Over het water kwam een vreemde beroering. Het ruimteschip fungeerde als een onderzeeër. We werden voortgetrokken over een breed schuimspoor, aan de onderzijde beschenen door een flets geel-groen licht. Het geluid was onaards en angstaanjagend.

Ik bleef gefascineerd staan kijken en begon me ernstig af te vragen wat ik me op de hals had gehaald.

Geestelijke en lichamelijke superioriteit - De groene nevelplaneet Iarga - Efficiënte rechtvaardigheid woont in glas-cilinders - Overbevolking schijnt onzin te zijn - Drijvende oceaanbruggen - Slijtage vrije spooktreinen - Zwevende auto's met elektronische chauffeur - Een kosmisch universeel economisch stelsel? - Wat is beschaving eigenlijk? - Iargaanse kwaliteit gevolg van stormcondities?

‘Ach, ... ontzettend?’ Miriams uitroep in de vroege ochtend weerspiegelde verbazing en afgrijzen. Na mijn herhaald klopsignaal was het grote ronde platform weer boven water gekomen. Maar nu in vol daglicht was de aanblik veel imposanter en indrukwekkender. Haar afgrijzen kwam voort uit de beklemming die we beiden weer voelden opkomen door de confrontatie met dit onaardse en lugubere bewijs van intelligente wezens daar onder water. Het iets bolvormige platform lag juist als gisteravond met de rand aan het wateroppervlak. Het materiaal was glad als geschuurd steen en donkergrijs van kleur. Hier en daar waren kaki-achtige tot witte plekken te zien alsof daar een poederslag had plaatsgevonden. Door deze gladde en gave onderstructuur van het originele materiaal liep een ontelbaar aantal gerafelde en geschroefde groeven waarvan sommige uitmondten in een kratertje alsof daar iets was ontploft. Bijna alle krassen en groeven liepen in één richting en maakten de indruk dat dit ruimteschip onder vijandelijk vuur had gelegen van uitsluitend schampschoten. Ze maakten vreemd genoeg de indruk met een snijbrander te zijn aangebracht. Maar al met al was het een onheilspellend en weinig vertrouwenwekkend stukje ruimteschip wat we te zien kregen en Miriams reactie was dan ook dienovereenkomstig.

- Stef je gaat toch niet? Je voelt toch zo dat het niet goed is, als een mens daarin gaat. Dit hoort niet bij ons, daar moet je van weg blijven.

Ze had gelijk. Het was inderdaad niet goed voor een mens om daarin te gaan. Maar zelfs het latente angstgevoel van gisteravond dat bij de aanblik van dit lugubere platform weer als kille ballast op mijn maag lag, was niet in staat om mij tegen te houden.

Even later zat ik op de rand van het platform en droogde mijn voeten af na de wandeling door het water. Dan trok ik mijn kousen en schoenen weer aan en ging gewapend met brood, thermoskan en blocnote op zoek naar het luik wat ze me beschreven hadden.

Nauwelijks had ik een paar stappen gezet of aan de rand scharnierde een soort van verzonken ronde kluisdeur langzaam omhoog waarbij met luchtdruk het nog aanwezige water en zand uit de rand werden weggeblazen. Dichterbij gekomen keek ik omlaag in een rond gat van een kleine meter doorsnee en zag eronder een kubusvormige ruimte van ongeveer 2,5 meter in het vierkant.

Vrijwel direct daarop hoorde ik weer de mechanische staccatostem met het primitieve Engels.

- Welkom aan boord. Kom uiterst voorzichtig naar beneden want de trap is gevaarlijk.

Inderdaad was de ‘trap’ niet meer dan een stang met beurtelings links en rechts een uitsteeksel waar ik mijn voeten op kon zetten. Op het laatste moment met mijn hoofd nog juist boven dek, zwaaide ik naar Miriam en zei:

- Maak je nou niet ongerust. Je weet dat ik om vijf uur pas terugkom. De ontvangst hier is heel vriendelijk en voor een brandkast is het hier best gezellig!

Beneden wierp ik een blik in deze machinekamer. Onvoorstelbaar ingewikkelde apparaten waren op verschillende plaatsen tegen de wanden en het plafond bevestigd. Het enige waarvan ik de betekenis enigszins kon begrijpen, waren de grote haspels en trommels, omwikkeld met draden en slangen van alle mogelijke afmetingen. Op de grond, recht onder mijn voeten, bevond zich merkwaardig genoeg een stalen deur die er vrij aards uitzag met een ronde knop in het midden, waar ik bijna over struikelde. In een hoek van de kubus zag ik op een soort lessenaar met talloze knoppen een panoramisch gebogen ruit van anderhalve meter lang en 60 cm hoog, die een zacht-groen fluorescerend licht uitstraalde. Voor deze lessenaar stond als een compositie uit metaal en een leerachtig materiaal een heuse, vrij normaal aandoende stoel.

De stem nodigde me uit daarin plaats te nemen. Het ding bleek ongelimiteerde stel-mogelijkheden te hebben en het vergde wel enkele instructies van de stem voordat ik gemakkelijk zat.

- Ja, bedankt. Wat gaat er nu gebeuren?

- Een wederzijdse kennismaking lijkt me de beste start. Wil je enkele vragen beantwoorden?

- Ja natuurlijk.

- Hoe moeten we je aanspreken?

- Noem me maar Stef.

- Wil je alleen de naam herhalen?

- Stef.

- All right Stef, hiermee hebben we je naam in onze vertaalmachine ingevoerd en je zult horen dat het je eigen stem is. Alle woorden die je hoort zijn fragmenten van gesprekken van aardse mensen. Wij kunnen jullie taal niet spreken en jullie de onze niet door een sterk afwijkende bouw van de spraakorganen. Jullie hebben een andere stemfrequentie door de lage luchtdruk op jullie planeet. We kunnen dus alleen via een machine met elkaar spreken.

- Juist.

- Hoe oud ben je?

- Ik ben 43.

- Heb je een goede gezondheid?
- Ja, die is uitstekend.
- Heb je een hoge maatschappelijke functie?
- Hoog? Wat is hoog? Ik ben directeur van een bedrijf met een paar honderd man personeel.
- Je bent dus een representant van de leidinggevende klasse van het Westblok?
- Ik begrijp die vraag niet goed. Wat bedoelen jullie met Westblok?
- Laten we dan vragen: ben je een voorstander van de vrije economie?
- Ja zeker, zonder twijfel.
- Dan is nu de beurt aan jou. Je wilt ons waarschijnlijk eens van dichtbij bekijken?

Onwillekeurig spande ik mijn spieren en mijn hart begon sneller te kloppen.

- Ik vrees dat ik zal schrikken als ik jullie zie.
- Dat is wel zeker. Niets grijpt zo sterk aan als de confrontatie met een ander intelligent ras. Voel je je sterk genoeg om niet in paniek te raken?
- Nu ik weet dat ik van jullie geen gevaar te duchten heb, zal dat niet gebeuren.
- Je hebt van ons geen enkel gevaar te duchten, integendeel we zijn je dank verschuldigd. Kijk naar het venster rechts naast het scherm. Zodra we hier het licht aansteken, zul je in onze navigatiekoepel kunnen kijken. Let op, hier komt het.

Ik keek in een grote ronde zaal van 15 m diameter en ongeveer 3 m hoog. Vanuit de decompressiekamer, aan de rand van de navigatiekoepel kon ik het grootste deel van de koepel overzien met daarin een onvoorstelbare hoeveelheid apparaten, instrumenten en controlepanelen. Merkwaardig genoeg waren al deze apparaten op en in de vloer gemonteerd met looppaden erlangs en begrensd door loodrecht staande metalen roosters die tot het plafond reikten.

Letterlijk alles was uitgevoerd in een donker diepbloauwe kleur, op zwart af. Daardoor ontstond een heel bijzonder verlichtingseffect. De overheersend blauwzwarte oppervlakken fungeerden als een haast onzichtbare achtergrond waartegen alle witte of gepolijste metalen knoppen, handels en instrumenten oplichtten met heldere lichtreflexen, waardoor ze lichtgevend leken. De rondlopende verticale wand van de koepel zag eruit alsof die van glas gemaakt was. Het hoogglanzende materiaal had een sterke spiegelwerking waardoor bizarre lichtreflexen ontstonden. Op vele controlepanelen brandden kleine lichtjes in verschillende kleuren afgewisseld met donkere transparante streppen waarop lichtflitsen of trillende gekromde lijnen te zien waren. Een indrukwekkende technische toestand.

Nu pas realiseerde ik me dat er geen levende ziel in deze ruimte te bespeuren was.

- Waar zitten jullie eigenlijk?

- Wees erop voorbereid, dat je ons nu gaat zien.

Er sprong een licht aan waardoor de ruimte direct voor het venster werd verlicht. Ik deinsde achteruit! Ondanks de mentale voorbereiding kwam het verlamme angstgevoel op slag weer terug. Vreemde kriebels kropen vanaf mijn achterhoofd, langs mijn nek tot de schouderbladen. Aan de andere kant van het venster zaten in een halve cirkel, als aan een conferentietafel, acht vreemde mensachtige wezens. Hun gezichten en gestalten weerspiegelden zowel woeste, dierlijke kracht als hautaine, verstandelijke superioriteit. Mijn reactie was weer dezelfde als gisteravond. De paniekerige onzekerheid ontstaat als reactie op de herkenning van hun superioriteit, van hun hautaine zelfverzekerdheid.

Ik ben ervan overtuigd dat ieder ontwikkeld mens hetzelfde zou hebben ervaren en dat deze reactie dus min of meer in onze natuur zit verweven. Het gevoel dat je als eenzame mens hier niet thuis hoort, en dat deze stalen wanden je niet kunnen beschermen tegen de geestelijke impact van deze intelligente pressure group van een veel hoger beschavings- en ontwikkelingsniveau met een geweldige know how en afkomstig van een vreemde verre wereld. Hun onaardse, wat dierlijke gezichten met een dynamisch expressieve uitdrukingskracht benadrukten dit verschil in afkomst zodanig, dat toen reeds bij mij de overtuiging postvatte, dat deze verschillen reikten tot een gebied wat voor ons nog taboe was, tot in de scheppingsoorsprong.

Wanneer je nu zelf niet kunt tekenen, hoe in hemelsnaam kun je dan iemand anders een gezicht laten tekenen waarvan hij nog nooit in zijn leven gedroomd heeft? Hoe kun je met woorden een gelijkend portret creëren?

Mijn vriend Rudolf Das, die de buitengewone knappe illustraties voor zijn rekening nam, heb ik tot wanhoop gedreven bij mijn vertwijfelde pogingen om een werkelijke gelijkenis te vinden, die iets van hun superioriteit zou weerspiegelen. Hij heeft me doen inzien, dat zelfs een foto niet in staat zou zijn om de geestelijke kracht van deze wezens vast te leggen en dat ik genoeg moest nemen met een afbeelding die de biologische raskenmerken zuiver weergaf. De expressiviteit van het gezicht moet aan de verbeeldingskracht van de lezers worden overgelaten.

Het waren vooral hun diepliggende ogen met grote ruitvormige pupillen die zoveel indruk op mij maakten door hun hypnotische kracht. Het waren de bedachtzame, rustige ogen van diepe filosofische denkers, die met een onderzoekende welwillendheid op mij gevestigd waren. Hun hoofden waren in grote lijnen even groot als de onze, alleen iets langer in de richting van het achterhoofd. Midden, boven op hun schedel lag een benige kam, die naar voren uitmondde in een duidelijke gleuf dwars over hun voorhoofd. Dit gaf de indruk alsof hun schedel in twee compartimenten verdeeld was. Naar achteren toe was vanaf deze kam een zware halfronde spierbundel te zien die over het achterhoofd naar beneden liep, via de nek naar de schouders.

De korte nek kreeg daardoor in zij-aanzicht een veel zwaarder aanzien dan de onze. Ditzelfde gold voor hun hele lichaamsbouw. Ze waren veel sterker en solider geconstrueerd dan wij. Hun armen en schouders, ofschoon in hoofdmaten vergelijkbaar met de onze, waren zwaarder en de spierbundels meer geprononceerd. Hun klauwachtige handen met opvallend zichtbare spierbundels langs de polsen maakten de indruk in kracht niet onder te doen voor een bankschroef. Dit te zamen met een breedgeschouderd torso en zware, abnormaal korte benen, gaf aan hun voorkomen het zelfverzekerde air dat ze nog niet opzij zouden gaan voor een gorilla.

Ook de kwaliteit van hun spierweefsel was anders. Het leek harder te zijn, meer zoiets als massief rubber. De dunne huid volgde het eronder liggende spierweefsel veel nauwkeuriger dan bij ons. Deze huid was boven op de schedel tot achter in hun nek bedekt met dicht ingeplante platliggende korte haartjes, die glansden als de vacht van een glad pelsdier. De kleur van deze haartjes was voor ieder van dit achttal verschillend. De kleuren roest-bruin, goud, geel, zilver-grijs en zilver-wit kwamen afzonderlijk of gemengd erin voor. De onbehaarde huid had een bleek glasachtig ‘changeant’ effect.

Langs de randen van het gezicht toonde de huid wat donkerder grijs-bruin dan in het middenvak. Draaiden ze hun hoofd, dan werden de randen en huidplooien die zo-even donker waren, weer licht van kleur en andersom. Dit merkwaardige wisselende kleureffect was iets waar ik meerdere malen met studie naar heb zitten kijken.

Hun gebitten zagen eruit als twee gebogen naadloze witte strippen, een van onder en een van boven, die als een schaar over elkaar heen sloten. Door de bijzondere verlichting straalden deze gebitten tezamen met het geel-wit van hun ogen een sterke lichtreflex af, wat aan hun gezichten iets kunstmatigs gaf.

Ze bewogen zich ook al zo vreemd. Ze konden lange tijd vrijwel doodstil blijven zitten of staan en deden dat veel langduriger en vaker dan wij ooit plegen te doen. Maar ... wanneer ze in actie kwamen, gebeurde dat met flitsende snelle bewegingen die hun geweldige lichaamskracht verraadden.

Vulkanen waren het. Na een periode van apathische rust, bruiste een golf van energierijke bewegelijkheid omhoog met een temperament waar een Spanjaard jaloers op kan zijn.

Ik kan natuurlijk eindeloos aan het vertellen blijven, maar op dringend verzoek van mijn uitgever moet ik me strikt beperken tot de noodzakelijke gegevens. Alleen nog een enkele opmerking over hun kleding. Ze droegen een soort uniformen in de vorm van donkerblauwe zijde-achtige overalls met driekwart mouwen en een diepe V-hals. Daaronder was witte onderkleding te zien die met een ouderwets aandoend opstaand kraagje langs hun nek liep. Rond hun middel droegen ze een brede goudkleurige ceintuur die o.m. voorzien was van motieven die op atoommodellen leken. Ook langs de V-vormige insnijding van hun overalls was een smalle goudkleurige strip aangebracht met weer andere motieven.

Ik besloot de zwijgende confrontatie te beëindigen.

- Het spijt me, dat ik zoveel tijd nodig heb gehad om aan jullie gezichten te wennen.
- Ons past alleen een compliment. Je hebt jezelf uitstekend onder controle. Deze zelfde koelbloedigheid heb je ook gedemonstreerd bij de redding van ons bemanningslid. Om te beginnen willen we nogmaals onze dank betuigen.
- Och, dat is wel goed! Wanneer ik zo eens bekijk over welke technische mogelijkheden jullie beschikken, dan vraag ik me af of mijn hulp werkelijk nodig geweest was.
- De waarde van een onzelfzuchtige daad wordt niet in het minst beïnvloed door de vraag of achteraf gesproken de geboden hulp ook op andere wijze had kunnen geschieden. Overigens, je hulp kwam zo snel en efficiënt, dat we het onmogelijk in kortere tijd voor elkaar hadden kunnen krijgen. En juist je snelheid en efficiency gaven ons de inspiratie tot de gedachte dat je wel eens een man zou kunnen zijn met wie we als tegenprestatie een gesprek zouden kunnen voeren; het eerste met een vertegenwoordiger van deze aarde. Maar realiseer je wel wat er in dit gesprek van je gevraagd gaat worden. Je gaat spreken met een ras dat duizenden jaren van evolutionele ontwikkeling voor ligt op jullie. Dit betekent niet alleen een enorme technologische voorsprong maar tevens een zelfde voorsprong in mentale ontwikkeling, in innerlijke beschaving. Nu is dit laatste soort beschaving het moeilijkst te begrijpen en toch zullen we het je duidelijk moeten maken, wil je een keer gaan begrijpen wat de sociale stabiliteit voorstelt.

We zullen je daarom stap voor stap inwijden in de geheimen van een hoge beschaving. We zullen dat doen door je via het beeldscherm mee te nemen naar onze planeet Iarga en we zullen je laten zien wat het woord ‘beschaving’ in werkelijkheid allemaal inhoudt. Het zal een interessante belevenis voor je zijn, waarvan je de waarde op dit ogenblik nog onmogelijk kunt peilen. Maar wat je ook niet kunt peilen, zijn de gevaren die er voor jou persoonlijk aan verbonden zijn. Wij kennen die gevaren wel en zullen je ertegen beschermen. Het belangrijkste voor ons is, ertegen te waken dat je vrijheid van denken wordt aangetast. De vrijheid van denken is essentie van het mens-zijn en wanneer we dat zouden schaden, zouden we volgens onze ethiek een misdaad bedrijven. Daarom zullen we alleen ‘kennis’ bij je planten en geen overtuiging.

We wensen geen discussies. We zullen alleen vragen beantwoorden wanneer je iets niet begrijpt en we zullen zwijgen wanneer je het niet met ons eens bent. We gaan je helpen de ladder der kennis tree voor tree te beklimmen, eerst langs de sociale stabiliteit, dan langs de superbeschaving en wanneer je blijft volgen, zelfs tot de nevelige hoogten van de kosmische integratie.

Maar we zullen alleen kennis planten. Je moet vrij blijven om met die kennis te doen wat je wilt. Wanneer je uit die kennis een overtuiging opbouwt, doe dat niet tijdens dit gesprek maar veel later. Zorg, dat het werkelijke overtuiging wordt, geboren uit zelfstandig en creatief denken en geen schijn-overtuiging, geboren uit de impact van overdonderende visuele emoties. De schijn-overtuiging verlamt de individuele vrijheid, ze maakt star en dogmatisch.

Nu is kennis een materieel deel van de menselijke existentie en zoals met alle materiële zaken, kun je de hantering mechaniseren of automatiseren. Wij beschikken over technieken om kennisoverdracht te

doen plaatsvinden door middel van een bepaalde straling. Dit geschiedt met een snelheid waar jullie nog nooit van gedroomd hebt. Boven je hoofd zit zulk een stralings-reflector gemonteerd. Deze maakt het gesproken woord voor een groot deel overbodig. Op het scherm voor je zullen we als een beeldroman onze explicatie laten afspelen. Het gesprek dient slechts om je aandacht op een bepaald onderwerp te richten; wij noemen dit: de afstemming te fixeren maar de werkelijke informatie--overdracht geschiedt door straling. Je hoeft dan ook niets te noteren. Stralings-informatie staat in het geheugen gegrift voor altijd.

Beleef dus dit avontuur met een passieve geest. Een opstandige geest verstoort de afstemmingsfixatie evenals discussies. Wordt daarom niet boos wanneer we iets zouden zeggen, wat indruist tegen je principes. We zeggen zoiets niet om je te kwetsen, maar uit onbekendheid met het onwaarschijnlijk grote aantal taboes en vooroordelen van de westerse mens.

Tot zover ongeveer het inleidingsgesprek.

Nu moet u zich niet voorstellen dat dit zich zo vlot heeft afgespeeld als hier staat neergeschreven. Het tegendeel is waar. Voor een deel was dat natuurlijk wel te wijten aan mijn beperkte woordenkennis in de Engelse taal, maar anderzijds mankeerde er ook wel iets aan hun vertaalmachine. Met uitputtende verontschuldigen legden ze me uit dat de afgelopen nacht te weinig tijd had geboden om hun machine goed te kunnen programmeren voor het terugspreek naar het Engels, zodat ik de onduidelijkheden maar voor lief moest nemen.

Maar op slag waren alle problemen opgelost toen - tegelijk met het beeldscherm - het stralingsapparaat in werking werd gesteld. In het begin had ik nog niet in de gaten wat er eigenlijk gebeurde. Ik kreeg het even koud en verder bespeurde ik een licht gevoel in het hoofd, zo ongeveer te vergelijken met het gevoel wanneer je wat te veel rode wijn gedronken hebt. Je kunt scherp denken en toch voel je je een beetje glazig en opgeblazen.

De schitterende beeldprojectie werd begeleid met een wat kinderlijk aandoende simpele constatering van hetgeen er te zien was. Af en toe een paar woorden, de aandacht vestigen op de afmetingen van iets, of de hoogte, de snelheid, de vorm, de capaciteit, het verband tussen twee zaken, enz. enz. Een eindeloze opeenvolging van woorden en korte zinnen die de draad aangaven van de explicatie. Maar de essentie, de werkelijke inhoud bereikte mij onmerkbaar en dat was een griezelige ervaring. De wetenschap dat deze wezens met hun techniek konden ingrijpen in mijn denkprocessen versterkte dat eerste gevoel van: ik hoor hier niet thuis, de afstand tussen hen en ons is te groot, ik kan me niet verdedigen.

Voor zover ik achteraf heb kunnen nagaan, is stralingsinformatie een combinatie van visuele informatie en gedachtenoverdracht. De snelheid waarmee het gebeurde was onvoorstelbaar. Ook de opeenvolging van beelden ging zo snel, dat ik er in het begin zenuwachtig van werd. Pas na de eerste verbijsterende morgenuren, werd het me duidelijk wat er van mij verlangd werd. Ik behoefde slechts als een ontspannen toeschouwer te fungeren, die met interesse het gebodene langs zich heen liet gaan. Zij zorgden voor de rest.

Het laat zich begrijpen dat deze wijze van explicatie niet bruikbaar is voor het geschreven woord. Vandaar dat ik geprobeerd heb om het in de vorm van een vertellende discussie weer te geven. Helaas is daardoor de indruk ontstaan dat ik in dit gesprek de rol heb gespeeld van de spitse discussiepartner. Dit was zeker niet het geval. De waarde van mijn aanwezigheid bij dit gesprek was te vergelijken met die van een bandrecorder. De echtheid van het beeld was zo grandioos 'true life' dat je niet meer van een beeld kunt spreken. Wanneer je je hoofd op de juiste plaats midden voor het panoramisch gebogen scherm hield, dan was er geen enkel verschil te bespeuren met het zien van de werkelijkheid. Het drie dimensionale kleurenbeeld gaf zo volkomen de illusie van echtheid, dat ik na de eerste minuten van aanschouwing achter het scherm gekeken heb om me te overtuigen dat er niets achter zat. Het afstellen van het beeld geschiedde met enkele van de vele knoppen en handels op de lessenaar voor me.

De eerste kennismaking met de stralingsreflector was dat ik zonder verdere instructie wist met welke knoppen bijv. de buigingsstraal van het scherm kon worden versteld en hoe of het een beetje voor- of achterover gekanteld kon worden.

Nu hebben mensen mij gevraagd of ik het niet gek vond dat ik dat wist. Ik heb toen de schouders opgehaald en gezegd dat 'n mens het nooit gek vindt wanneer hij iets weet.

Dan flapte het testbeeld, een woud van staande balken, weg en ik keek in een groot zwart gat waar in het midden een haast verblindende bol hing. Onwillekeurig deinsde ik achteruit waardoor het beeld dubbel werd, maar die reactie had ik meteen weer onder controle. Het gat was dan ook diep genoeg want het was een blik in de oneindigheid van de kosmische wereldruimte.

Tegen de zwarte, iets naar violet neigende achtergrond, bezaaid met duizenden sterren hing in statige pracht een reusachtige roze-witte bol, de planeet Iarga.

Zo'n blik in de kosmos is geweldig indrukwekkend. Ik voelde me ruimtelijk aanwezig en er kwam een vreemde ontroering in me op. Het wolkendek was, in tegenstelling met dat van de aarde, ononderbroken met kleine warrelige patronen, die fel beschenen werden door het zonlicht. De roze plekken ontstonden daar, waar het zonlicht in de wolkenstructuur dieper kon doordringen.

Het meest opvallende waren twee grote platte concentrische ringen die als een reusachtige halo om de planeet zweefden. Ze deden denken aan de ringen van onze planeet Saturnus. Alleen was hier de binnenste ring te zien onder een kleine hoek met de veel bredere buitenring. Ze wierpen brede scherp gestoken schaduwbanden op het wolkendek. Er was ook een grote maan te zien die precies hetzelfde pokdalige aanzien had al de onze.

Iarga, het home van deze astronauten, is een planeet van een ander zonnestelsel, niet veel meer dan een tiental lichtjaren van ons verwijderd. Méér wilden ze over de plaats ervan niet vertellen. De diameter en de massa zijn groter dan die van de aarde. Ook de zwaartekracht en de dikte van de dampkring zijn er aanzienlijk groter. De rotatiesnelheid is echter weer lager, zodat de duur van een dag en nacht langer is dan bij ons. Maar de regelmatig kantelende stofringen om Iarga maken door het weerkaatste zonlicht sommige nachten zo licht dat er niet meer van een nacht kan worden gesproken.

Omgekeerd verduisteren ze op sommige dagen het zonlicht. Daardoor mist Iarga de vaste regelmaat van de dag en nacht, zoals wij die kennen. Door de dikkere gasmantel en de hogere luchtdruk, die anders van samenstelling is dan de onze, kent Iarga geen helder zonlicht, noch zien ze ooit iets van de maan of sterren.

In de hoge luchtlagen bevindt zich altijd een nevelzone die het zonlicht filtert. De kleur blauw komt daar alleen in de lichte tinten voor en de kleur groen is er veel sterker sprekend dan bij ons. Dit geldt alleen voor het zonlicht want in kunstlicht schijnen ze gek te zijn op blauw.

Zij noemen de aarde: de blauwe planeet met het verblindende licht en in tegenstelling daarmee noemden ze Iarga de groene planeet met het nevelachtige licht.

De leefcondities schijnen daar wel wat anders te zijn dan bij ons. De temperatuurschommelingen zijn er veel minder maar als je hoort wat er allemaal meer is dan wordt je even stil. De windkrachten zijn er driemaal zo groot. De hoeveelheid neerslag die er kan vallen kan waarden bereiken die in de buurt van het tienvoudige liggen van onze maxima. Wanneer je bedenkt dat de valsnelheid veel groter is en de regen er sterker drift dan is het wel duidelijk dat wij daar in een regenbui niet buiten moeten lopen.

Na de simpele mededeling dat op Iarga een val van 2 m al dodelijk was, begon ik iets meer te begrijpen van het uiterlijk van deze Iarganen. Deze rubberachtige spierbundels met hun gepantserde schedels en hun lange armen die ze ook gebruikten om hun evenwicht te bewaren, waren voor geheel andere klimaatcondities geconstrueerd dan wij. Ook aardbevingen schijnen de onze in hoeveelheid en sterkte verre te overtreffen.

Juist toen ik me begon af te vragen hoe hun huizen en gebouwen er dan wel uit zouden zien, schakelde het beeld om en toonde het uitzicht vanuit een snel voortbewegend ruimteschip, nadat het de nevelzone in de bovenste luchtlagen was gepasseerd. In het begin zag ik alleen maar wolken. Boven me de ononderbroken roze nevellaag, die ik al van buitenaf gezien had. Dan kwam er een tweede gebroken wolkendek op grote hoogte, minstens 10 km welke in hoofdzaak verantwoordelijk was voor het vreemde, valse licht op deze planeet. Van onder af was het een mengeling van grijze, bruine en groenachtige wolken, die een sombere dreigende indruk maakten. Tenslotte kwam er een wolkenlaag die goed vergelijkbaar was qua kleur, vorm en hoogteniveau met de onze. Pas toen we deze onderste laag gepasseerd waren, kreeg ik een vrij en onbelemmerd uitzicht op de grond.

We vlogen over een felgroene onafzienbare watervlakte met witte golfstrepen. Dwars er overheen liep een kaarsrechte oranje streep die zich bij een hoefijzervormig eiland met witte stranden, splitste in twee strepen die elk in een andere richting liepen. Het ruimteschip kwam steeds lager, tot het met een schok tot me doordrong wat deze streep te betekenen had.

Het was een spoorbrug. Op lange slanke torens hoog boven het water liep een samengestelde brugligger eindeloos ver door tot in de nevelige verten van de horizon. Langs deze brug bewogen zich slanke blinkende torpedo's voort in beide richtingen. Het systeem bevatte acht banen in twee lagen. De snelheid van deze torpedo's was slechts weinig minder dan die van het ruimteschip. Het aantal torpedo's wat ik gezien heb, was enorm. Ze liepen op een vaste onderlinge afstand van hooguit tienmaal hun eigen lengte achter elkaar aan en hun onderlinge snelheid was precies gelijk. De

snelheid van de explicatie liet me geen tijd tot overpeinzingen. Een vast land kwam in zicht, een onafzienbare laagvlakte, doorsneden door een brede rivier, welke enkele grote meren met elkaar verbond. Voor mijn verbijsterde ogen ontrolde zich een bizar, onaards panorama. Zover het oog reikte was het land door oranjekleurige railbanen verdeeld in regelmatige rechthoeken. De lange torpedo's bewogen zich hierop voort, tussen grote glazen olietank-achtige gebouwen met spiegelende koepelvormige daken. De groenstrook aan weerszijden van de railbaan gaf de indruk van een dicht begroeid oerwoudachtig bos.

Hoe langer ik op dit landschap studeerde, hoe meer ik tot de conclusie kwam, dat hier het principe van lintbebouwing op extreme wijze was toegepast. De middenvlakken leken hoofdzakelijk in gebruik voor agrarische doeleinden maar ook voor industrie, getuige enkele geweldige gebouwen-complexen.

De camera spoedde zich voort. Het landschap veranderde. De laagvlakte ging over in glooiend heuvelland. Het land werd doorsneden door loodrecht staande muren, die als de treden van een trap de grond ertussen vasthielden. Ze waren te vergelijken met de dijkjes van de sawa's op de hellingen in Indonesië. Daarna kwam een berglandschap. In een grote kom tussen enkele bergruggen verscheen een rood-bruin bergmeer.

Het toestel dook steeds meer voorover tot ik op het laatst loodrecht omlaag keek. Rond de oever van het meer waren talloze gebouwen te zien, waaronder enkele gigantische koepels. Op een drietal plaatsen flitsten krachtige blauw-witte lichtbundels aan en uit en hier en daar knipperden oranje lichten.

Alles wees erop dat het ruimteschip hier ging landen. Juist in de laatste seconden, voordat het beeld wegflitste, zag ik iets dat me met een schok de adem deed inhouden. Rechts op het scherm, dichtbij boven het meer hingen drie glanzende schijven als wachters in de lucht. Ze hadden de vorm van een perfect gestroomlijnde discus.

- Ik zag vliegende schotels!
- Je zag drie van onze vliegtuigen.
- In de vorm van een schotel?
- Inderdaad. Wanneer ze je interesseren, zullen we ze laten zien.
- Ja zeker! Zijn jullie met zoiets ook hierheen gekomen.?
- Neen. Deze vliegtuigen hebben evenveel gemeen met onze ruimteschepen als de pijl van een Indiaan met jullie saturnusraket. We hopen dat je belangrijker vragen te stellen hebt dan over vliegtuigen.
- Oh, jazeker. Heb ik goed begrepen dat die glazen tanks jullie huizen zijn?
- Inderdaad. Wij noemen het woonringen, omdat het in feite ringgebouwen zijn die met een groot vrijdragend koepeldak een recreatieplein overdekken.
- Is jullie hele planeet zo bebouwd?

- Ja. Alle voor bewoning geschikte gebieden zijn op deze wijze bebouwd.

Het scherm toonde weer opnieuw het beeld van zulk een woongebied vanaf grote hoogte.

- Dus jullie wonen allemaal in dezelfde huizen?

- Van buitenaf zijn ze hetzelfde. Van binnen hebben ze een grote variatie.

- Die grote eenvormigheid benauwt me. Wonen jullie topmensen ook in die geweldige cilinders?

Ik had aan de hand van hun treinlengte die ongeveer 50 m moest zijn, de afmetingen zitten schatten van deze woontanks en was tot de conclusie gekomen dat ze enorm groot waren. Minstens 300 m in diameter en meer dan 100 m hoog.

- Het woord 'topmensen' suggereert iets van het aardse niveauverschil tussen mensen. Je stelt je toch niet voor dat in een hoge beschaving rechtvaardigheidsnormen kunnen bestaan, die waarde-onderscheid toelaten?

- Ik zie niet in wat waarde-onderscheid te maken heeft met wat meer variatie in huizenbouw. Waarom niet wat kleinere huizen met wat meer privacy?

- Kleine huizen met afzonderlijke grondstukjes betekenen een aardse activiteit die jullie stedenbouw noemen. Een dergelijke inefficiency is bij ons ondenkbaar.

- Waarom is stedenbouw inefficiënt? Wanneer je te maken krijgt met overbevolkingsproblemen dan zul je grote steden moeten bouwen om al die massa's te huisvesten. Wij kunnen ons niet de luxe permitteren van zulke grote bossen en onbebouwde midden-terreinen zoals jullie die hebben.

- Wat noem je overbevolking?

- Ons landje telt meer dan 300 mensen per vierkante kilometer en dat vind ik al knap vol.

- Vergeleken met het aardse gemiddelde van ongeveer 25 is dat inderdaad veel. Maak dan maar eens een schatting van het aantal inwoners van het gebied hier voor je. Elke woonring huisvest er ongeveer 10.000. Ga maar eens tellen per rechthoek.

- Tienduizend per woonring?

- Inderdaad, en dan hebben we nog meer kubieke meters per persoon tot onze beschikking dan jullie.

Ik begon te tellen. Een rechthoek bevatte 36 woonringen, dat was dus 36×10.000 . Hoeveel was dat? Hemel, 360.000! Daar had ik me wel op verkeken. Eén zo'n rechthoek was dus een hele stad! Maar goed, het was ook een hele lap grond.

- Hoe lang is zo'n rechthoek?

- Schat het maar op een kleine tien kilometer.

Ik overwoog dat de breedte dan iets van een kilometer of zes moest zijn zodat de oppervlakte dan ongeveer 60 km² was. Na enig gereken, kwam ik tot de slotsom dat er 600 mensen per km² moesten wonen.

- Inderdaad heb ik me verkeken op jullie bevolkingsdichtheid. 600 per km², dat is haast het dubbele van wat wij hebben. Ik had de indruk dat het veel minder was. Als ik dan de ruimte zie die jullie over hebben, dan is het wel knap om dat zo in te richten.

- Je antwoord amuseert ons omdat je berekening een klein foutje bevat. Je hebt je een decimaal verrekend.

Ik rekende opnieuw en kwam op het idiote getal 6000 terecht.

- Het kan toch niet 6000 zijn?

- Natuurlijk wel, Stef. Wat je hier voor je ziet is een bevolkingsdichtheid van ruim 5000 inwoners per km².

- Maar dat is krankzinnig. Hoe kan dat nou? Dat is wel vijftien maal zoveel als ons overbevolkte landje.

- Jullie woord overbevolking is pure onzin. Onze planeet heeft een bevolkingsdichtheid welke minstens 100 maal zo groot is als die van jullie en toch spreken wij niet van overbevolking.

Ik begon me onprettig te voelen. 300 miljard mensen op deze aarde, dat is gillende waanzin. Zie je wel, ik had aan dit gesprek niet moeten beginnen! Dit leidt tot niets. Ik staarde met anders gerichte belangstelling naar het panorama en calculeerde de leefruimte van deze wezens. Hoe gek het ook klinkt, het zag er helemaal niet overbevolkt uit. Integendeel, rond deze woencilinders was er ruimte genoeg en de wegen, die door de bosstrook liepen vertoonden niets dat op mensenmassa's of verkeersopstoppingen leek.

- Dit is zo onvergelijkbaar met wat wij kennen, dat ik me niet in staat voel tot enig commentaar.

- Dit is de juiste instelling. We willen je met deze schokkende confrontatie met een totaal andere wereld met totaal andere normen en een totaal andere filosofie proberen duidelijk te maken, dat je niet moet vergelijken met de aarde. Het blokkeert je mogelijkheden om deze wereld en dus ook dit beschavingsniveau te begrijpen. Vergeet je eigen wereld en probeer te begrijpen wat zich hier afspeelt. Probeer onbevooroordeeld onze uitleg te volgen en dan zal het al moeilijk genoeg zijn.

- Wat je nodig hebt om een hoog beschavingsniveau te creëren, zijn drie begrippen, t.w. vrijheid, rechtvaardigheid en efficiency.

- We zullen je deze begrippen stuk voor stuk verklaren en we beginnen met het laatste, de efficiency.

Je schrikt van onze bevolking terwijl de ruimte je aanspreekt. Vreemd, niet? Het is niet zo vreemd als je je realiseert dat je in feite niet schrikt van onze bevolking maar van de ruimte die wij overhouden bij deze, voor jullie begrippen ‘krankzinnige’ bevolkingsdichtheid. Je schrikt van de efficiency van onze ruimtelijke ordening en maatschappij omdat je die onbewust proeft uit dit panorama. Voor ons is het de gewoonste zaak van de wereld omdat we zonder dit begrip eenvoudig niet kunnen bestaan. Onze wereld zou zonder efficiency onmiddellijk ineenstorten. Steeds weer opnieuw zul je het begrip in onze uitleg tegenkomen, omdat we je duidelijk moeten maken hoe extreem elk van de drie begrippen: vrijheid, rechtvaardigheid en doelmatigheid moeten worden toegepast om het beschavingsniveau te bereiken, wat sociaal stabiel heet.

Want ook de rechtvaardigheid is een voorwaarde voor de doelmatigheid. Wanneer bijv. huizen een rol spelen om het niveauverschil tussen mensen tot uitdrukking te brengen en dus de rechtvaardigheid ontbreekt, dan is een efficiency als deze ondenkbaar. Het vereist dus ook een andere, meer sociale mentale instelling

Zo ongeveer begon hun uitleg over het begrip doelmatigheid of efficiency, wat hetzelfde is. Ik heb wel even moeite gehad om dit te verwerken. Wie verwacht er nu dat een uitleg van een of ander superbeschavingsniveau begint met efficiency. Je denkt aan alles behalve dat! En hoe efficiënt zijn deze lieden! Het is haast niet te doen om dat allemaal uit te leggen.

Neem nu eens hun ruimtelijke ordening. Het is eenvoudig het maximum aan mensen wat je op een planeet kan huisvesten. De huizen en het wegennet nemen het kleinst mogelijke oppervlak in beslag om zoveel mogelijk landbouwgebied en bossen over te houden. De landbouwgebieden produceren de maximale hoeveelheid voedsel, waartoe zij met hun gevorderde techniek in staat zijn en juist voldoende om hun enorme bevolking te kunnen onderhouden. De bosgebieden zijn nodig om de zuurstofproductie op hun planeet op peil te houden en dienen als recreatiegebied.

Alles ademt de sfeer van het benutten van maximale mogelijkheden. Wat had u nu bijv. gedacht wat het uiteindelijke transportvoertuig zou zijn in een superbeschaving? Dan denk je toch aan supersonische vliegtuigen of raketten en aan hovercraft-achtige schepen of hover-auto's! Maar nee hoor geen sprake van. Zoiets inefficiënts met zoveel bewegende en slijtende delen en met zoveel onderhoud, is op larga dwaasheid.

Wat het dan wél is? Heel eenvoudig! Het is een volautomatisch robot-rail-transportsysteem met slanke torpedo-achtige treinstellen, die zich voortbewegen zonder enige slijtage. Het enige wat daaraan onderhoud kan vergen, zijn de deuren en die hebben ze van een kwaliteit gemaakt dat ze minstens honderd jaar meekunnen.

Als fatsoenlijke aardbewoner geef je je niet zo gauw gewonnen en leuter je nog even door over die vliegtuigen, dat ze toch wel onvervangbaar snel en comfortabel zijn en in ieder geval veel sneller dan die torpedo's die alleen op de grote doorgaande verbindingen een topsnelheid halen van 'slechts' 400 km/u. Wanneer je even doorzeurt over zo'n onderwerp, dan krijg je de meest merkwaardige antwoorden. Een vliegtuig is niet alleen 'inefficiënt', maar bovendien 'asociaal'. Ze komen alleen voor op een planeet, waar nog niveauverschil tussen mensen bestaat. Ze zijn alleen snel voor de leidende klasse, want voor werkelijk massavervoer is luchttransport ongeschikt. De kostprijs van een passagier-kilometer schatten zij op minstens het tienvoudige van hun railsysteem.

Ik heb de indruk gekregen dat ze ons erg dapper vinden wanneer we in een vliegtuig stappen waarvan er per jaar enkele tientallen naar beneden vallen. Dat je dan doodvalt, vinden ze niet zo erg, want dat risico heb je vrijwillig genomen, maar dat je iemand die op de grond loopt, kunt raken plus de inefficiency die uit de schade voortkomt, dat vinden ze minder geslaagd.

Veiligheid schijnt ook al een direct facet van de efficiency te zijn.

Hierna laten ze hun afgrijzen blijken over de verspilling van aardolie en de grondverkwisting van vliegvelden.

Dan beginnen ze te praten over de vervoerscapaciteit. Het zesbaans railsysteem tussen hun woonblokken, dus alleen de bovenste laag, kan onder maximale inzet van materieel één miljoen passagiers per uur vervoeren. Of ik dacht, daar vliegtuigen voor in te kunnen zetten?

Nee, dat dacht ik niet. Wanneer je met zulke astronomische getallen geconfronteerd wordt, dan geef je het maar op om verder te argumenteren.

Maar zij waren nog lang niet klaar. Of ik nu werkelijk dacht dat hun transport langzamer was dan het onze? Ja, die indruk had ik wel. Nou, dan had ik het toch wel mis. Met ontroerende ijver begonnen ze uit te leggen dat hun railsysteem elk woonhuis bereikte en met oneindig veel grotere frequenties werkte, zodat onze wachttijden daar niet voorkwamen. Alleen op grote afstanden waren onze vliegtuigen sneller, maar dat aantal passagiers is zo fractioneel dat het te verwaarlozen is, vergeleken met ons aantal trein-, tram-, autobus- en scheepspassagiers. Ik moest leren denken in gemiddelde snelheid want alleen daarop kwam het aan.

Goed, dat wil je dan wel leren maar als ze dan en passant beweren dat hun gemiddelde snelheid minstens op het vijfvoudige ligt van de onze, dan wordt je toch wel even stil. Of ze dat nu hebben uitgerekend met of zonder onze verkeersopstoppen is iets dat onze deskundigen maar eens moeten narekenen.

Had ik het ook niet over comfort gehad? Ja, dat had ik! Mooi, dat vonden ze heel goed. Want comfort was ook al een efficiency-aspect. De trein had per slot van rekening de laagste transportkostprijs, dus het was de kunst om zoveel mogelijk mensen uit de auto te sleuren en ze in de trein te zetten en dat kreeg je alleen voor elkaar met comfort.

Daarom was dit comfort wel het einde.

Deze treinen bewegen zich schokvrij en geluidloos voort, afgezien van windgeruis. Door hun verhoogde opstelling boven het grond- en waterniveau en hun grote glasoppervlakken bieden ze een schitterend uitzicht. De interieurs zijn met verfijnde luxe uitgevoerd en voldoen aan alle te stellen eisen. Ze zijn ongevoelig voor alle weersomstandigheden en uitermate bedrijfszeker. De vervoersfrequentie is zo hoog, dat ze geen dienstregeling nodig hebben.

Of ik zo genoeg wist?

Zeker, meer dan genoeg!

Het was me langzamerhand duidelijk geworden, dat het woord efficiency hier een totaal andere waarde had dan bij ons. Hun gehele denken was ermee doordrenkt. Ze stonden ermee op en gingen ermee naar bed. Het werd zo ijzingwekkend tot in de uiterste consequenties doorgevoerd dat het een cultus was geworden. Uit alle beelden die ze me lieten zien, straalde het af. Je kon misschien wel zeggen, dat het een deel was van hun levensovertuiging, wat grensde aan religie.

Op het gevaar af, om weer het verwijt van breedsprakigheid te krijgen wil ik de technisch geïnteresseerde lezer toch ook nog wat vertellen over alles wat ze me ondertussen op het scherm lieten zien.

Het meest imposante waren hun overzee railverbindingen, 'trans ocean rail connections'. Een schitterende, oranjekleurige constructie op minstens 20 m hoogte boven het kolkende groene water, die al hun oceanen als rechte strepen doorkruiste. Scheeptransport kenden ze niet meer.

Eerst dacht ik, misschien een beetje naïef, dat de steuntorens op de grond stonden, maar het bleken drijvende oceaanbruggen te zijn. De torens stonden op geweldige bollen, die als drijvers fungeerden. Het drijfvermogen was groter dan onder de zwaarste belastingen nodig was, zodat ze omhoog wilden, maar zware spankabels hielden vanaf een verankering op de zeebodem de constructie onder water. De spankabels, die hetzelfde gewicht als water hadden, konden met ingebouwde lieren bijgesteld worden. De bollen zaten op een veilige diepte onder water waar het zelfs onder de zwaarste stormcondities stil was, terwijl de brug zelf hoog genoeg zat om buiten het bereik van de golven te blijven. .

Het resultaat was een stabiele drijvende brug onder alle omstandigheden.

Een ander punt dat me heftig intrigeerde was de vraag, hoe het in vredesnaam mogelijk is om treinen te laten bewegen zonder slijtage. Och, dat was niet zo moeilijk! Wat je ervoor nodig had, waren supergeleidende materialen en supermagneten zoals de huidbeplating van hun ruimteschepen. Ik wil even opmerken dat het technisch woord 'super' in het Engels een minder overtrokken en meer zakelijke betekenis heeft dan in het Nederlands.

In het kort kwam het nu hierop neer dat deze treinen zweefden door magnetische velden. Ze stonden op poolschoenen over de volle lengte en deze bewogen door sterk magnetische holle railkokers, welke van een doorlopende gleuf waren voorzien. Door de polariteit en veldsterkte tussen schoenen en rails zweefden de eerste geheel vrij in het midden van de railkokers, dus zonder deze aan te raken. Een fantastische constructie.

De ongeveer 50 m lange treinstellen met vier haast onzichtbare geledingen waren niet meer dan ranke kunststof dozen met een verbluffend laag eigen gewicht, die over hun volle lengte gesteund werden. Ze bevatten geen enkel bewegend deel voor de voortbeweging. Er was geen personeel aan boord. Ze werden voortbewogen en afgeremd door bewegende magnetische velden, die als de pulsaties in een slagader door de holle magneetkokers voortsnelde.

De bediening geschiedde vanuit grote elektronische controlekamers en vrijwel geheel automatisch.

Het systeem werkte zonder enige optische signalering zodat de snelheid zelfs door de dichtste mist niet beïnvloed werd.

Vooraf hun goederentreinen spraken tot mijn verbeelding. In feite waren het automatische doelzoekende containers. Zo'n ding werd geladen en het route-programma voorin de neus werd ingesteld. Dan vertrok de spooktrein zonder een levende ziel aan boord en zocht zelf zijn route over het railnet naar de plaats van bestemming. Ze bewogen zich geluidloos voort zonder enige schok of trilling en in de nacht ook nog zonder verlichting, precies zoals je je voorstelt dat een spook zich zwevend boven de grond voortbeweegt.

Toch waren er ook grappige dingen. Zo was er een populaire bezigheid wat ze reizen met hoteltreinen noemden. Met een man of 25 kon je zo'n treinstel bespreken dat geheel als een selfservice hotel is ingericht en dan ging je samen op stap. Overtal waren een soort 'campings' ingericht waar zo'n trein voor een of meerdere dagen gestationeerd kon worden. Om verder te reizen behoefde alleen het route-programma weer te worden ingesteld. Op die manier konden ze, vaak 's nachts reizende, enorme afstanden afleggen.

Maar zodra ik een vraag stelde buiten het vaste programma, dan kreeg ik weer van die vreemde antwoorden.

- Kan iedereen dat nu betalen om op deze manier op vakantie te gaan?

- Neen, niemand kan dat bij ons betalen want wij hebben geen geld. Wel kan iedereen op deze manier met vakantie gaan.

Op mijn verzoek kwamen de auto's aan de beurt. Voor een van hun geweldige glazen woencilinders stond een strak gestroomlijnd vehikel op volkomen dwaaskleine wieltjes, maar niettemin een auto-achtig geval.

Mijn levendige belangstelling voor auto's werd echter op dat moment volkomen verdrongen door de aanblik van twee Iargaanse vrouwen, die in gezelschap van vier koddig kleine kindertjes de auto demonstreerden.

Als gebiologeerd heb ik naar deze vreemde exotische wezens zitten staren en de auto-explicatie ging helaas voor een groot deel aan mij voorbij.

Hun gezichten waren gladder en fijner getekend dan van de astronauten en ze waren opgemaakt met witte en paarse strepen op hun voorhoofd en langs hun ogen. Het wekte bij mij associaties aan Indianen op oorlogspad, wat nog versterkt werd door de wilde kleurrijke motieven op hun kleding. Verder had die kleding niet veel om het lijf, zowel letterlijk als figuurlijk. Ze droegen een brede lap die met een rond gat over hun hoofd viel en met een brede ceintuur rond hun middel werd vastgehouden. Deze liet de lange bovenarmen en de zijanten van hun bovenlichaam onbedekt.

Bij hun bewegingen kwamen beurtelings grote delen van hun bovenlichaam in het zicht van de

camera, zodat ik volkomen onverwacht ‘inzicht’ kreeg in de anatomie van deze vrouwen.

Daaronder droegen ze een wijde zijde-achtige broek, waarvan de pijpen met een band om de enkels sloten. De blote, wijd gespreide voeten staken in open sandalen.

Ze gedroegen zich als geraffineerde mannequins die op een beheerste intelligente wijze een voordracht gaven met flitsende snelle en krachtige gebaren.

Hun bovenkleding droegen ze daarbij voor de show, want deze had geen werkelijk bedekkende of isolerende functie.

Het krankzinnige van de hele situatie was wel, dat ze hun (voor mij onhoorbare) explicatie van de auto op de camera en dus direct op mij richtten, zodat ik me door het levensechte beeld lijfelijk aanwezig voelde als hoofdpersoon van hun attenties. Dat nog tot daar aan toe, maar de gemakkelijke en indringende wijze waarmee ze zich in half geklede toestand voor de camera bewogen, was voor mij meer shocking dan amusant.

Op de momenten dat ze hun ‘charmes’ op mij als toeschouwer richtten, voelde ik de neiging opkomen om weg te lopen.

- Is dit de normale kleding van jullie vrouwen?

- We laten je het uitstapje zien van twee moeders met hun kinderen naar een recreatiegebied waarbij we ze met het beeld zullen volgen. Ze hebben gemakkelijke vakantiekleiding aan, passend bij hun dagje uit. Wij vinden kleding niet zo belangrijk. Helaas hebben wij geen andere opnamen dan deze, dus bepaal je aandacht tot de auto.

De dames waren inmiddels met hun zeer bewegelijke kroost in de auto gestapt en demonstreerden de wendbaarheid op de wielen. Nu bleek achteraf dat deze wieltes slechts een zeer ondergeschikte betekenis hadden. Ze dienden alleen om het voertuig van het woonblok over de weg naar de railbaan te transporteren, want verder bleken ook dit railvoertuigen te zijn. In tegenstelling tot hun treinen waren hier de magnetische poolschoenen niet onder maar boven op het voertuig gemonteerd zodat ze aan de railbaan hingen. Dat verklaarde het grote glaspaneel voor de voetenruimte van de voorste zitbank, wat deze auto’s een helikopterachtig uiterlijk gaf, vooral aan de voorkant.

Het interieur was zeer luxe uitgevoerd o.m. rondom gecapitonneerd met twee ruime driezitsbanken met daarachter de bagageruimte. Er was slechts één schuifdeur in een zijkant. Nergens was er iets te ontdekken wat op een motorkap leek en de totale ruimte was beschikbaar voor de inzittenden. Het geheel maakte de indruk van een zelfdragende doos zonder een chassis of iets dergelijks. De bodemplaat was tegelijk de vloer.

Het was een gek gezicht om het ding op zijn wieltes te zien staan. Uit twee smalle gleuven in de carrosserie staken de voorwieltes van hooguit 25 cm in diameter naar buiten en het bleek dat ze niet bestuurbaar waren. De achterwieltes zaten vlak naast elkaar ongeveer onder het midden van de

achterbank, wat het voertuig de indruk gaf een driewieler te zijn. De grap van het ding bleek te zijn dat deze achterwieltjes elektrisch aangedreven en bestuurbaar waren en wel zodanig dat het wielstel volledig kon worden rondgedraaid. De wendbaarheid was daardoor te vergelijken met die van een bootje waarvan de buitenboordmotor 360° kon worden rondgedraaid. Het maakte de gekste capriolen. Het kon van achteren bijv. dwars uit en volledig stilstaand op de plaats rondraaien. In ieder geval een ideaal ding om te parkeren.

Na de demonstratie reden de dames weg en volgden een okerkleurige brede weg die naar de grote centrale railbaan voerde tussen de woonblokken.

Wat ik nu kreeg te zien, overtrof al het vorige. De grote verkeersaders die vanuit de lucht slechts oranje strepen leken, waren in werkelijkheid een wegen- en railsysteem van drie lagen boven elkaar met een verkeersintensiteit en snelheid die bij ons op aarde nog onbekend zijn. Het uiterlijk van zo'n verkeersader wordt beheerst door de eindeloos opvolgende spant-constructies, alles in fel oranje, waarop een vakwerkconstructie lag als een verdiepingsvloer. Deze bevond zich een meter of zes van de grond. Bovenop lag een zesbaans treinrailnet, waarop lange slanke torpedo's 'voortschoven'. De vier binnenste banen voor het snelle lange afstands-transport en de twee buitenste voor het lokale verkeer. Inderdaad kan ik bevestigen dat de treinreizigers, daar boven op, een riant uitzicht hadden op de omgeving.

Voor de auto's gold hetzelfde. Ze zweefden als vliegtuigjes zo'n meter of vijf boven de grond en met dat grote glaspaneel voor je voeten moest je geen last hebben van hoogtevrees.

De buitenste van de twaalf railbanen waren voor langzaam verkeer van ongeveer 40 km/u en naar binnen toe werden ze steeds sneller. Het systeem was geheel automatisch, d.w.z. de chauffeur behoefde alleen de railbaan te kiezen en het erop en eraf gaan. De rest regelde het railsysteem. Wanneer wij ooit op zo'n planeet terecht zouden komen, dan lijkt het me het eerste wat we zouden gaan doen, autootje te spelen. Behalve het kiezen van de rail behoef je niets te doen. Het systeem groepeerde de auto's tot ze met tien stuks bumper aan bumper hangen met ruime tussen-afstanden tot de volgende cluster auto's en je gaat zelf breeduit zitten, dwars uit of achterstevoren.

Wat je ook kunt doen, en dat schijnt op Iarga een populaire bezigheid te zijn, is je geliefde in de armen houden. Wanneer ik dat zo eens bekeken heb, dan houden de meeste Iargaanse mannen er wel een maîtresse op na, want je eigen vrouw hoef je op vijf meter boven de grond niet zo stevig vast te houden. Ze kan er toch niet uit.

Onder die hele railtoestand bevond zich een zesbaans okerkleurige grondweg. Het oppervlak was voorzien van een soort schubbenpatroon en in elke schub bevond zich een rond gaatje, vermoedelijk afwatering. Op deze grondweg reden in de eerste plaats personenauto's op hun mini-wieltjes maar ook enkele vrachtauto-achtige gevallen voor het goederentransport van de stationsgebouwen naar de wooncilinders, alles op precies gelijke (lage) snelheid.

Die stationsgebouwen waren omvangrijke constructies. Ze overdekten de railbaan-kruisingen als een groot kruis-vormig gebouw waar de auto-railbaan met tunneltjes doorheen ging. Rond deze gebouwen was op de begane grond een groot laad-terminal voor overslag vanuit de ‘vracht’-treinen op wieltransport. De grondweg kruiste via een abnormaal brede rotonde-kruising om zulk een stationsgebouw heen.

Veel verkeer was er op deze rotondes niet. Ik kreeg de indruk dat ze meer fungeerden als het begin en eindpunt van het wieltransport. Onder andere werden hier de vrachtauto’s geladen.

De camera volgde nog steeds zijn fantastische tocht langs de rails en volgde trouw de beide dames die spelletjes aan het doen waren met hun kinderen.

De stem begon mijn aandacht te vestigen op hun woencilinders. Het eerste wat je van dichtbij opvalt, is het perfecte gladde uiterlijk. Geen sponning of richeltje was er te zien. De afmetingen van de glaspanelen waren bizar. De scheiding tussen de verdiepingen was alleen te zien als een roomwitte band van naar schatting één meter hoog waarop glaspanelen stonden van 4,5 meter hoog en wel twintig meter breed... Ze eindigden op antraciet-grijze kolommen die het hele gebouw van onder tot boven doorsneden.

- Is dat nou niet warm al dat glas in jullie huizen, auto’s en treinen?

- Neen. Het is geen gewoon glas maar een combinatie van glas en kunststof. Het bevat twee elektrisch geleidende lagen waarmee de doorzichtigheid geregeld kan worden. Van buiten krijgt het dan een meer of minder sterk spiegel-effect. We kunnen de warmtewering dus zelf regelen. Aha, dat was dus de verklaring voor het zichtbare verschil in spiegel-reflectie.

We kruisten een brede rivier, hangend aan een geweldige brugconstructie en in een flits zag ik duizenden Iarganen langs de oevers. Ik zag ook honderden bootjes, die het woelige water en de sterke wind trotseerden. Het waren gestroomlijnde cabines boven het water met stangen op twee catamaran-achtige rompen bevestigd. Deze rompen zaten bijna helemaal onder water. Het gekste was dat het woeste water geen invloed scheen te hebben op de beweging van de bootjes. Ze bewogen zich snel voort, zonder boeggolf.

Maar de camera gunde me geen tijd voor verdere bestudering.

Het landschap veranderde. De grond werd heuvelachtig en in de verte doemden hoge bergruggen op in het nevelige en omfloerste licht van Iarga. Zolang het mogelijk was waren op de hellingen voor zover het oog reikte, de rechthoeken met woencilinders doorgebouwd en hoge muren doorsneden het landschap. Nu zag ik het eerder genoemde ‘sawa’-achtige landschap van dichtbij. De in vlakke stukken opgedeelde hellingen werden steiler, de bebouwing hield op, evenals de grondweg, maar de railbaan ging door en slingerde zich door een aanvankelijk sterk geërodeerd maar later woest en rotsachtig berglandschap.

De rest van de tocht werd echte science-fiction. Als een reuzenslang slingerde de railbaan zich om bergen en over ravijnen. Geweldige hangbrug-constructies wisselden met railbaanbevestigingen tegen loodrechte glad afgeslepen rotswanden. Af en toe hingen de auto's boven gapende diepten, dan weer boven dichte bossen en grasachtige plateaus.

Steeds weer zag ik de stations en parkeerterreinen vol auto's op elke plek die zich daarvoor leende. Dit bergland leek één groot recreatiegebied met woeste beken, stuivende watervallen en groene bergmeren.

Juist toen we een groot groen bergmeer naderden met voor het eerst weer een bebouwing, flitste het beeld weg. Het werd vervangen door het bekende panorama-overzicht van hun woongebied.

Maar nu bezag ik het met andere ogen. Met ogen die iets begonnen te begrijpen van de wondere perfectie van deze vreemde exotische wereld. Een wereld die zijn waanzinnige bevolkingsdichtheid beheerst door een griezelige doelmatigheid. Een wereld zonder afval, stank, uitlaatgassen, opstoppen of lawaai.

Maar ik proefde nu nog iets anders en dat was de 'rechtvaardigheid' (justice) waar ze het steeds over hadden. Hoewel ik nog in het prille begin was van mijn kennismaking met deze verre beschaving, begreep ik dat hier alle mensen gelijk waren. Ze woonden in dezelfde huizen, reden in dezelfde auto's en stapten in dezelfde treinen. Er was niets te bespeuren van arm of rijk, geen scheidingen van nationaliteit, ras of huidskleur.

Dit moest een mondiaal bestuurde planeet zijn. Maar dan zo straf en algemeen bestuurd blijkbaar, dat alles gladgestreken, uitgeveegd en gelijkgeschakeld was! Wat een afschuwelijk visioen!

Ik kon toen nog niet bevroeden dat mijn afschuw voor een dergelijke monotone wereld nog eens zou omslaan naar heimwee ...

Met die treinen kon je de wereld rondreizen want alle railsystemen waren gelijk. Ik begon me af te vragen wat die miljoenen, of zeg maar rustig miljarden kilometers aan railbaan gekost moesten hebben. Het was nogal een constructie.

- Kunnen jullie me een idee geven wat zo'n verkeersader kost?

- Dat is moeilijk. We weten wel ongeveer wat een dollar aan productieprestatie voorstelt, maar om dat te vertalen in de kostprijs van een verkeersader!... Wel, om iets te zeggen, want we kunnen er alleen maar naar raden: Voor een miljard dollar kom je niet verder dan hooguit 5 km.

- Had dat niet wat goedkoper gekund?

- Natuurlijk wel maar dan hadden wij concessies moeten doen aan de kwaliteit en dat is bij ons ondenkbaar. Zo'n railnet bestaat alleen bij de gratie van een zeer lange levensduur, anders kunnen wij aan het repareren blijven. Ons railnet heeft geen slijtage. Het staat voor eeuwen.

Ik nam me heilig voor om me nergens meer over te verbazen.

- Wanneer je zo'n levensduur nastreeft, dan wordt het onbetaalbaar.

- Toch niet. Je ziet het hier voor je. Wat je ervoor nodig hebt, is geen huis vol bankbiljetten maar productie-capaciteit. Alleen een maatschappij met een uiterst doelmatig economisch stelsel kan zich de weelde van dergelijke dingen veroorloven.

Mijn achterdocht na het gepraat over sociale stabiliteit en rechtvaardigheid borrelde omhoog in mijn volgende vraag.

- Is dat iets wat lijkt op het communistisch stelsel dat wij hier hebben?

- Het kosmisch universele economische stelsel lijkt evenveel op de communistische als de westerse economie. Je kunt ook zeggen: het lijkt op geen van beiden.

Zo, dat viel niet tegen. Maar wat zou het dan wel zijn?

- Waarom noemen jullie het universeel?

- Het is het enige stelsel wat een ras naar het beschavingsniveau kan voeren dat sociaal stabiel heet en daarmee naar de onsterfelijkheid. Het is de kosmische voorwaarde, verankerd in de natuurwetten.

Wat moet je met zoiets nu aanvangen? Kosmische voorwaarde, onsterfelijkheid?

- Wat is beschaving nu eigenlijk? Ik vrees dat jullie er iets anders mee bedoelen dan wij.

- De grote vraag Stef. Beschaving is de mate waarin de gemeenschap zorgt voor de achterblijvende mens. De mate waarin het zorgt voor de zieken, invaliden, ouden van dagen, de armen, enz. Korter gezegd, de mate van de collectieve onzelfzuchtigheid.

- Hé, merkwaardig! Daar kan ik me wel mee verenigen. En wat heeft dat te maken met onsterfelijkheid?

- Slechts dit, dat de onzelfzuchtigheid een intelligent ras onsterfelijk maakt. Maar voor je dit kunt begrijpen, zul je eerst nog met ons de ladder moeten opklimmen tot in de nevels van de kosmische integratie.

- Ongelofelijk! Ik dacht dat jullie efficiency bedreven als een soort religie, maar nu krijg ik de indruk dat het ook geldt voor dat economische stelsel.

- Je voelt de zaken goed aan alhoewel het woord religie onjuist is.

- Maar zoiets?

- Inderdaad.

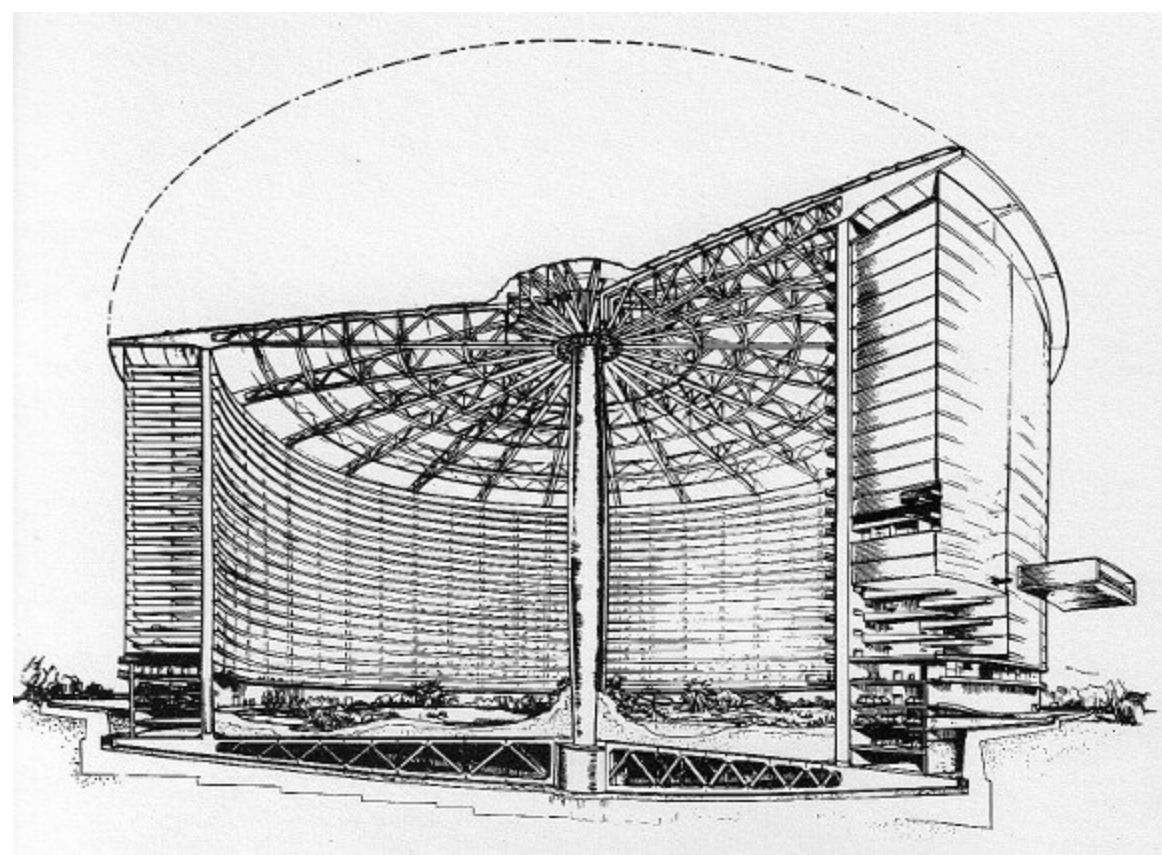
- Maar menen jullie nu dat wij om te beginnen een wereld moeten bouwen met deze graad van efficiency en kwaliteit?

- Dat zullen jullie zelf moeten uitvinden.

- Maar dat gaat voor ons niet op. Wij hebben minder storm en regen; wij hoeven niet in gladde cilinders te wonen. Wij kunnen het luchtverkeer nog enorm verbeteren. Trouwens je kunt toch geboorteregeling toepassen om de bevolking binnen redelijke grenzen te houden. Bij jullie is alles efficiency en kwaliteit, zelfs in de natuur. En jullie zelf zijn ook al steviger en stabiel gebouwd dan wij. Van betere kwaliteit haast ...

- We kunnen ons niet herinneren zelfs maar gesuggereerd te hebben dat jullie railbanen of cilindrische huizen moeten bouwen. Ook hebben we niet gezegd dat jullie bevolkingsdichtheid even groot moet worden als de onze. Je bent weer aan het vergelijken en dat moet je in dit gesprek niet meer doen; het leidt tot niets. Probeer slechts te begrijpen hoe wij de basisbegrippen van een hoge beschaving t.w. vrijheid, rechtvaardigheid en doelmatigheid in onze wereld hebben toegepast en wat beschaving eigenlijk is.

Pas dan zul je ons antwoord gaan begrijpen op de grote vraag die je hebt gesteld.

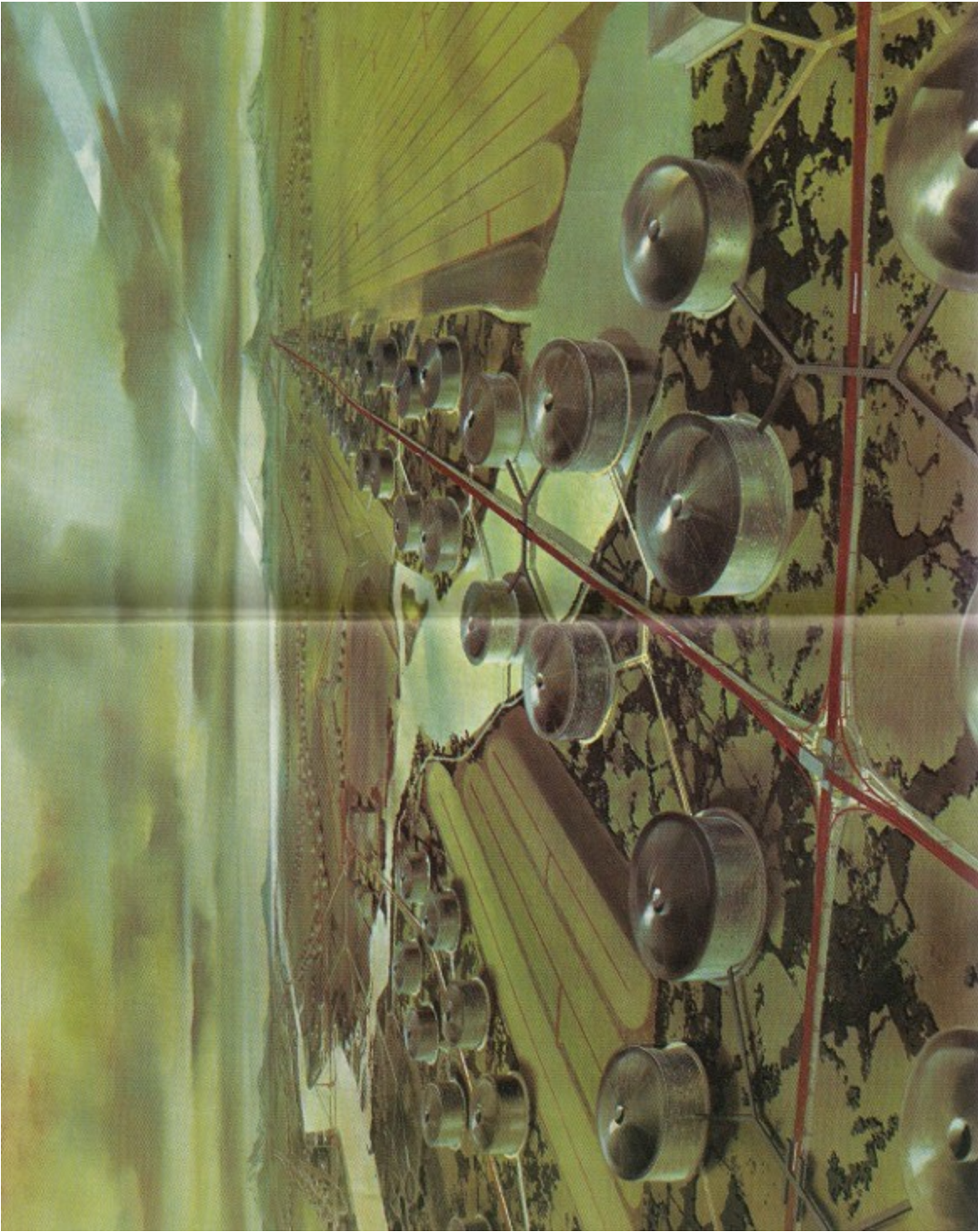
Gedeeltelijke doorsnede van een drijvende en ronddraaiende woencilinder.

De constructie is dusdanig stabiel dat ondanks zware Iargaanse aardbevingen de levensduur van het skelet (dak, vloer en cilinderwand) op meer dan duizend jaar wordt gesteld.

De kunststofwoningen (20 X 20 X 6 m) zijn horizontaal uitneembaar. De doorsnede van het gebouw is ruim 300 meter, de hoogte 135 meter. Het biedt woonruimte aan 10.000 personen met liefst 50 m² grondoppervlak voor ieder, plus een deel van de gemeenschappelijke verwarmde middentuin. Het gladde uiterlijk staat in verband met de grote windkrachten en regenval.

Het comfort en de arbeidsbesparing voor de huisvrouw is er dusdanig hoog opgevoerd dat zij er geen huishoudelijk werk meer te doen heeft.

Toch zijn de beschutting en het comfort van deze woencilinders bijzaak geworden. De voornaamste functie is het scheppen van de mogelijkheid tot vele "menselijke" contacten in volstrekte vrijheid.

Iargaan. Humanoïde van de planeet Iarga, ruim tien lichtjaren van de aarde verwijderd.

Bij het bekijken van het uiterlijk van buitenaardse intelligente wezens zullen wij ons bewust moeten afhouden van de gedachte dat ze "mooier" of "lelijker" zijn dan wij. Deze "Iargaan" met spitse oren, gedeelde voorhoofdskwabben en zware wenkbrauwrichels doet antropologisch voor ons als een "regressie" aan. Wij moeten er echter rekening mee houden dat vele uiterlijke kenmerken een direct gevolg zijn van andere klimaats- en zwaartekrachtscondities.

Een grotere valsnelheid b.v. vereist een zwaardere bouw van skelet en spierweefsel, een pantserrichel op het hoofd, beter beschermde ogen enz. De spitse oren kunnen nodig zijn voor de hogere geluidsfrequenties in een atmosfeer met een hogere druk.

Bovendien hebben recente onderzoeken aangetoond dat verschillende aardse gezichtskenmerken (lippen, oorlellen, neuspunten) wel eens "abnormale" sexuele signalen van het mensenras zouden kunnen zijn. Een ras, levend in een andere meer op groepen gerichte samenleving, zou die signalen wel eens nooit nodig gehad kunnen hebben.

Kosmisch universele economische wetten - Geld en bezit zijn bewijzen van lage beschaving
 Volautomatische robotfabrieken - Vliegende schotels en halfdrijvende schepen - Is efficiency wel zo leuk? - Overproductie is ook al onzin! - Onbegrensde welvaart en bestaanszekerheid -
 Wereldregering en mondiale ordening - Nationalisme is ook al onbeschaafd - Superdemocratie of totalitair stelsel?

Na hun eerste uiteenzetting over het begrip efficiency schakelden ze zonder onderbreking over naar de rechtvaardigheid (justice).

Op dezelfde onbewogen en doeltreffende manier werd ik in korte tijd volgestouwd met de wetten waarop hun maatschappelijk en economisch stelsel waren gebaseerd. Het hoofdthema was weer hetzelfde: de efficiency van de rechtvaardigheid. Waarschijnlijk interesseert het u te weten wat dat kosmisch universele economische stelsel voor iets is. Zij formuleerden het als volgt: Het is een gericht economisch plan wat op de meest efficiënte wijze het doel nastreeft om middels algehele behoeftebevrediging de mens zover te bevrijden van materiële invloeden, dat deze geen invloed meer uitoefenen op zijn gedragsmotivering. Met andere woorden, je moet zorgen dat iedereen zoveel tot zijn beschikking heeft dat geen mens zich meer interesseert voor aardse goederen. Nu schijn je dat alleen voor elkaar te krijgen wanneer je ervoor zorgt dat alle mensen ook nog evenveel hebben, anders blijft de afgunst bestaan. Maar als je ook dat bereikt hebt, dan is een beschaving min of meer stabiel.

Ik knikte goedkeurend; alle mensen verlost van materiële zorgen, geen afgunst en hebzucht, dat was het wel. Alleen een kleinigheid, hoe krijg je dat voor elkaar? Misschien een toverspreuk bij maanlicht? Zelfs die toverspreuk hadden ze klaar liggen: consequente liquidatie van alle discriminaties! Dat is het! Wanneer je dat maar tot het uiterste doorvoert, dan ben je er.

Ik bleef goedkeurend knikken want per slot van rekening is 'discriminatie' een naar woord, wat we dringend kwijt moeten. Goed dus, en wat is de eerste discriminatie die je moet aanpakken? Dat is het persoonlijk bezit. Elke vorm van bezit is een grove discriminatie t.o.v. een mens die minder of niets bezit. Er zijn slechts twee oplossingen, elke mens bezit evenveel of elke vorm van bezit afschaffen. De laatste is de meest efficiënte.

Ik zat meteen stijf rechtop. Wat had ik als welgesteld bedrijfsdirecteur nu aan mijn fiets hangen? Bezit afschaffen? Mijn hemel, dit waren raszuivere communisten! Zie je wel, ik had aan dit gesprek niet moeten beginnen. Dit wordt niks! Ik zat even in dubio of ik mijn misnoegen zou uitspreken, maar ondertussen was de explicatie doorgegaan met de volgende stelling:

- Wanneer je consequent bent dan moet het geld ook worden afgeschaft want dat is een onmiskenbare vorm van bezit.

Ze gingen nog verder.

- Geld en bezit zijn de indicaties van een zeer primitief beschavingsniveau!

Wanneer ze ergens een planeet vonden bewoond door een intelligent ras dan was dit het eerste waar ze naar keken. Ik heb zo het gevoel gekregen dat ze voor ons niet meer waardering hadden dan voor een intelligente apensoort. Dat we wel het verstand hadden om raketten te bouwen maar niet genoeg om in te zien dat we spoedig de natuurwet van de jungle, het recht van de sterkste, moesten afschaffen, was toch wel iets curieus dat ze nodig eens moesten bestuderen.

Of ik ze dat nu eens kon uitleggen want zelf waren ze er nog niet achter gekomen. Ja, wat doe je in zo'n situatie? Je slikt je boosheid over communisme maar even in en je kijkt even wat schichtig naar hun apensmoelen, die met belangstelling op een antwoord wachten. Dan haal je je schouders op en zegt dat je daar nog nooit over nagedacht hebt. Dat was jammer, want dat was hogelijk interessant. Wat ze hier hadden aangetroffen aan discriminaties was toch wel het uiterste wat denkbaar was.

Wij schenen voortdurend bezig te zijn om nieuwe discriminaties te bedenken in antwoord op de reeds bestaande. We deden niets anders dan praten over de discriminaties, maar het resultaat was dat er steeds nieuwe bijkwamen. Het merkwaardige daarbij was dat we het nooit met elkaar eens werden. Je kon geen maatschappelijk of politiek plan uitspreken of er was wel weer iemand anders die het aanviel. Ik moest het hun maar niet kwalijk nemen dat dit nutteloze gekrakeel, dit consequente langs elkaar heen redeneren op hun lachspieren werkte. Anderzijds was het toch wel meer huiveringwekkend dan lachwekkend op het moment dat aan het verschil van inzicht kracht werd bijgezet door middel van een atoomwapen-arsenaal met een onvoorstelbaar vernietigings- en vergiftigings-effect. En dan nog wel door het indrukken van een knop!

Hoe het mogelijk was dat we nog rustig konden slapen? Ik heb hun uitgelegd dat je vanzelf leerde te leven met iets waar je toch niets aan kon veranderen. Wat een dwaas idee; dat is toch gemakkelijk te veranderen. We moeten stoppen met de discriminaties, gewoon onze wetgeving veranderen! Het enige moeilijke is dat persoonlijk bezit, maar dat is toch uit te leggen? Ik dacht van niet. Afstand doen van het eigen bezit? Nee, dat ging niet, dan kwam je aan het eigen 'ik'. Wij wilden wel de wereld verbeteren maar dan moest je beginnen met je buurman. Aha, dus de zelfzucht. Dat was ook hun mening. Dat vonden ze heel verstandig van me. Maar je kunt toch ook aan een zelfzuchtig mens uitleggen dat een wereld zonder discriminaties veel prettiger leefbaar wordt en dat je bovendien een welvaart kunt creëren die minstens het vijfvoudige is van de onze; mondiaal gesproken zelfs het tienvoudige? Ja, als je dat kon uitleggen werd het anders, maar voorlopig was bij ons duidelijk gebleken dat een bezitloze maatschappij als bijv. het communistische blok, alleen maar een lagere welvaart creëerde, dus wat zou je uitleggen?

- Aha, is het dat?

Ja daar konden ze inkomen. Het was erg jammer dat de communistische idealen verzand waren door inefficiency. Anders hadden ze een hoop goed kunnen doen. Maar ik verwarde de zaken. Hun

efficiency kwam voort uit het foute uitgangspunt van een staatsgeleide economie en niet uit het gemeenschappelijke eigendom. Overigens leed het Westblok min of meer aan dezelfde kwaal want ook bij ons kwam er steeds meer overheidsbemoeiing. Nee, dan de universele economie! Dat was heel wat beter! Daar was een onbelemmerde economische expansie. Daar hadden de economische leiders het voor het zeggen.

Mijn humeur klaarde zienderogen op. Blijkbaar was het toch geen communisme. Maar wat dan wel?

Voor de economisch geïnteresseerde lezer zal ik het zo beknopt mogelijk proberen uit te leggen, voor zover ik het zelf begrepen heb.

De totale productie van goederen en diensten is op Iarga in handen van een zeer gering aantal gigantische maatschappijen, de 'trusts'. Het zijn geweldige organisaties die elk miljoenen werknemers omvatten en die werkzaam zijn over hun gehele planeet. Er zijn primaire trusts die door middel van eigen distributiekanaalen in contact treden met de consument en secundaire trusts die toeleveren aan de primaire.

Op Iarga wordt niets betaald maar alleen geregistreerd. Van een particulier wordt in het computercentrum van elke woencilinder geregistreerd wat hij verbruikt en dat mag niet meer zijn dan dat waarop hij recht heeft. Alle boekingen gaan via deze computers, die gekoppeld staan aan de grote 'blokwinkels' in elke woencilinder. Je kunt dus niets kopen. Grote en dure dingen zoals huizen, auto's, boten, waardevolle kunstvoorwerpen enz. kun je alleen 'huren'. Zij noemen dat: het gebruiksrecht verwerven.

Minder dure dingen worden niet verhuurd want dat is niet efficiënt, maar daarvan verwerf je door afboeking van de totale waarde het gebruiksrecht voor het leven. Dat is dus precies hetzelfde als bij ons het bezit, alleen vervallen de goederen bij het overlijden terug aan de trusts.

Dan de laatste categorie: de verbruiksartikelen en dienstverlening. Daarvan wordt ook de totale waarde afgeboekt en ontstaat het recht tot verbruik. Dat is dan ook hetzelfde als bij ons, alleen mag je wat de goederen betreft niet meer in voorraad hebben dan je redelijkerwijze voor eigen gebruik nodig hebt. Anders kan de rest verbeurd verklaard worden.

Voor een particulier is dat dus praktisch hetzelfde zoals wij dat kennen met een bank- of girorekening. Alleen zij leggen de controle aan de uitgavenkant, terwijl wij het doen aan de inkomstenkant. Er is echter wel een verschil dat de moeite waard is onder de aandacht te brengen.

Juridisch gesproken blijven alle goederen te allen tijde het eigendom van de trust die ze geleverd heeft. Dat betekent niet alleen dat de trust het onderhoud, de reparaties en een bepaalde levensduur garandeert maar ook dat deze het totale risico van verlies of tenietgaan draagt. Daarom worden alle gebruiksgoederen van een onwaarschijnlijk hoge kwaliteit gemaakt, want repareren is niet alleen kostbaar maar, (och hemel!) ook verschrikkelijk inefficiënt. Het is daar een slecht oord voor verzekeringsmaatschappijen, de detailhandel en reparatiebedrijven!

De trusts werken op kostprijsbasis waarbij onze term ‘rendement’ vervangen is door ‘de kosten van de continuïteit’.

Elke trust voert een constant investeringsbeleid ter vervanging en uitbreiding van haar productiemiddelen. Conjunctuur-fluctuaties kennen zij daardoor niet. Hun economie heeft de stabiliteit van een rots. Alles schijnt daar gebudgetteerd en gepland te zijn op een voortdurende efficiency-vergroting, precies zoals bij onze grote maatschappijen. Ook hier is het toverwoord: automatisatie.

- Misschien heb je wel belangstelling om in vogelvlucht even een paar van onze volautomatische robotproducties te zien?

- Natuurlijk wel, waarom niet!

Voor me op het scherm verscheen een enorm stervormig gebouw wat ik het beste kan beschrijven als een zeester. De diameter was ongeveer 1 km. Het terrein rondom de fabriek was één woud van railconstructies waaraan honderden vrachttorpedo's hingen of bewogen. Op de punten van de zeester schoven ze het gebouw in en uit. Verder was het terrein schoon. De treinstellen fungeerden blijkbaar als containers die de werkvoorraad van de fabriek herbergden. Daarna lieten ze me in enkele minuten het inwendige van de fabriek zien. De punten van de zeester bevatten de automatische losinrichtingen van de treinstellen die het ruwe materiaal aanvoerden. Het was de eerste maal dat ze het originele geluid lieten horen. Merkwaardig hol klinkende dreuntonen wisselden met hoge schrille en klinkende geluiden. Het was een inferno van lawaai wat onwezenlijk weerkaatste in de kleine stalen ruimte, waar ik zat. Weer hetzelfde ruimtelijke effect als het beeld zelf. Links, rechts, boven en onder, ik hoorde bij het langsgaan precies welke machines bepaalde geluiden maakten.

De omvang van het machinepark was onbeschrijfelijk. Ketels, vergaarbakken, scharnierende kleppen, ovens met witgloeiend metaal en persen die stoomwolken uitbraakten als ze openden, wisselden af met geweldige hoefijzers met lange hoogspannings-isolatoren en vonkenspetterende apparaten. Kleine minutieuze machines draaiden, kantelden of jongleerden zigzaggend met hun producten.

Enkele Iarganen in oranje overalls en ruimtekostuum-achtige helmen op hun hoofd, die alleen hun neus en mond onbedekt lieten, zag ik hier en daar aan het werk. Maar meer dan een stuk of veertig heb ik er buiten de controlekamer niet gezien.

Meer naar het midden van de fabriek kwamen de Montagelijnen samen en toen pas werd het me duidelijk dat deze fabriek auto's produceerde. Op een gegeven moment zag ik de deuren ontstaan, even later de onderste helft met de wieljes enz.

Het meest lugubere waren de metalen klauwen die juist als een menselijke hand met arm opereerden. Deze klauwen stonden gemonteerd op een stangenstelsel met een polsgewricht en maakten bewegingen die precies op die van een menselijke arm leken. Er waren grote langzaam-bewegende klauwen en kleintjes die op een zenuwslopend tempo werkten. Precies op die fractie van een seconde dat de klauw dichtklapte was het betreffende onderdeel daar. Dan zwaaide de arm rond en plaatste het onderdeel op de millimeter nauwkeurig in het gat of op de plaats waar het thuishoorde. Op diezelfde fractie van een seconde waren de andere klauwen er die het onderdeel afmonteerden. Zo

bouwde de machine onderdeel voor onderdeelje samen tot één geheel, foutloos, snel en zonder dat er een mensenhand aan te pas kwam.

Het waren vooral die klauwen die de indruk gaven dat deze monsterlijke machine met dat monsterlijke lawaai leefde als een zelfstandig intelligent gedrocht. Precies in het midden van de zeester, vlak onder de centrale controlekamer kwamen de twee hoofdlijnen samen. De complete onderste helft van de auto met de wielen, het stuur en de banken werd hier in één klap samengebouwd met de bovenste helft, compleet met het glas, de loopschoenen en de deur. Hier stond de meest indrukwekkende batterij stalen klauwen op polsgewrichten opgesteld. Precies op het moment dat de klauwen terugklapt en de auto dus klaar was, greep een grote telescooparm de auto aan de loopschoenen beet, tilde hem op en zwaaide rond. Met dezelfde ijzingwekkende precisie waarmee deze hele fabriek werkte, plaatste de arm de auto dwars in een gereedstaand treinstel, rakelings naast de vorige. Hier, bij de indrukwekkende eindfase van deze fabriek bleef de camera even stil staan en toen drong het tot mijn, door het lawaai verdoofde hersenen door, wat deze machine in feite presteerde. Dit monsterlijke, levende apparaat van wel een kilometer in doorsnee, waarvan geen enkel onderdeel haperde, produceerde vanaf ruw materiaal elke twintig seconden een auto. Volgens onze tijdschaal waren er dat meer dan 4300 per dag. Ik kreeg een wee gevoel rond mijn maag toen ik me dat realiseerde. Dit was onmenselijk!

Ze waren ook nog zo ‘vriendelijk’ om me nog een tweede fabriek te laten zien, nl. één die de trans-oceaan-railbruggen produceerde.

Ik zal u de beschrijving ervan besparen. Voortdurend in superlatieven te moeten vertellen is niet mogelijk. Mijn commentaar bevat slechts één woord: verschrikkelijk!

Hoe die Iarganen zulke monstermachines kunnen uitdenken, is mij een raadsel.

Tenslotte vonden ze het wel wenselijk om me de robotproductie te laten zien van woningsecties.

Zo’n anti-efficiënt aardemens dat meent dat alle huizen verschillend moeten zijn moest toch maar eens de voordelen zien van standaardisatie. Misschien kon het ook onze bouwmethode, die nog in het ‘stenen’ tijdperk verkeerde, wat vooruit helpen. Tevens zouden ze me dan eens laten zien wat kwaliteit eigenlijk was want dat kon in onze handmade-bouwsels nooit veel zaaks zijn.

Ik heb vriendelijk voor de eer bedankt. Het was me genoeg. Ik hoefde al dat automatische gedoe met die Iarganen die alleen maar keken of het goed ging, niet meer te zien. Ik geloofde best dat ze volautomatische huizen konden bouwen.

Dat was jammer. Maar misschien wilde ik dan nog wel de montage van hun wooneenheden op de bouwplek zien waar ze tot de grote cilinders werden samengebouwd. Vooruit, denk je dan, om hun een plezier te doen. Ik zelf weet niets van het bouwvak af en wanneer u er wel wat van af mocht weten, dan moet u het me maar niet kwalijk nemen als ik iets verkeerd vertel.

Hoe bouwen Iarganen hun huizen? Die efficiency begint langzamerhand op mijn lachspieren te werken.

In een nieuw daartoe aan te leggen woongebied begonnen ze een grote fabriekshal te bouwen (en dat is dan niet zo'n kleintje) die bestemd was voor een bepaald industrieel doel. Dan bouwden ze daar eerst tijdelijk zo'n robotmonster in, dat complete woningsecties produceerde.

Zo'n sectie was ongeveer 20 x 20 m en 6 m hoog en bevatte 2 woonlagen. Ze waren geheel van kunststof en compleet ingericht met glas, meubilair, allerhande machines, de communicatie-apparatuur enz. enz. Tot in de laatste details klaar voor bewoning.

Op de bouwplaats zelf stond ik even verdwaasd te kijken. In de grond lag een geweldige stervormige spanten constructie met een diameter van meer dan 300 m. Zoals hun daken een halve discus te noemen zijn met de bolling naar boven zo is hun fundatie van precies dezelfde vorm, maar met de bolling naar onderen. In het midden kwamen alle spanten samen op een geweldige ring en de spanthoogte was daar minstens 20 meter. Van onder af waren deze spanten beplaat met donker-grijze platen die leken op de huid van hun ruimteschip. Het kernpunt van de constructie was nu dat op deze schotel een zware soliede cilinder gebouwd werd, 250 m in diameter en wel van een staalconstructie omgoten met iets dat op zwart beton lijkt.

De dikte van de aldus ontstane muur was ongeveer drie meter. Zo ontstond een zuivere doosvorm die van boven afgedekt werd door een dakconstructie die in zwaarte niet onderdeed voor de fundatie. Alleen werd deze beplaat met glas. Deze doos was dermate stabiel dat je bij wijze van spreken het hele ding op kon hijsen zonder dat er iets zou breken of scheuren. Waarschijnlijk bestand tegen zware aardbevingen? Maar tot dusverre was het, buiten een keldergedeelte, alleen maar een skelet waaruit een woud van zware consoles stak. Maar wanneer dit klaar was, werd de rest een peuleschil. Aan de rand van de iets overstekende dakconstructie werden de complete wooneenheden opgehesen en op de consoles geplaatst, zodat ze als een nestkastje tegen de betonwand hingen. Ze pasten precies tegen elkaar en zo ontstond in een versnelde opname voor mijn verbijsterde ogen een woencilinder van allemaal vrijdragende wooneenheden.

Wat een schitterende constructie! Alle woningen waren rondom bekleed met een dikke schuimachtige laag en hingen geheel vrij van de omliggende huizen. Geen geluidshinder, geen lawaai! Mocht er één of meerdere woningen beschadigd worden, bijv door brand, dan werden ze er eenvoudig uitgehesen en schoven er een nieuwe in. Het skelet was van een dusdanige kwaliteit, dat het duizenden jaren kon blijven staan, o.m. omdat het door de 'bekleding' van wooneenheden beschermd was tegen weersinvloeden. Wanneer nu de woningen versleten of verouderd waren, dan reviseerden ze een woongebied. De oude woningen werden eruit gelicht en door nieuwe vervangen. Ik ben vergeten te vragen wat ze met de oude doen, maar die gooiden ze vast niet weg. Het was wel alles efficiency wat de klok sloeg, maar ja, als je er 'dat' mee bereiken kunt! Waarom dan eigenlijk niet?

- Wanneer ik jullie zo hoor praten over kwaliteiten en levensduren van duizenden jaren en over een railsysteem dat voor eeuwen staat dan krijg ik het gevoel dat er op Iarga een ijzingwekkend verre toekomstplanning wordt gevoerd. Daarmee is de onze, die maar enkele jaren vooruit ziet, kinderspel.

- De verklaring lijkt ons niet moeilijk. Een ras dat leeft onder de dreiging van een oorlogsvernietiging voert logischerwijs geen lange toekomstplanning. Bij een absoluut ras ligt dat anders. Met het stijgen van de leiders-capaciteiten (mentaal niveau) van de mens wordt zijn blik steeds verder in de toekomst gericht. Wij hebben op onze planeet de omstandigheden geschapen waardoor we ons ras ten eeuwige dage in stand kunnen houden. Wij leven in een stabiele wereld op een schone planeet waarop we het natuurlijke evenwicht voor onbeperkte tijd kunnen handhaven. Wij leven gericht op de toekomst omdat we daarvan alle heil verwachten. Wij zijn voortdurend bezig onze wereld beter en prettiger bewoonbaar te maken. De aarde daarentegen leeft gericht op het heden en verleden en maakt zich geen zorgen over de toekomstige generaties.
- Merkwaardig, die zorgen voor een ver nageslacht!
- Wanneer je begrijpt wat de super-beschaving voorstelt dan zul je onze zorg gaan delen.

Na deze orakeltaal schakelde het beeld over op een zee-panorama. Dit was een vriendelijkheid van deze ruimtevaarders omdat ik graag eens een echt zeeschip zou willen zien dat op Iarga het geweld van het 'zwarte' water en de windkrachten zou kunnen weerstaan. Ze hadden echter alleen nog schepen voor speciale doeleinden. Wat ze me lieten zien waren zeeslepers die kilometerslange, op hun kant drijvende secties van de oceaanbruggen naar hun doel sleepten. Het waren catamarans. De twee rompen waren halfdrijvers, d.w.z. dat ze in rusttoestand juist tegen de oppervlakte van het water dreven. Een lage gestroomlijnde cabine, niet groter dan een autobus, stond op twee dikke telescooppoten ongeveer drie meter boven het water. Aan de binnenzijde van de rompen waren in totaal vier draaiende schoepenstelsels gemonteerd. De stuwstralen konden in elke richting gesteld worden, voor en achteruit, maar ook naar boven of beneden. Wanneer het schip op volle zee voer dan zorgde een automatische controle-inrichting ervoor dat de stuwstralen de rompen ongeveer een meter of zes onder water trokken. De telescooppoten schoven dan uit, waardoor de cabine een meter of zes boven water kwam te staan. Een stabilisatie-inrichting corrigeerde de stuwstralen dusdanig dat het schip zuiver rechtop bleef staan. Het resultaat was, dat je alleen de cabine op twee poten boven water zag staan en wel zo stabiel dat het leek of deze poten op de grond stonden. Deze schepen gingen tegelijk onder en boven de golven door, zodat ze geen golfweerstand moesten overwinnen. Een typisch Iargaanse constructie, efficiënt en comfortabel.

Misschien is dit scheepstype bij ons ook wel bruikbaar. Diezelfde gedachte had ik ook toen ik ze vroeg om een vliegende schotel van dichtbij te mogen zien. Maar helaas deze techniek was zo geavanceerd dat er geen touw aan vast te knopen was. Het was een prachtige gepolijste zilverwitte gestroomlijnde discus van ongeveer 30 m diameter. Aan de onderzijde hadden ze in het midden een glaspaneel waar de driekoppige bemanning met de voeten op zat en van boven zag ik een glazen navigatiekoepel. Er zaten spleetvormige openingen aan de onderrand en wanneer ze laag boven de grond vlogen dan zag je stof opwarrelen. Daardoor dacht ik in het begin dat het een soort hefschroef vliegtuig was die lucht omlaag blies. Maar nee, met zo iets primitiefs vlogen ze daar niet rond. Het toestel werd aangedreven met een machine die zich 'afzette' tegen de zwaartekracht en het opwarrelen van stof werd veroorzaakt door de 'grond-echo' van de zwaartekracht-machine. Het was verbazingwekkend te horen wat zo'n schotel allemaal kon presteren.

Ze lieten me het ding zien bij het transporteren van een railligger naar een ontoegankelijk bergterrein. Aan twee staalkabels sleurde het een tonnensware ligger omhoog en bracht het over een bergrug heen. Het was alzijdig manoeuvreerbaar, kon bij een 'storm' (lees orkaan) doodstil boven een vast punt blijven hangen, het kon landen op land en water of er overheen 'hooveren', maar het kon ook de dampkring verlaten en er weer terugkeren. Op mijn verbijsterende vraag of het dan toch een ruimteschip was, antwoordden ze simpel:

- Nee hoor, want je kunt er alleen in de buurt van de planeet mee rondvliegen. De zwaartekracht moet ze nl. weer terughalen; ze kunnen alleen op motorkracht omhoog en niet terug. Daarom moet je oppassen dat je niet te snel vliegt, want passeer je de ontsnappingssnelheid van de planeet, dan moet een 'echt' ruimteschip je weer terughalen.

Of ze me dan alsjeblieft een echt ruimteschip wilden laten zien. Nou, misschien op het eind van het gesprek. Ze vonden het zo welletjes. Er waren belangrijker dingen te bespreken. Ik zuchtte. Veel kans om technische vindingen aan de weet te komen gaven ze me niet. Dus gingen we opgewekt verder aan het hoofdstuk economie.

Ze hadden me naar hun mening wel voldoende indruk gegeven van de productie-efficiency en de investerings-capaciteit van hun trusts; en nu zou ik wel geïnteresseerd zijn hoe deze structureel in elkaar zaten.

Eerlijk gezegd deed het me op dat moment niet zo veel. Een bezitloze maatschappij is wel leuk als curiositeit maar praktische betekenis kende ik er niet aan toe. Achteraf heb ik er spijt van want voor stralings-informatie is de interesse nodig van de 'student'. Door het ontbreken ervan heb ik een belangrijk stuk van de organisatie-structuur gemist. Ik herinner me er niet veel meer van. Zo'n geweldige maatschappij werkt met divisions en branches die sterk geografisch gespreid liggen. Ze worden niet meer gecentraliseerd dan nodig is voor automatische producties.

Aan het hoofd van elke trust staat een president die lid is van de productiegroep van de wereldregering. De trusts beconcurreren elkaar en de prijzen worden bepaald door de wet van vraag en aanbod, dus het vrije marktpincipe. Hun kostprijzen worden uitgedrukt in een standaard-arbeidsuur, de ura.

Op mijn vraag hoe ze dan een kostprijs konden berekenen van bijv. delfstoffen, was het antwoord dat alle natuurlijke bodemschatten en ook de grond in een bezitloze maatschappij in principe gratis zijn. Dit betekent dat de kostprijs ontstaat door de kosten van verwerving, verwerking en distributie.

- Hoe kan dan een trust die op kostprijsbasis werkt bijv. goud verkopen, waarvan de opbrengst door de wet van vraag en aanbod, boven de kostprijs zal liggen?

- Je noemt als voorbeeld goud, maar in vele branches zijn schaarse artikelen aan te wijzen waarvan de opbrengst de kostprijs overtreft. Het levert geen problemen op. De trusts zijn zo groot en omvatten ieder zo'n groot werkterrein dat zulke extra opbrengsten worden geabsorbeerd en uiteindelijk ten goede komen aan de andere artikelen in het assortiment. Bovendien kun je vanuit de centrale planning door productie-aanpassing en vervangingsartikelen zowel de vraag als het aanbod beïnvloeden. Bij de levensmiddelen kun je bovendien door ons systeem van kant en klaar maaltijden de

consumentenkeuze in een bepaalde richting stimuleren. Wil je uiteindelijk het doel van de universele economie bereiken dan zal er een dusdanige productie-aanpassing moeten komen, dat ondanks de vrije consumentenkeuze de wet van vraag en aanbod geen praktische invloed meer kan uitoefenen.

- Maar je kunt toch ook het nodige bereiken met reclame?

Met die vraag had ik ze boven op de kast.

Wat wij bedrijven onder het woord reclame en public relations, gaat alle perken van normaal fatsoen te buiten. De bedragen en arbeidsinspanningen, dus het stuk welvaartsproductie dat wij aan dit soort activiteiten verspillen - en nog wel in stijgende mate - is toch wel 'the ultimate limit' van wat een anti-efficiënt brein kan bedenken. Stel je eens voor wat die aarde-wezens uitgedacht hebben: je raadt het nooit! Kunstmatige veroudering! Door een snelle opeenvolging van uiterlijk nieuwe modellen wordt een deel van het publiek dat zich kenmerkt door een zucht naar statussymbolen verleid om steeds het nieuwste aan te schaffen, dus voordat de technische levensduur van het oude is bereikt. Wat ik daar nou wel van vond? Verspilling van goederen is een directe vorm van welvaartsverlaging omdat het verspilling van productie-capaciteit en grondstoffen betekent. Maar dat niet alleen. De platte manier waarop hier geappelleerd wordt aan de onderlinge afgunst en hebzucht was volgens hun ethiek misdadig. Deze promotie van het materialisme, het doodsgevaar van een intelligent ras, druiste in tegen elk gevoel van rechtvaardigheid.

Ze spogen vuur! Met grote ogen heb ik naar deze verhitte redenering geluisterd. Het kan niet anders, of ze hebben naar Amerikaanse T.V. uitzendingen zitten kijken, maar niettemin! ...

U dacht natuurlijk dat ze wel klaar waren, maar het merkwaardigste argument kwam nog. Onze reclame was een ergerlijke vorm van propaganda, wat ethisch onaanvaardbaar was. In een sociaal stabiele beschaving had je niet alleen de vrije meningsuiting maar, wat nog belangrijker was, ook de vrije meningsvorming. Propaganda, de steeds herhaalde eenzijdige voorlichting, tastte de vrije meningsvorming aan en dat was een ontoelaatbare discriminatie. Het is maar dat u het weet!

Op mijn schuchtere vraag hoe zij dan concurrentie bedreven zonder reclame, kwam weer opnieuw een uitgebreide explicatie.

- Concurrentieverhoudingen ontstaan uitsluitend door de vrije consumentenkeuze en hebben niets te maken met keuzebeïnvloeding wat wij met reclame pogen te doen.

De keuzebeïnvloeding deden zij (uiteraard!) heel wat efficiënter. Op Iarga bestaan twee wereldomvattende consumenten-organisaties die het totale marktonderzoek plegen. Zij onderzoeken de gebruikswaarde en de kwaliteit van alle goederen en diensten en lichten het publiek op de meest objectieve manier voor over het beschikbare assortiment. Zij stimuleren de trusts tot het produceren van de goederen waaraan behoefte bestaat. De trusts zijn niet gerechtigd tot het voeren van reclame, of enige andere keuze-beïnvloeding aangezien dat nooit objectief kan zijn. Alleen de consumenten-organisaties lichten het publiek voor. Daardoor heeft de keuze van een ondeskundig en niet prijs- of kwaliteitsbewust publiek plaats gemaakt voor een keuze door met laboratoria uitgeruste deskundigen. Zij enquêteren het publiek en bewaken ook de vrije keuze-mogelijkheid. Wanneer zij bijv. menen, dat het publiek moet kunnen kiezen uit vijf merken T.V.-toestellen dan zorgen zij dat er vijf trusts zijn die

deze produceren.

Daar geloofde ik niks van! Voor zover ik Iarga bekeken had, viel er niets te kiezen. Alles hetzelfde! Dezelfde auto's, huizen en treinen. Ze moesten mij maar eens president van zo'n consumenten-trust maken, dan zou ik de massa wel eens wakker schudden. Tot hun spijt bleek ik er nog niets van te begrijpen.

- De presidenten van deze twee trusts maken deel uit van de centrale planninggroep van de wereldregering. Deze groep poogt het ras te begeleiden en te sturen naar het einddoel van een beschaving. Om te beginnen moeten zij proberen door productie-aanpassing de wet van vraag en aanbod buiten werking te stellen en daarna moeten zij proberen een dermate tomeloze welvaart te produceren dat geen mens zich meer bekommert om materiële zaken. Deze groep stimuleert dus ook de mentale ontwikkeling van het ras. Neem maar eens die auto's en huizen. Op een gegeven moment is de sociale instelling en dus het beschavingsniveau op het peil gekomen dat ze niet meer fungeren als statussymbool. Wat bepaalt dan de keuze van het publiek? In hoofdzaak twee argumenten: het comfort en de prijs. Maximaal comfort voor de laagste productiekosten kun je alleen bereiken met robot-automatisatie. Wat gebeurt er dus? We besluiten met zijn allen tot de meest efficiënte auto en het meest efficiënte huizentype. En zo gaat de ontwikkeling verder en verder.

Tot slot nog een laatste argument wat de consumenten-keuze beïnvloedt en dat is de belangstelling voor grondstoffen-besparing. Een ras dat op de toekomst gericht leeft, streeft een uiterst efficiënt benutten van grondstoffen na, omdat deze steeds schaarser worden naarmate de planeet langer bewoond is. In dit alles hebben de presidenten van de consumenten-trusts een grote invloed omdat zij het publiek achter zich hebben.

- Goed, de relatie tussen die trusts en het publiek heb ik nu wel begrepen. Vertel me nu eens hoeveel zo'n president nu verdient in relatie tot de laagst betaalde arbeider?

- Die vraag is zo niet te beantwoorden. Het uiteindelijke doel van het universele economische stelsel is natuurlijk de loonnivellering, maar in de beginperiode van de sociale stabiliteit is dat nog niet mogelijk. In een lage welvaart en met een asociale instelling van de massa komt de gedragsmotivering nog voort uit materiële overwegingen. Er moet dus een materiële prikkel aanwezig zijn om de jongelui te bewegen de lange studies te volbrengen die een hoge technologische beschaving nodig maakt. Diezelfde prikkel is ook nodig om de mensen tot een hogere arbeidsinspanning of grotere verantwoordelijkheden te bewegen. Maar je moet wel beginnen met het vaststellen van een sociaal minimum wat iedere mens te allen tijde ontvangt. Het eerste wat je moet nastreven is bestaanszekerheid voor alle mensen, vanaf baby's tot en met ouden van dagen. Ook vrouwen dienen een eigen zelfstandig inkomen te hebben. Het sociale minimum mag geen enkele discriminatie inhouden. Maar ook dient er een maximum te worden vastgesteld en dit mag voor man en vrouw samen nooit meer zijn dan viermaal het minimum.

- Denken jullie dat je voor zo'n bescheiden inkomen bij ons op aarde presidenten kunt vinden?

- Natuurlijk wel, als je maar zorgt dat het minimum hoog genoeg ligt.

Zo! Nou, dan moesten ze mij dat kunstje maar eens leren. Laten ze daar nu al die tijd al mee bezig

geweest zijn maar ik liet ze niet uitpraten. Een president met vrouw verdient bijv. 8 uren en het minimum staat dan op 2 uren per arbeidsuur. In het wereld-regeringsapparaat komen dan via de planning- en de productiegroep alle contactlijnen samen. Enerzijds weet je dan het totale inkomen van de wereldbevolking in uren en anderzijds ken je de totale welvaarts-productiekostprijs in uren.

Hoe verdeel je dan de welvaart op de meest eenvoudige manier? Je deelt de kostprijs op het inkomen en dan ontstaat de macrofactor. Dit is dan het getal waarmee de kostprijzen van de trusts vermenigvuldigd moeten worden om de prijs voor de consument te bepalen. M.a.w. de productie wordt, met inachtneming van de noodzakelijke voorraden, zuiver verdeeld onder het totaal aanwezige aantal mensen en naar rato van het gebruiksrecht (inkomen). Hierdoor kennen ze bijv. ook totaal geen belastingen. Dat was weer eens een interessant gezichtspunt: een wereld zonder belastingen. Dit was een 'prijs-idee'! Zo'n lagna moeten we zien te strikken als minister van financiën!...

Maar hoe zit het dan met al de algemene kosten waarvoor we zoveel belasting moeten betalen? Aha, ze betaalden dus de algemene kosten via een omslagstelsel in de prijzen van goederen en diensten. Dan zouden die wel schrikbarend duur zijn. Nee, ze waren schrikbarend goedkoop! Ze verdeelden toch immers de welvaartsproductie dus het enige belangrijke was de grootte van deze productie. Wanneer zij mondiaal gesproken bijv. een tienvoudige productie haalden van de onze waren de prijzen slechts een tiende in relatie tot het gemiddelde inkomen.

Wat een kunst, bij zo'n geavanceerde productietechniek en automatisatie!

Nee, dat was het niet. Het was een kwestie van productie-efficiency.

Ik moest leren denken in de term: welvaartsefficiency van een maatschappelijk stelsel. Dit was dan de relatie tussen de werkelijke welvaartsproductie en het theoretisch haalbare maximum bij de gegeven stand van techniek. Deze rendementsfactor was het product van drie andere factoren, t.w. de beroepsfactor, de produktiviteitsfactor en de kwaliteitsfactor. Het theoretische maximum zou ontstaan wanneer de totale beroepsbevolking, zonder uitzondering, zou deelnemen aan het directe productieproces van goederen en diensten met de hoogste graad van mechanisatie of automatisatie en waarbij de goederen de hoogstwendelijke kwaliteit dienden te hebben. Uiteraard was dit onmogelijk, vandaar dat de welvaartsefficiency altijd een getalswaarde heeft beneden de één.

Goed, als ik dat begrepen had zouden ze deze drie factoren eens gaan vergelijken met die van onze vrije economie. Allereerst de beroepsfactor. Dus het percentage van de beroepsbevolking dat deelneemt aan het werkelijke productieproces. Laten we eens gaan opnoemen welke diensten en instellingen op lagna niet bestaan en waarvan het respectievelijke aantal mensen in de werkelijke productie is ingeschakeld. Dit aantal is werkelijk schokkend.

Stelt u zich voor! Geen banken, verzekeringen, effectenbeurzen, bezitsregistratie. Geen monetair stelsel, geen belastingen. Geen verkopers, reclame, public relations, geen handelsfirma's, detailhandel. Geen politieke partijen, vakbonden. Geen ministeries van economische zaken, handel en verkeer, waterstaat, ruimtelijke ordening enz. Geen provinciale of gemeentelijke diensten. Alles is in handen van de grote trusts. Geen architecten, stedenbouwkundigen, schoonheidscommissies of andere commissies.

- Vergelijk al die kleine bedrijven en splinterbedrijfjes eens met jullie eigen grote efficiënte bedrijven. Ze moeten allemaal een directie hebben met een administratie, boekhouding, verkoopafdelingen enz. Ze moeten doen aan klantenbinding, product-planning, research, personeelszaken, reclame, publiciteit enz. en waar enige mechanisatie of automatisatie in de indirecte sector niet of nauwelijks aan bod komt omdat ze te klein zijn. And last but not least hebben we geen defensies of defensieproducties.

Of ik nu maar eens een schatting wilde maken van het percentage van de beroepsbevolking in de Westerse geïndustrialiseerde landen, dat deelneemt aan het werkelijke effectieve productieproces. Ik protesteerde. Het was niet fair om daar de defensie bij te betrekken want bij een hoger beschavingsniveau zouden ook bij ons de defensies verdwijnen.

Dit was een naïeve Westerse denkfout. Vrije economie berust op het junglerecht: het recht van de economisch sterkste of de status quo door het machts evenwicht. Dit laatste maakt militaire macht noodzakelijk. Een hoge technologische beschaving wordt beheerst door een aantal natuurwetten. Eén ervan luidt: Discriminaties kunnen alleen tijdelijk in stand gehouden worden met andere discriminaties. Elke discriminatie roept dus nieuwe discriminaties op. Macht betekent discriminatie van de sterke tegenover de zwakke en is een woord uit het junglerecht. Nee, er was voor hen geen twijfel mogelijk: vrije economie riep bewapening op. Ik moest dus in mijn schatting wel degelijk de defensie betrekken. Goed, ik schatte een derde.

Daar waren ze het niet mee eens. Ik mocht blij zijn wanneer het 25% haalde, maar ze hielden mijn schatting even vast.

En zo vervolgens, handelden we de productiviteitssector af. Dat was dus de vraag wat onze effectieve beroepsbevolking zou kunnen produceren bij de hoogste graad van mechanisatie en automatisatie waartoe wij momenteel in staat zijn. Met het oog gericht op al onze kleine bedrijven heb ik die productiviteit geschat op 60% van het haalbare maximum.

Tot slot de kwaliteitsfactor. Het is duidelijk dat goederen die bijv. 6 jaar meegaan een tweemaal zo groot effect hebben op de welvaartsproductie dan wanneer ze maar drie jaar zouden meegaan. Wanneer ik dan ons kwaliteits-niveau vergelijk met dat op Iarga dan geloof ik dat een schatting van 60% aan de veilige kant is. Ik zal u verder niet vermoeien met al die percentages maar de eindconclusie is dermate schokkend dat het u ongetwijfeld zal interesseren.

Onze welvaartsefficiency ligt volgens mijn schatting op rond 0,1 terwijl deze Iarganen beweren dat een cijfer van 0,6 redelijk haalbaar is, dus uitgaande van de huidige stand van de techniek. Dit betekent dus, dat wanneer wij volgens hun efficiency en rechtvaardigheidsnormen zouden hebben geleefd, onze welvaart het zesvoudige zou zijn geweest van thans. Mondiaal gesproken minstens het tienvoudige, zo niet meer. De Iargaanse productie schatten zij op meer dan het twintigvoudige van onze mondiale productie, alles dus per hoofd van de bevolking. Natuurlijk is dit laatste geen vergelijking, maar wanneer die andere cijfers waar zijn, wat zijn wij dan met zijn allen aan het doen? Zou er werkelijk een sociaal economische structuur denkbaar zijn die een welvaart kan creëren welke vijf- à zesmaal zo groot is als de onze? Ik meen dat het van het grootste belang kan zijn wanneer

sociaaleconomen met enig creatief voorstellingsvermogen deze cijfers eens aan een kritisch onderzoek zouden onderwerpen. Nu zult u zeggen: de efficiency die deze wezens hebben bereikt is voorlopig voor ons toch niet haalbaar en vergeet daarom maar die factor 6. Goed, laat het dan tweemaal zijn! Stel je voor dat we met zijn allen de koopkracht van ons salaris zouden kunnen verdubbelen. Wat zouden we er niet mee kunnen doen? Of is zo'n stelsel alleen mondiaal toepasbaar?

Ze bleken duidelijk voldaan dat ik wakker was geschud en langzaam begrepen had dat efficiency en rechtvaardigheid geen loze idealistische kreten waren.

Maar mijn hemel, eerst een honderdvoudige bevolkingsdichtheid en dan nog eens een twintigvoudige productie, hoe kan dat mogelijk zijn? Tomeloze overbevolking en tomeloze overproductie?

Onzin! Wij weten nog helemaal niet wat het woord overproductie betekent, evenmin als overbevolking. Wanneer wij over overbevolking jammeren dan bedoelen wij de inefficiency van de economische structuur en ruimtelijke ordening. Met overproductie bedoelen wij ongeveer hetzelfde, nl. de te geringe koopkracht van het gemiddelde inkomen door de inefficiency van onze asociale economie. Op het moment dat wij gaan beginnen om op een rechtvaardige wijze de productie te verdelen, dan zal blijken dat op aarde slechts het probleem bestaat van een veel te lage productie.

- Want, beste Stef, vergis je niet in hetgeen de mens gaat verbruiken op het moment dat hij daartoe in de gelegenheid wordt gesteld. Neem als uitgangspunt maar eens het consumptieniveau van de gezinnen waar men zich om financiële redenen 'niets' behoeft te ontfeggen. Dit ligt wel op het twintigvoudige van jullie mondiaal gemiddelde. Jullie economen wacht nog een grootse taak alvorens ze in staat zijn om werkelijke overproductie te creëren. Deze uit zich door een dalende belangstelling voor een hoger inkomen wanneer daaraan een hogere arbeidsprestatie of grotere verantwoordelijkheid is verbonden. De remedie is eenvoudig. Je gaat met zijn allen korter werken. Het mes snijdt aan twee kanten, korter werken verlaagt het inkomen en stimuleert het verbruik. De loonprikkel stijgt dan weer. Tegelijkertijd kun je dan een stap zetten naar loonnivellering door het loonminimum op te trekken. Zodra de marktverzadiging zich manifesteert dan gaat de loonnivellering snel voorwaarts. De 'rijken' blijven even rijk als zij reeds waren en de 'armen' worden tot hetzelfde niveau opgetrokken. Zo alleen creëer je met doelmatigheid en rechtvaardigheid een stabiele wereld!

- En verdient dan iedereen evenveel?

- Inderdaad, de welvaart wordt dan zonder aanzien des persoons verdeeld onder alle mensen. Onbegrensde welvaart schept volledige bestaanszekerheid.

- Menen jullie werkelijk dat wij hier op aarde ooit zo'n ideale toestand kunnen bereiken?

- Natuurlijk wel! De mens is geroepen om eens de kosmische integratie te bereiken. Wat jij nu al de ideale toestand noemt, is slechts het begin van een veel grotere ontwikkeling.

- Ik kan me dit niet voorstellen!

- Dan zul je het moeilijk krijgen, want de volledige bestaanszekerheid is slechts het begin van de superbeschaving. Stel maar vragen; probeer er achter te komen wat het allemaal betekent.
- Jullie werken korter dan wij?
- Inderdaad veel korter.
- Alle mensen zijn gelijk, ze verdienen evenveel. Dan is er dus geen onderscheid meer tussen witte boorden en overalls?
- Neen, iedereen trekt van tijd tot tijd een overall aan. Daarom hebben wij met zijn allen een hekel aan onderhouds- en reparatiewerk. Begin je iets van onze kwaliteit te begrijpen?
- Ja dat is weer een nieuw argument voor efficiency. Je krijgt een heel andere taakverdeling tussen de mensen.
- Dat is juist. Er is geen leidinggevende en dienende klasse meer. Maar dat is niet alleen het gevolg van de hoge welvaart. De veel hogere gemiddelde opleiding en een sociale mentale instelling creëren een hoger en meer genivelleerd mentaal niveau.
- Trekt de wereldpresident ook wel eens een overall aan?
- Jazeker buiten diensttijd doen zij dat vaak. Ze hebben de leiding van de evolutionele ontwikkeling van ons ras, dus geven ze zelf het voorbeeld in goede manieren.
- Ze? Hebben jullie meer presidenten?
- Er zijn er meerdere, doch er is steeds één in functie.

Daarna kreeg ik een explicatie over het begrip: collectief leiderschap en hoe dat nu in hun wereldregering was gerealiseerd. Waar nu precies dat ‘collectieve’ in zat, heb ik niet duidelijk begrepen, maar dat is niet zo belangrijk. Er is steeds een groep van vier wijze mannen in functie, waarvan er één de voorzitter is, de wereldpresident. Zij zetelen aan de top van het regeringsapparaat. Onder hen staan twee vice-presidenten, één aan het hoofd van de planninggroep en één voor de productiegroep. Als ik het goed begrepen heb dan omvat de productiegroep de presidenten van de trusts die produceren en de planninggroep de presidenten van de trusts die niet produceren. Deze laatsten zijn uitvoerend op het terrein van: de sociale zorg, medische verzorging, onderwijs, justitie, consumenten-organisaties enz. Alles wordt in trust-organisatieverband gerund. Alle trusts hebben de taak een voortdurende verbetering van de welvaarts-efficiency te realiseren. Wanneer een trust daarin faalt, dan wordt het management vervangen. De planninggroep adviseert de productiegroep en andersom. De wijze mannen schijnen alleen in functie te komen als er een advies niet wordt opgevolgd. Anders zitten ze (typisch Iargaans) alleen maar te kijken of alles goed gaat. Ik was benieuwd of ze nog iets van nationale groepen of regeringen kenden? Oh nee, Ze kregen de rillingen van het aardse woord nationalisme. Het was de dekmantel van groepsprotectionisme, groepsegoïsme,

agressiviteit en geldingsdrang. Dat waren allemaal zuivere discriminaties en nog wel het soort dat bewapening uitlokt. Het was voor hen duidelijk dat we daar zo spoedig mogelijk van af moeten.

- Jullie wijzen dus onze nationale bindingen af?

Och dat was niet eens zo duidelijk! In de primitieve beschaving van het junglerecht waren nationale bindingen wel noodzakelijk om het hoofd te kunnen bieden aan externe discriminaties. We zullen dus moeten beginnen met het afschaffen van de discriminaties en het totale productie- en dienstenapparaat moeten onderbrengen in grote internationale trusts. Als je zover bent is het niet moeilijk om van die nationale regeringen af te komen om de eenvoudige reden dat ze het inkomen verminderen. Er is dan niet alleen de macro-factor maar ook een micro-factor per nationale groepering. Dit is een voor iedereen zichtbare inhouding op het loon ter bestrijding van de kosten van dit soort regeringen. Zodra de wereldregering erin slaagt de discriminaties binnen de perken te houden dan worden bij de eerstvolgende verkiezingen die kandidaten gekozen die een inkrimping van de deelstaat-regeringen voorstaan. In enkele tientallen jaren ben je er dan helemaal van af. Efficiency en rechtvaardigheid lossen alle problemen moeiteloos op.

U merkt het wel. Voor die Iarganen zijn er geen problemen. Ze zouden ze graag allemaal even voor ons oplossen, alleen gaat dat niet om een of andere geheimzinnige reden.

- Wat zijn dat eigenlijk voor verkiezingen waar jullie het over hadden? Wat valt er te kiezen in een wereld met het totalitaire stelsel van de rechtvaardigheid?

- Je bedoelt, wat valt er te kiezen zodra de deelstaat-regeringen opgeruimd zijn? Het antwoord luidt: de presidenten, de vice-presidenten en de wijze mannen van de wereldregering. Feitelijk interesseren ons deze verkiezingen nauwelijks omdat we de aanbevelingen volgen van de instanties die de kandidaten geselecteerd hebben. Je zult dat beter gaan begrijpen wanneer je weet uit welke groep van de mensen we deze kandidaten kiezen. Dat komt later. Eerlijk gezegd begrijpen we niet hoe jullie hier op aarde de bevolking zoet houden met het kiezen van mensen die na hun verkiezing toch doen wat hun zelf goeddunkt. Het heeft naar ons gevoel weinig met zelfbestuur te maken. In een wereld met werkelijk vrije mensen is dat idee niet te verkopen. Wij aanvaarden geen enkele wijziging in onze levensomstandigheden zonder dat we daar zelf iets in te zeggen hebben gehad. Iarga wordt bestuurd via het referendum. Er wordt ons dan een lijst met concrete vragen voorgelegd, waarop we duidelijke antwoordmogelijkheden krijgen. Het te voeren beleid wordt door ons zelf bepaald. Voor mondiale problemen door middel van een wereldstemming waarvoor twee derde meerderheid nodig is en voor lokale problemen met een lokale meerderheidsstemming. Dit is het, wat wij zelfbestuur noemen.

- Vergeleken met jullie democratie is dit zeker wel super-democratie?

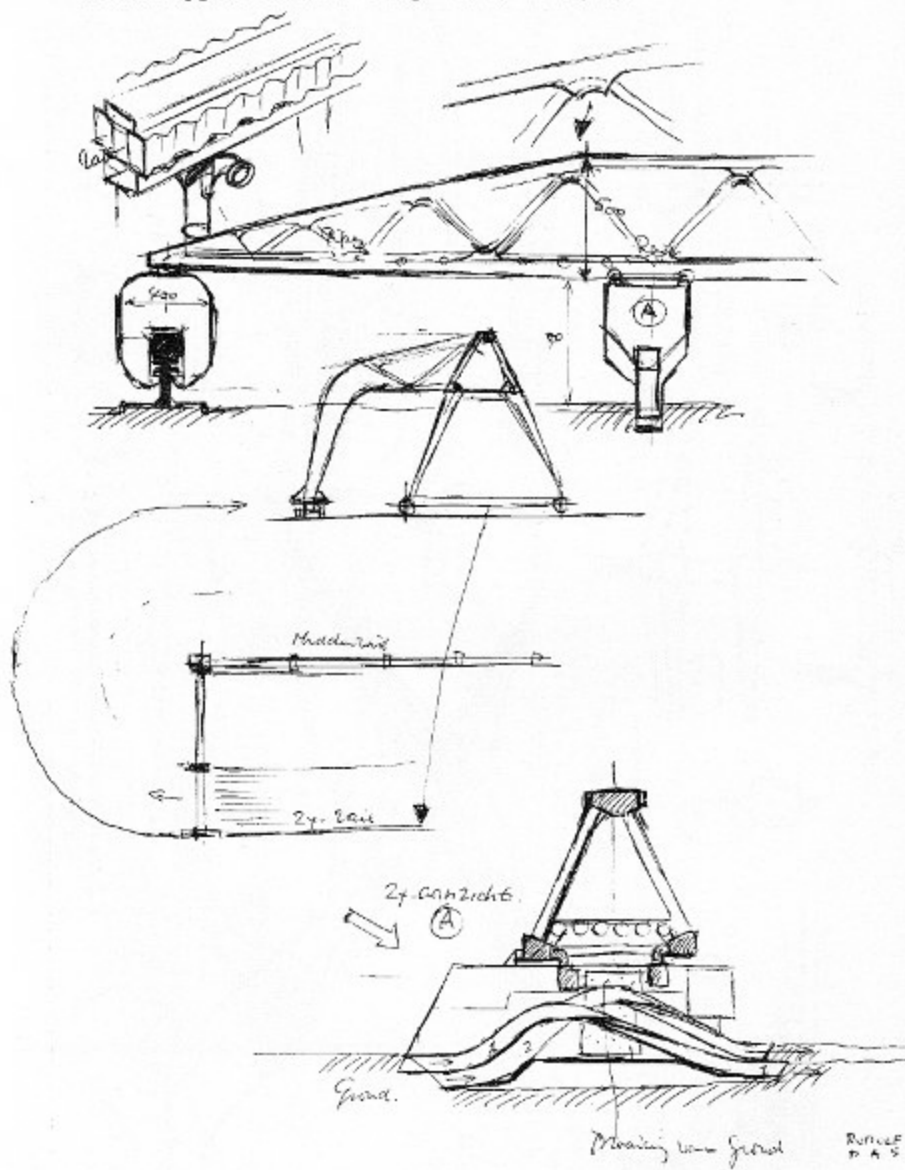
- Dat betekent dat de kiezers in staat worden geacht tot beleidsbepaling?

- Inderdaad, het mentaal-niveau van de massa is iets waar jullie ook wat aan zullen moeten doen.

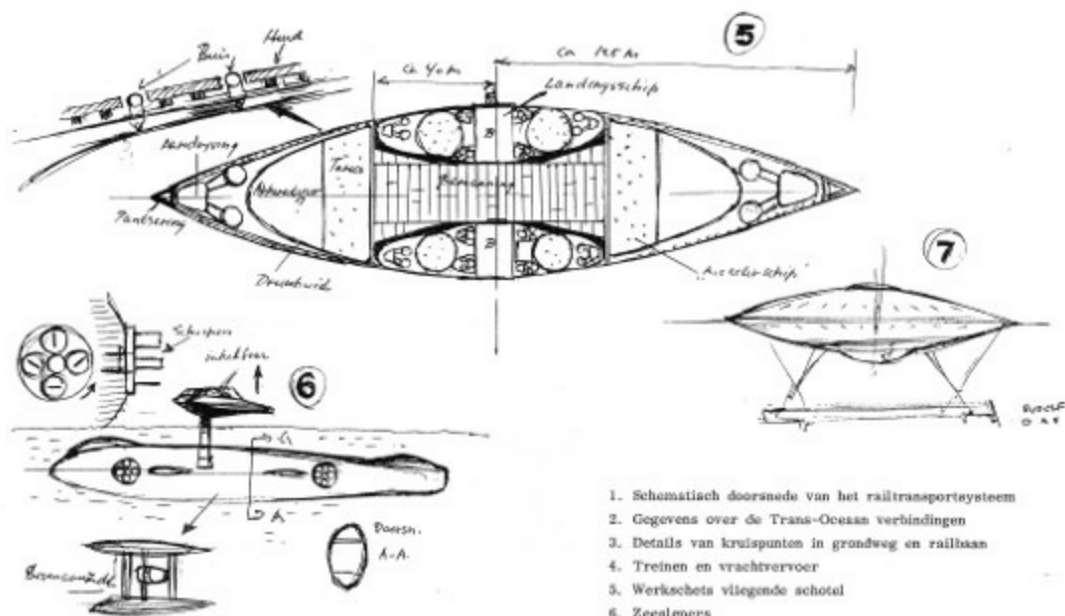
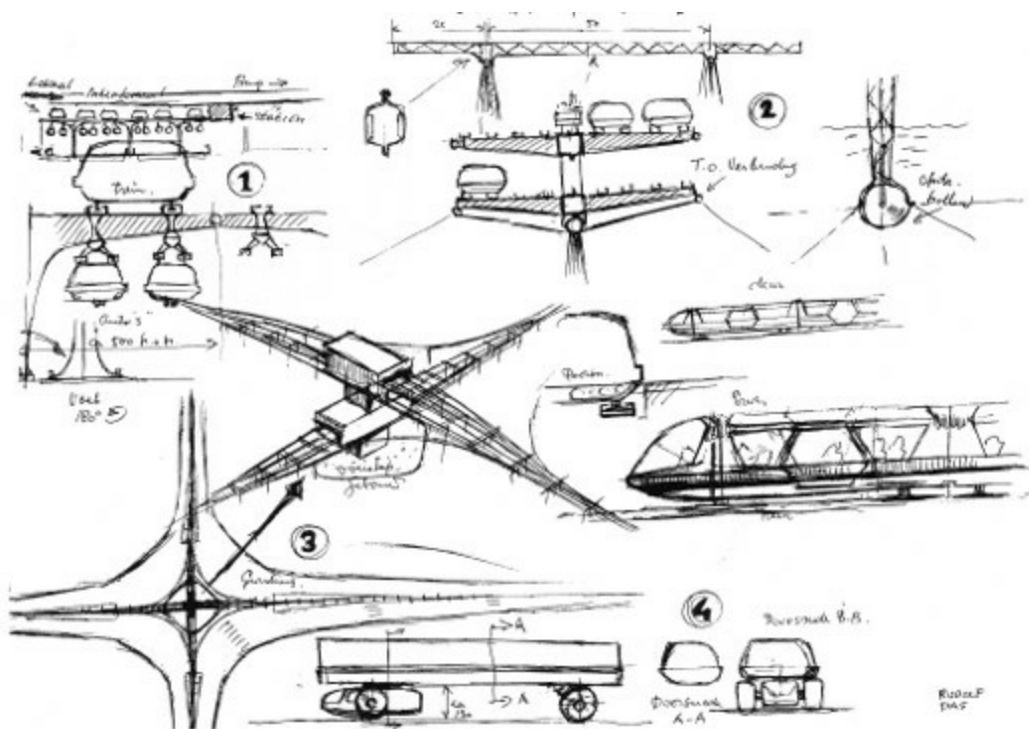
- Wat een kunst! Jullie werken met informatie door straling. Waarom geven jullie ons niet de know how om dat ook te kunnen doen? Dat zou de aardse ontwikkeling een grote stap vooruit helpen.

- We rillen bij de gedachte om know how te planten t.a.v. immateriële straling die nodig is voor dit soort kennisoverdracht. Binnen enkele jaren zou de mensheid het als wapen gaan gebruiken met de zelfvernietiging als gevolg. Bovendien, wie zouden van de vergrote kennis profiteren? Toch alleen de ontwikkelde landen, want de apparatuur is kostbaar. Dat zou betekenen dat wij het blanke ras in een nog sterker discriminerende positie zouden plaatsen t.o.v. de ander rassen. Een ras dat zijn verantwoordelijkheid niet kent, is niet te helpen.

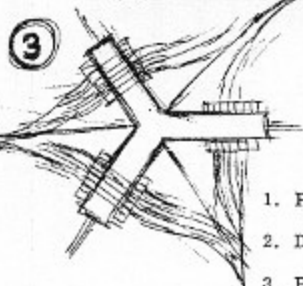
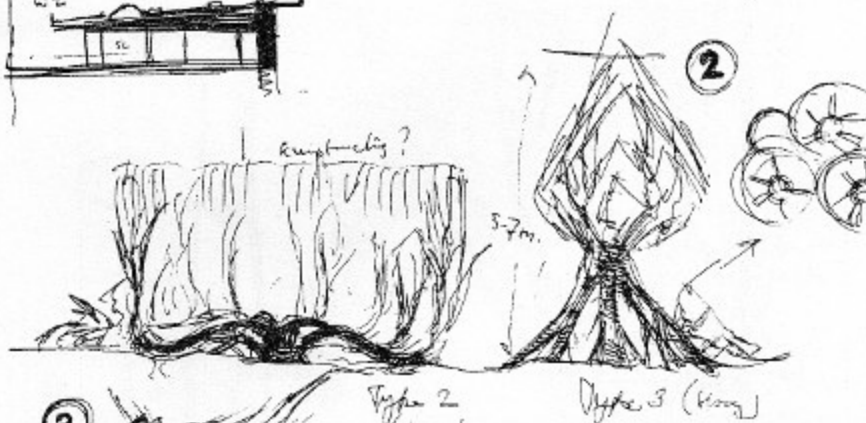
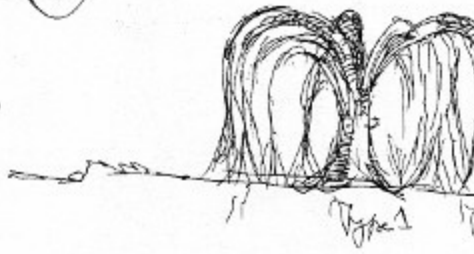
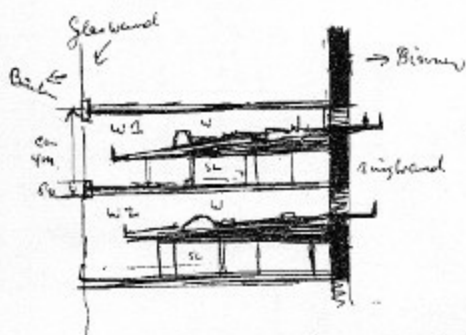
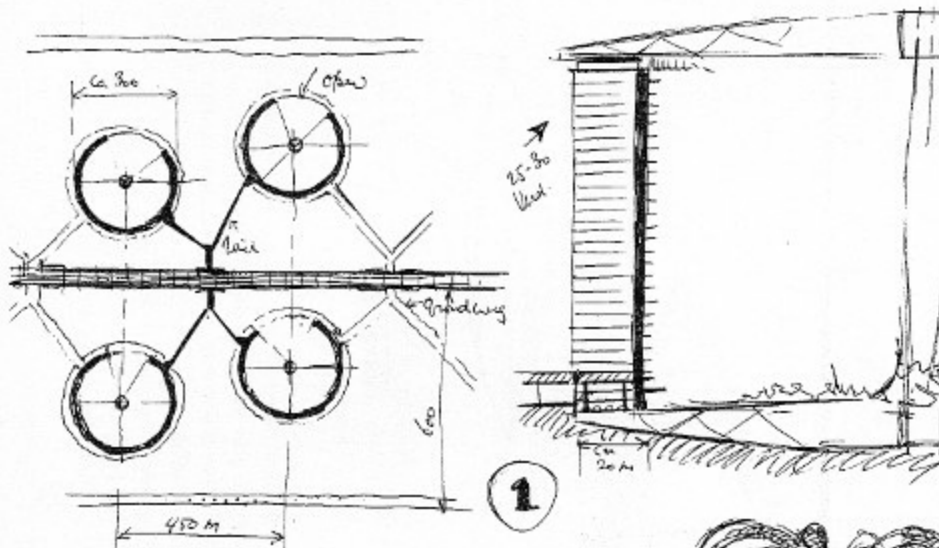
De voorlopige schetsen zoals ze door de illustrator
werden opgetekend na overleg met de schrijver.

Details landbouwmachine

1. Schematisch doorsnede van het railtransportstelsel
2. Gegevens over de Trans-Ocean verbindingen
3. Details van kruispunten in grondweg en railbaan
4. Treinen en vrachtwagen
5. Werkzaam vliegende schotel
6. Zeelepers
7. "Anti - Gravitatie" toestel

1. Plattegrond en doorsnede - details van woencylinders.
2. Drie basistypen Iargaanse bomen.
3. Plattegrond robotfabriek.

RUNOLD
D A S

Luxe en wooncomfort zonder voordeur - Iarga, paradijs voor de huisvrouw - Goden zitten aan tafel - Geen levensgeluk zonder creativiteit - Merkwaardige huwelijksopvattingen - Zijn Iarganen minder sexy en meer creatief dan wij? - Duizelingwekkende vrijheid eist creatieve vorming - De grote volksverhuizing - Kosmisch recht en racisme - Gevangenis, rentelast der discriminaties

Een blik op mijn horloge leerde me dat het al over enen was, een uitstekend moment dus om aan de versterking van de inwendige mens te gaan denken. Op hun verzoek had ik brood en koffie meegebracht en daarom stelde ik ze een korte lunchpauze voor. Of ik me moe voelde? Nee, ik was niet moe, maar ik had trek. Willen jullie dan niet eten? Nee, ze waren zo geconcentreerd op het gesprek met mij dat ze daar geen belangstelling voor hadden. Dat kwam later. Ik kon rustig gaan zitten eten zonder enige haast. Intussen zouden zij me een inleidend ‘filmpje’ laten zien tot het volgende onderwerp: de vrijheid.

Zo gezegd, zo gedaan. Pas toen leerde ik het juiste gedrag van een student onder invloed van stralingsinformatie. Wat nonchalant gaan zitten, rustig eten en totaal ontspannen kijken naar de dingen op het scherm die de stem met een enkel woord aanduidde.

Het was een uitgebreide bezichtiging van het interieur van een woencilinder. De opname begon op de ringvormige grondweg buiten om het gebouw en wel op het moment dat de camera zich direct naar de buitengevel toe bewoog. Een automatisch openende schuifdeur in twee helften bleek de toegang te zijn tot een parkeergarage voor auto's in het keldergedeelte. In vier rijen met twee gangpaden stonden ze keurig in het gelid met de voorwieltjes in grondgleuven tegen een eindstop. De lengte van de garage was onafzienbaar, de breedte (of diepte) was een meter of twintig en de hoogte misschien twee meter. De camera bewoog zich dwars door deze ruimte heen en passeerde een tweede deur die toegang gaf tot het middenterrein van de holle woencilinder.

Ik slaakte een kreet van verrassing bij het zien van een schitterend aangelegd recreatieplein van naar schatting minstens 250 m doorsnede. Een kwart-segment van de cilinder was, afgezien van een zware kolommenconstructie, alleen met een glaswand afgedicht en wel aan de zonkant. Een geweldig glazen dak op wel 100 m hoogte sloot het geheel van de buitenlucht af. Een gigantische broeikas! Over de hele hoogte waren tegen de wand rondlopende galerijen te zien. Kleine railvoertuigen bewogen zich voort langs de verbrede onderste galerij. In tegenstelling tot onze galerijen waren deze dus binnenshuis. Het plein zelf was één grote tropisch aandoende planten- en bloementuin. Het midden werd gemarkeerd door een grote rotspartij rondom een grote centrale kolom, met een overdaad van bloemen in de meest uiteenlopende kleuren. Watervalletjes mondden uit in kleine bassins waarin, achter grote glaspanelen, vreemde en felgekleurde vissen zwommen. Groene mosachtige terreinen waren afgewisseld met bloemen en struikgewas. Ik zag sportterreinen en een speeltuin met grote en

technisch uitziende apparaten.

Ook grote vijvers waarin kleuters rondspetterden en zelfs een compleet zwembad met sport- en speelwerktuigen, waaronder een groot verticaal draaiend rad waar zwemmers vanaf sprongen. Overall waren zitmogelijkheden gegroepeerd in hele of halve cirkels. Wat een magnifiek ontmoetingspunt voor jong en oud! Die Iarganen hoefden hun kinderen niet de straat op te sturen. Het meest opvallend waren de kleuters in de speelvijvers. Als rubberballen dansten deze Daantje Dondersteen-achtige wezentjes in en langs het water onder het toeziend oog van enkele vrouwen. Ze gaven me een beschrijving van zo'n woonblok dat volgens onze normen een compleet dorp op zichzelf is. Aan het hoofd stond een soort burgemeester met een duidelijk sociale taak, alhoewel hij ook verantwoordelijkheid droeg (weer bij toerbeurt?) over een omvangrijk machinepark. Het gehele gebouw was airconditioned en aan de buitenzijde hermetisch gesloten. In de luchtbehandeling speelde de begroeiing van de tuin een grote rol. Elk woonblok wekte zijn eigen elektriciteit op, verzorgde vanuit een kanalencircuit zijn eigen watervoorziening en verwerkte totaal zijn eigen afval.

Een merkwaardig detail was de energievoorziening. Deze geschiedde door middel van een ondergrondse pijpleiding waardoor water werd aangevoerd onder extreem hoge druk en temperatuur. Deze energievorm schenen ze in een slijtagevrij proces te kunnen gebruiken voor de elektriciteitsopwekking nodig voor het pompen van lucht en vloeistoffen en natuurlijk voor verwarming. Het scheen efficiënter te zijn dan de distributie van elektriciteit.

Boven het keldergedeelte met dit omvangrijke en geruisloze machinepark bevond zich de in twee verdiepingen verdeelde parkeergarage. Hierin was ook de controle en reparatiewerkplaats voor de auto's ondergebracht. Wanneer een auto in reparatie was, kreeg je onmiddellijk een andere. Keurige service, niet?

Daarboven in één of twee lagen de productieruimten waarin een deel van de beroepsbevolking werkte. Dus ruimten met productiemachines en waar niet al te grote goederen werden geproduceerd.

Waarom ik dat nu gek vond? Het was toch logisch om je werk te hebben aan huis? In het grootste deel van de woonblokken werkte ook de beroepsbevolking. Wat hadden die dan allemaal te doen? Ze noemden wat op. Bediening en onderhoud van de totale apparatuur van het woonblok, de autowerkplaats, de centrale blokwinkel met automatische huis-aan-huis-bezorging, het loonadministratiecentrum, de sociale dienst die tevens een justitionele functie scheen te hebben, het onderwijs (scholen op de bovenverdiepingen), een compleet ziekenhuis, ook op de bovenverdieping (alleen voor 'lichte' gevallen) enz. Buiten de productieruimten voor één van de trusts waren sommige woonblokken nog voorzien van centrale-controlekamers voor de verkeersaders en de landbouwgebieden, de grote velden tussen de woonblokken.

Dus niemand moest voor zijn werk het huis uit? Wanneer het niet in huis was dan toch vlak in de buurt. Zij streefden ernaar het werk bij de mensen te brengen in plaats van de mensen naar het werk. Wat wij elke dag opnieuw in het spitsuur presteerden was toch volkomen dwaas. Gezeten in zo groot mogelijke voertuigen worstelden wij ons met ongeduld en irritatie door de verkeersopstoppingen; allemaal zoveel mogelijk op hetzelfde ogenblik. Zij kenden deze piekuren niet. Zij hadden ook niet dat mateloze verkeer van zakenmensen en verkopers die zich met statusauto's in alle kompasrichtingen heen en weer spoedden.

- Dat was allemaal nutteloze welvaartsverlaging. Bereken maar eens het effect van dat nutteloze heen en weer transport op de welvaartsefficiency. Al deze verplaatsingstijd is arbeidstijd met een productiviteit van nul. Maar bovendien verspillen al die vervoersmiddelen een aanzienlijk stuk van de welvaartsproductie. In de aardse berekening van de welvaartsefficiency moet nog een vierde factor gecalculeerd worden, nl. de verspillingsfactor.

Enfin u ziet het weer, ze zaten weer op hun stokpaardje. Zij ergerden zich mateloos aan onze ‘anti-efficiency’.

Voordat ik overga tot de bespreking van hun woonhuizen, wil ik eerst een kort verslag geven van de scholen en ziekenhuizen. Deze waren tezamen met andere sociale ruimten ondergebracht op de bovenverdieping met het glazen dak als plafond. De leslokalen waren per vier stuks samen gegroepeerd in een vierkant. De wanden sneden dit vierkant volgens diagonalen middendoor, waardoor vier driehoeken ontstonden met de punten tegen elkaar. Elk van deze punten was afgesneden door een groot beeldscherm, waarop zich de les of de instructie afspeelde. De wijze van kennisoverdracht geschiedde op precies dezelfde manier als bij mij, door beelden begeleid met een simpele uitleg. De straling deed de rest.

In de vierkante ruimte die zich midden tussen de vier beeldschermen bevond, zat de ‘onderwijzer’ die echter niets te maken had met het lesgeven, maar fungeerde als een toeziende psycholoog. Hij of zij observeerde de kinderen, hield dus toezicht en adviseerde de ouders bij de opvoeding. De lessen werden gegeven middels een elektronisch systeem en waren over hun hele planeet gelijk. En passant bleek dat ze één taal hadden en wel een kunstmatige, die hanteerbaar was voor elektronische geheugensystemen. Een merkwaardig argument hierbij was, dat een verhuizing, zelfs naar een ander werelddeel, geen problemen opleverde. Het kind ging gewoon verder met dezelfde les waarmee het in de vorige school was opgehouden. De opleiding van deze scholen ‘aan huis’ strekte zich uit tot de geslachtsrijpe leeftijd, dus volgens onze begrippen tot 15 à 16 jaar. Het was een standaard-basisopleiding die voor alle kinderen hetzelfde was.

Wanneer ik me nu realiseer wat ze in twee dagen met deze straling in mijn hoofd geplant hebben, dan vraag ik me wel af wat die kinderen na ongeveer 10 jaar aan kennis moeten hebben opgedaan! Hun basisopleiding moet ongeveer gelijk liggen aan ons universitaire niveau! Voor een goed begrip van hun leefgewoonten is het noodzakelijk om dat te weten. Na deze school begint hun specialisatie in grote onderwijsinstituten (gewone woencilinders) waar de studenten samenwonen. De aanblik van zo’n driehoekig leslokaal van hun basisscholen is nog wel een paar woorden waard.

Het was amfitheatersgewijs op het beeldscherm gericht. Er waren geen banken. De kinderen behoorden, zo te zien, op dikke kussens op de grond te zitten met hun benen in ondiepe gleuven. Maar het merendeel had andere standen en houdingen uitgevonden. Er lagen een stel op hun zij of op hun buik, een paar zaten op hun knieën en er was er zelfs één een soort gymnastiekoefening aan het doen door zich met zijn armen op te drukken waardoor zijn zitvlak van de grond kwam, met zijn benen vooruit. Mijn eerste reactie was: ‘wat een troep!’ maar wat later moest ik die mening herzien. Ze keken allemaal zonder uitzondering met belangstelling naar de instructie! Waarom moet je eigenlijk stijf rechtop in een bank zitten wanneer er geen onderwijzer voor de klas staat?

Het ziekenhuis dat ze me lieten zien was er niet een van de normale woonblokken maar een ‘echt’ ziekenhuis voor grote chirurgische ingrepen. Dit soort kenmerkte zich door een grote mate van specialisatie op een bepaald terrein van de medische wetenschap. Het was weer een, van buiten normaal uitziende wooncilinder, die voor meer dan de helft in beslag genomen was door normale woningen voor het personeel van het woonblok en het ziekenhuis. Aan het hoofd stond een ‘burgemeester’ die geen medicus was maar een organisatie-deskundige. De inrichting van het ziekenhuisgedeelte was onvoorstelbaar ingewikkeld. De ‘kamers’ met elk zes bedden, stonden via een brede gang in open verbinding met elkaar. De patiënten lagen in ventilerende bedden met een constante toevoer van verwarmde gesteriliseerde lucht die langs de bovenrand van het bed weer werd afgezogen, onder het bovenlaken. Verder waren ze voorzien van een ingebouwde toilet--inrichting. Het bedienend personeel in de ziekenruimte was gekleed in luchtdichte lichtgroene overalls met een zeer dunne transparante bol rond hun hoofd die vanuit een kastje op hun rug met overdruk gespannen werd gehouden. De uitgeademde lucht werd eerst gesteriliseerd. Het was alles steriliteit wat de klok sloeg. De bedden stonden met het hoofdeinde tegen een twee meter dikke wand die van binnen een gang bevatte voor het ‘technische’ personeel. In de lange ziekenzalen van wel honderd meter lang en 20 m breed waren de gangenstelsels tot een visgraat patroon samengebouwd. De ingewikkelde apparaten werden erdoor aan het oog van de patiënten onttrokken. In tegenstelling tot de kleine ziekenhuizen in de normale woonblokken werd hier geen ziekenbezoek toegestaan maar in plaats daarvan had elk van de patiënten de beschikking over drie communicatiemiddelen. De eerste was een visafon, wat hoofdzakelijk een vrij groot beeldscherm was en waar men met iemand kon spreken en hem kon zien. Dan een soort viewer dat een driedimensionale kleuren-T.V. bleek te zijn met veel programma’s en tenslotte een platte doos met een glasplaat erop en waarmee men kon lezen op afstand. Kranten, tijdschriften en boeken bleken op larga niet meer te bestaan. Door het indrukken van een aantal knoppen (telefoonnummer) verschenen er letters op de glasplaat en die lazen ze zoals wij een boek. Door een ‘vervolgknop’ kwamen steeds nieuwe bladzijden tevoorschijn. Op het lichaam van de patiënten was een indrukwekkend aantal banden en pleisters te zien waar kabels en slangen vandaan kwamen die tot een grote bundel samen kwamen en in de wand verdwenen. Elke patiënt was op deze wijze ‘aangesloten’ op één van de computers, die de patiënten ‘bewaakten’. Het was weer ijzingwekkend hoever de efficiency was doorgevoerd. De computer regelde alles, tot de hartslag van de patiënt en het stellen van diagnoses toe. De doktoren bezochten de patiënten alleen wanneer ze er iets te doen hadden en het overige contact ging met de visafon. Zelfs de samenstelling en het serveren van maaltijden deed de computer. Hangend aan een railstelsel in het plafond kwamen de serveerbladen feilloos op de bedranden te staan vanwaar de patiënten het konden gebruiken. Min of meer toevallig kwam ter sprake dat de computer ook de pijnstilling regelde. Zij beschikten over methoden om met elektromagnetische trillingen de pijn te stillen. Ze konden zelfs op deze manier operaties verrichten of een patiënt voor onbepaalde tijd bewusteloos houden zonder dat enige lichaamsfunctie werd gestoord. De patiënten sliepen op ‘bevel’ van de computer.

- En wanneer ze dat niet willen?

- Dan gebeurt het niet. De persoonlijke vrijheid is ons heilig.

- Transplanteren jullie ook?

- Ja zeker.
- Kunnen jullie ons niet helpen met de daarvoor benodigde kennis?
- Helaas niet, Stef! Een verantwoorde transplantatie-techniek vereist kennis omtrent de oorsprong van het leven en daar zijn jullie nog ver van verwijderd.
- Wat is leven dan feitelijk?
- We kunnen dat alleen maar schematisch aanduiden door middel van een, overigens niet ter zake doende, vergelijking. Denk maar eens aan een radiotoestel. Het is een dood ding wanneer het zich buiten het bereik van een zender bevindt. Je hoort hoogstens wat gekraak maar verder niets ofschoon het perfect functioneert. De zender echter wekt het tot leven. Het woord zender zou je kunnen vervangen door de menselijke creativiteit, want aan alles wat de zender presteert ligt creativiteit ten grondslag. Denk maar aan de technische apparatuur, het gesproken woord, de muziek, enz. De menselijke creativiteit wekt een radiotoestel tot leven. Zo ongeveer moet je je voorstellen dat de kosmische creativiteit een menselijk of dierlijk lichaam tot leven wekt. Het energieveld waardoor dit gebeurt, noemen wij de biologische straling. Het is een klein stukje van het totale, alles omvattende creativiteitsveld dat immateriële straling heet. Wanneer we nu de biologische straling weer vergelijken met het veld van een radiozender, dan zou je kunnen zeggen dat elk levend organisme zijn eigen toonhoogte heeft. Nu kun je alleen organen en lichaamsdelen overplanten tussen mensen die ongeveer dezelfde toonhoogte hebben. Met andere woorden de transplantatie-techniek vereist een nauwkeurige weefsel-identificatie of anders gezegd, een meettechniek van de biologische stralingsmodulatie. Na het overplanten van het nieuwe weefsel moet dit met kunstmatig versterkte biologische straling tot zelfstandig leven worden gewekt. Alleen met deze transplantatie-techniek kun je aan een mens de volledige gezondheid terug geven. Een ras dat de biologische straling beheerst, beheerst binnen de muren van zijn ziekenhuizen leven en dood.
- Bij jullie gaat er dus niemand meer dood?
- Beheersing van de dood dwingt tot een andere medische ethiek. Wij voelen ons alleen gerechtigd tot het herstel van de mogelijkheden om gelukkig te kunnen zijn en niet tot verlenging van het leven, wanneer dit leven vanuit de natuurlijke ordening dient te eindigen.
- Ja, dat begrijp ik. Wanneer je dat niet zou doen, zou op den duur de helft van de wereldbevolking verpleegd moeten worden in ziekenhuizen.
- Meer dan de helft! Je begint al iets te begrijpen van onze efficiency-normen, maar hier gelden ook nog andere overwegingen waar we later op terug komen. We stoppen met dit onderwerp en gaan terug naar onze huizen.

De bezichtiging van het woonpaleis ging verder. Geruisloze, door luchtdruk bewogen liften met elektromagnetische stops verzorgden het verticale transport. Brede overlopen of galerijen verzorgden de horizontale verbindingen. Vandaar had je een prachtig gezicht op de centrale tuin. Elke woning had

een grote entreehal die in open verbinding stond met de galerij. Iedereen die dus langs liep kon in die hal kijken. Dat zou op zich niet zo bijzonder geweest zijn, ware het niet dat een wand van deze hal een batterij douche-cellen bleek te bevatten. Hier begon mijn schokkende confrontatie met de leefgewoonten van deze Iarganen en met de adembenemende vrijheid die hun onderlinge relaties kenmerkte. Jong en oud had hier de merkwaardige ‘sociale’ verplichting om thuis komend van het werk, de school, of ander verblijf buitenshuis, zich eerst van top tot teen te wassen. Je behoorde niet ongewassen naar binnen te gaan.

Wat gebeurde er dus? Iedereen trok in deze hal met het grootste gemak zijn kleren uit en stapte een douchecel binnen. Het waren ronde cellen van een meter in diameter met een glazen scherm ervoor. Op de grond bevonden zich twee verhoogde voetstappen waar je met de voeten op moest gaan staan. Tegen de achterwand zat een verticale stang van vloer tot plafond en hieraan bevond zich een plat op de grond liggende ellipsvormige buis. Nadat ze het glasscherm hadden gesloten, trokken ze een knop uit. Onmiddellijk begon uit de binnenzijde van de ellips een ontelbaar aantal felle witte schuimstralen te spuiten, terwijl deze langs de stang naar boven bewoog. De bader bevond zich dus in het midden van dit schuimspuitende apparaat en binnen enkele ogenblikken was hij van top tot teen een witte sneeuwman of vrouw geworden. Op het moment dat de ellips schouderhoogte bereikte, staken ze hun lange armen omhoog en beschermden met hun onderarmen hun oren tegen de felle stralen. Dan gaven ze achter hun hoofd met de band van bovenaf een klap op de ellips waarop deze stopte en schoon water begon te spuiten. Na 20 seconden bewoog de ellips zich langzaam omlaag en spoot al het schuim er weer vanaf. Vervolgens bewoog de ellips zich nog een keer omhoog en omlaag waarbij warme lucht werd geblazen om te drogen. Binnen drie minuten waste de machine ze schoon en droog met een minimaal waterverbruik. Dan kleeedde men zich in huistenu.

In feite was het niets meer dan een soort broekachtige lendedoek, die ook bij de vrouwen het bovenlichaam onbedekt liet. Het klinkt wel gek, wanneer je dat allemaal nuchter zit op te schrijven, maar per slot van rekening kan ik het ook niet helpen. Wel moet ik er als objectieve waarnemer bij vertellen dat in de hele situatie niets aanstotelijks te bespeuren viel. Misschien kwam dat wel omdat de borsten van deze vrouwen strakker gewelfd en minder geprononceerd waren dan bij mensen en daardoor niet dat sterke sekssignaal gaven. Het vrouwelijke kwam daar veel meer voort uit een lichaamsbouw die kleiner en frêler was en manifesteerde zich in wat demonstratieve afhankelijkheid zodra in het huiselijke verkeer het verschijnsel ‘man’ zich voordeed in hun omgeving. De mannen kenmerkten zich door hun kolossale spierbouw die door hun dunne gladde huid zo duidelijk en geprononceerd tot uiting kwam. Dat zij er niet zo ‘bloot’ uitzagen als wij (en dat geldt speciaal voor blanken) werd veroorzaakt door het changeant-effect van hun donkerder huid plus de donsachtige beharing op hun rug en op de buitenkant van hun armen. Zoals ik dat al eerder beschreven heb, veroorzaakte dat changeant-effect, speciaal onder kunstlicht, sterk wisselende kleuren, van lichtbruin tot donker bruin-grijs. Hun snelle bewegingen en dribbelende manier van lopen, gaven hun body's en gezichten een levendige uitdrukkingskracht. Het was buitengewoon boeiend om naar hen te kijken.

De manier waarop ze met elkaar omgingen was een andere studie waard. Ik heb geen enkele maal een man in de nabijheid van een vrouw zien staan of zitten zonder dat hij tenminste zijn arm om haar heensloeg. Een complete omhelzing was de normale manier van begroeten. Gezien het feit dat iedereen iedereen omhelsde, kon er geen sprake zijn van een aardse echtgenoten-verhouding. Ook de kinderen werden in het uitgebreide omhelzings- en aanrakingsceremonieel betrokken. Daarna volgde

de camera het gezelschap naar binnen.

De hal kwam uit in de hoek van een grote zaal van ongeveer 20 bij 20 meter, de centrale leefruimte van zulk een woning. Het slaapgedeelte was gelegen in de verdieping eronder. Het eerste wat opviel was het enorme glaspaneel dat ononderbroken over de volle lengte een onbelemmerd uitzicht bood op de omgeving. Zo zag ik de imposante verkeersader langs de dichte bosstrook en aan de overkant een paar andere wooncilinders. Het uitzicht en daardoor het contact met de buitenwereld was verbluffend goed omdat de zaal met enkele trapsgewijze niveau-verschillen afliep in de richting van dit raam. Op een meter of drie ervoor hield de verdiepingsvloer op en de rand was afgezet met een soort balustrade. Het raam liep echter door naar beneden tot op een halve meter boven de vloer van de benedenverdieping. Het interieur van deze woonzaal ademde een sfeer van luxe. In een speels patroon van enkele lage kastenwandjes waren verschillende hoekjes geschapen die elk een ander gebruiksdoel schenen te hebben. De kleurenrijkdom was oogverblindend. Wanden en vloeren wedijverden in kleurschakeringen met die van wandplaten en reliëfs of de vele proeven van beeldhouwkunst die er stonden uitgestald. Naar mijn smaak net wat te veel oranje en blauw. Meubels waren er niet te bespeuren. De zitjes waren met het voetengedeelte in de grond gebouwd. De aanwezige Iarganen huisden op de grond in alle mogelijke zit- of lighoudingen op bijzonder zachte en grote kussens. Al met al een indrukwekkend comfortabel en luxueus interieur.

De benedenverdieping met de slaapvertrekken was ook al zo verfijnd ingericht. Er was een verbinding met twee lopende banden welke naar wens als wandelpad of als een soort roltrap konden worden gebruikt. De slaapkamers' waren niet groot maar wel intiem en kleurrijk. Een wand bevatte, naast een aanrechtachtige nis en een groot beeldscherm, ook een complete douchecel zoals ze die boven hadden. Het plafond straalde een diffuus, oranje-achtig licht uit. Er stond een halfronde bank met iets dat als tafel kon dienen plus nog enkele vreemde voorwerpen die hoofdzakelijk aan de wand waren bevestigd. Hun bedden waren een hoofdstuk apart. Het waren vierkante kuipen met daarin een luchtmatras met een groot aantal afzonderlijke cellen. Een centrale luchttoevoer hield de druk in iedere cel constant en deze druk kon worden ingesteld naar het gewicht van de slapers. Deze matras was zo zacht en puddingachtig dat ze er liggend, zeker voor de helft inzakten. Hierop lag een poreus onderlaken dat vanaf het hoofdeinde als een papierrol afgewikkeld en aan het voeteneind werd afgescheurd wanneer het vuil was. Het bovenlaken wikkelde eveneens van een rol aan de zijkant van het bed af en werd aan de bovenrand van de kuip in een gleuf getrokken. Hierdoor stond het boven de slapers gespannen zonder hen aan te raken. Alleen hun hoofd stak er boven uit. Door de bovenlaag van de matras en het poreuze onderlaken, circuleerde warme of gekoelde lucht al naar gelang de instelling. De toegevoerde lucht werd langs de bovenrand van de kuip, dus juist onder het (luchtdichte) bovenlaken weer afgevoerd. Ze sliepen dus in ventilerende bedden met een automatische temperatuur-regeling. De afgescheurde stukken 'laken' werden weggeworpen in een stortkoker voor kunststoffen en deze bleek in de kelderruimtes tezamen met vele andere kunststofafval tot blokken te worden geperst om te worden teruggezonden naar de fabriek. Pas toen realiseerde ik me dat een Iargaanse huisvrouw nooit iets aan een bed heeft te doen. Ze veroorzaken geen stof, je hoeft ze niet af te halen of te luchten en het verschonen van een laken doen de mensen zelf. Je hoeft het maar af te scheuren en weg te gooien.

Het volgende tafereel was bijzonder boeiend. De hele familie of wat het anders zijn mocht, ging aan tafel. Een gezelschap van ongeveer 25 personen, waarvan bijna de helft kinderen, verzamelde zich in

de achtergelegen hoek van de grote bovenzaal. Deze hoek was kaal, d.w.z. de vloer was vlak en de wanden waren glad en minder kleurrijk. Ik zou zeggen, wat plechtiger dan de rest van de zaal. Enkele volwassenen hielpen de kinderen met het opruimen van enkele speelgoed-achtige attributen waarna iemand een handel overhaalde. Tot mijn stomme verbazing verrees uit de vloer een lang loodrecht staand wandje dat openklapte tot een lage tafel van zes meter lang en anderhalve meter breed. Tegelijkertijd spleet de muur open doordat twee panelen wegschoven en erachter bleek zich een kastenwand te bevinden met nissen en vele ingewikkelde apparaten.

Zoals in een zelfbedieningsrestaurant liep ieder van de aanwezigen met een soort dienblad langs de kasten en zocht er wat uit. In hoofdzaak bleken het kant-en-klaar-maaltijden te zijn die in enkele seconden werden verwarmd door ze in een ovenbatterij te schuiven. Er was een grote menukeuze mogelijk en nog gevarieerd naar gewichtsklasse. Enkele minuten later zat het hele gezelschap, de kinderen inclusief, met een maaltijd en bestek voor zich aan tafel. Ze zaten op de grond in kleermakerszit en met de knieën onder het tafelblad. Aan de hoofdeinden zat aan één kant een man en aan de andere een vrouw die niet mee-aten. Voor zich hadden ze een platte doos met een glazen dekblad en daaraan een lang snoer. Zodra het gezelschap gezeten was strekte deze ‘voor’man zijn arm omhoog en zei iets, waarop de aanwezigen hun vrolijke, snelle bewegelijkheid stopten. Ze gingen kaarsrecht zitten, pakten met een hand een goudkleurige lepel met een schaarmechanisme en legden de andere hand op de knie van hun buur. Onder het eten werd geen woord gesproken en men luisterde naar hetgeen de ‘voor’man en vrouw beurtelings te vertellen hadden. Het was een fascinerende scène van de leefgewoonten van deze wezens uit een verre vreemde wereld.

Zoals ze daar met hun plechtige eet-ceremonieel bezig waren, leken het wel mythologische godenfiguren, beheerst, hautain en vooral intelligent. De mannen waren indrukwekkend door de prachtige licht- en schaduwtekening van het geprononceerde spierenstelsel. De vrouwen door hun frêle statigheid. Ze droegen vanaf het achterhoofd een ragfijne doorzichtige sluier die met een sierlijke boog voor langs een schouder omlaag viel. Daarna toonde het beeld het einde van de maaltijd. Op een signaal van de ‘voor’man stond het gezelschap op, sloeg een arm om elk van zijn burens zodat ze als het ware een ketting vormden en daarna waaierden ze uiteen met dezelfde vrolijke bewegelijkheid van voorheen. Elk bracht zijn serveerblad terug, legde het bestek in een soort dishwasher en gooide de plateaus in de stortkoker voor kunststoffen. Nauwelijks twee minuten later zakte de tafel weer in de vloer en de muurpanelen schoven weer dicht. Al het werk van het bereiden en weer opruimen van een warme maaltijd was hiermee verricht.

Ondertussen had zich een volgend ritueel afgespeeld. Een ieder waste zijn handen en ... zijn gebit. Men haalde de naadloze witte trippen uit zijn mond en stak deze met de handen in een kleine vaste ringstraler. Het was een stilstaande ellipsvormige kom die door een voetbediening wit schuim spoot, daarna schoon water en vervolgens warme lucht om te drogen. Handdoeken bestonden hier ook niet. Ik begon me af te vragen wat de huisvrouwen hier eigenlijk nog te doen hadden, vooral wanneer er nog eens vijf of zes van rondlopen in elk huis. Alles was hier zo doelmatig ingericht dat het leek dat iedereen, dus ook de mannen, zelf zijn klusjes opknapte. Het boodschappen doen bijv. deden een paar mannen. Zij vulden een bestelbiljet in en deponeerden het in een grote metalen doos. Dit bleek een in elke woning aanwezige, rollende container te zijn die langs een railsysteem een dagelijkse tocht maakte naar de centrale blokwinkel. Enige tijd later kwam het ding automatisch weer terug met de opgegeven bestelling en met een nota die al in het loonadministratie-centrum was afgeschreven. Alles

via een elektronisch systeem. Het was gewoon ongelooflijk!

- Kan het juist zijn dat bij jullie de vrouwen geen huishoudelijk werk meer doen?
- Natuurlijk is dat juist. We hebben je toch verteld dat wij geen leidende en dienende klasse meer kennen en dat alle waarde-onderscheid tussen mensen verdwenen is? En dat geldt dus ook voor vrouwen. Hun dienende taak is verdwenen. Het noodzakelijke onderhouds- en reparatiewerk doen alle mensen tezamen of bij toerbeurt.
- Maar als de mensen overdag werken zullen de vrouwen dat toch ook moeten doen?
- Dat is juist. Wanneer de man bijv. drie uur per dag werkt, dan zal de vrouw dat ook moeten doen. Niet meer en niet minder. Anders is er sprake van discriminatie.
- Merkwaardig, dus de vrouwen mogen maar drie uur per dag in hun huishouden werken?
- Huishoudelijk werk, dus voor het onderhoud zorgen alle mensen samen. De werkelijke taak van de vrouw is de opvoeding en scholing van de kinderen en verder sociaal werk. Vrouwen hebben recht op een zelfde mate van creatieve arbeid als de man.
- En de vrouwen die geen kinderen hebben?
- Alle vrouwen hebben dezelfde taak t.o.v. de kinderen binnen de groep waar zij wonen. De opvoeding van een kind tot het mentaal stabiele en ontwikkelde mensentype dat een hoge beschaving nodig heeft, is een moeilijke en ingewikkelde taak. Met de adviezen van een der psychologen van de sociale dienst van het woonblok moeten zij met de mannen een taak volbrengen die veel arbeid vergt. De scholen planten kennis door middel van informatiestraling, maar zij moeten het kind helpen en oefenen om deze kennis als ervaring te leren benutten. Vanuit het huiselijke milieu moet de persoonlijkheid en het mentaal niveau ontwikkeld worden. Dit laatste is de waarde van een individu voor de gemeenschap en wordt in hoofdzaak bepaald door intelligentie, karakter, opleiding en ervaring. Het huiselijke milieu is hiervoor in grote mate bepalend. Een ras dat loonnivellering nastreeft, besteedt uiterste zorg aan de stijging van het mentaal niveau van zijn onderlaag omdat de optrekking van een algemeen loonminimum daarmee in balans moet zijn. Waarde- en loononderscheid tussen mensen onderling kunnen pas verdwijnen bij een hoog minimaal mentaal niveau.
- Voelen jullie vrouwen zich gelukkig met een onderwijzeressentaak?
- Elk mens die zijn taak met belangstelling en inventiviteit vervult voelt zich gelukkig. Maar wanneer je bedoelt te zeggen dat ze wel meer te wensen hebben in dit leven dan is dat juist. Zij voelen zich pas tevreden wanneer ze succesvol zijn in het liefhebben en het ook hun kinderen hebben geleerd.

Deze mededeling was voor mij niet zo verwonderlijk meer. Ondertussen had ik nl. met belangstelling zitten kijken naar de gebeurtenissen in de bovenzaal nadat het tafel-ceremonieel was geëindigd. Een groep van volwassenen en wat grotere kinderen waren gaan zitten en liggen in het middengedeelte waar in een iets verdiepte kuil een cirkelvormig zitje was geschapen rond een lichtende bol. Dit ding stond op een voet, afgedekt met een glazen koepeltje. Over het oppervlak van de bol bewogen zich in

een wilde beweging een groot aantal kruipvonken in verschillende kleuren. Daardoor ontstond een fascinerend kleurenspeel en af en toe leek het wel of de bol in brand stond. Het meest opmerkelijke was echter de aanrakingstechniek die deze wezens ten opzichte van elkaar demonstreerden. Ze zaten of lagen tegen elkaar aan in alle houdingen en standen en gedroegen zich als verliefde paartjes. Voor zover dat de relatie tussen een man en een vrouw betrof had ik tegen dit intieme gestreel en geknuffel geen wezenlijke bezwaren maar ook de man-man- en de vrouw-vrouw-relatie kenmerkte zich door een directe aanrakingstechniek die ons vreemd is. Nog vreemder werd het toen ik langzamerhand begon te begrijpen dat deze aanhaligheid meer pose dan echt was, getuige de belangstelling van de aanwezigen voor de algemene conversatie die zich kenmerkte door suggestieve temperamentvolle gebaren. Zo stond er iemand op, liep naar de overkant van de kuil en ging daar naast een ander zitten, waar dan ondanks een nieuwe omhelzing de conversatie met hernieuwde ijver werd voortgezet.

- Dat liefhebben van jullie, heeft dat met seks te maken?
- De seksuele relatie tussen man en vrouw speelt wel een onmisbare maar niettemin onbelangrijke rol in ons begrip liefde. Het is gericht op de creativiteit in de menselijke gevoelsuitingen en dat is iets wat van kindsbeen af moet worden aangeleerd.
- Dat begrijp ik niet.
- Dat is logisch. We zijn pas aan het begin van onze uitleg over het begrip: vrijheid.

Laten we daarom bij het uitgangspunt beginnen. Vrijheid is de afwezigheid van dwang en aangezien elke vorm van dwang een discriminatie is volgt hieruit dat vrijheid de afwezigheid is van discriminaties. Nog een stap verder: vrijheid ontstaat logischerwijze uit de rechtvaardigheid en de doelmatigheid. De ontwikkeling van een intelligent ras wordt beheerst door twee gevaarlijke natuurwetten die in feite kosmische selectiewetten zijn. Ze fungeren als het toelatingsexamen tot de hoogste evolutieregioenen, de kosmische integratie.

- En is dat de moeite waard?
- Ja zeker, het is de keus tussen eeuwig leven of eeuwige dood.
- Aha, een godsdienstig aspect. Dat ceremonieel aan tafel had zeker ook met godsdienst te maken?
- Ons begrip godsdienst is zover geëvolueerd dat het onvergelijkbaar is geworden met dat van jullie. Heb jij een godsdienst?
- Ik ben rooms katholiek.

- Merkwaardig, dus christen! Je moet ons vanavond na het eten eens uitleggen hoe iemand van de bezittende klasse zich in alle ernst christen kan noemen. Die vraag intrigeert ons. Anderzijds vergemakkelijkt het de uitleg van de twee kosmische selectiewetten. De eerste bevestigt Christus' veroordeling van de maatschappelijke discriminaties. Een hoge technologische ontwikkeling liquideert elke discriminatie en onvrijheid op straffe van chaos en uiteindelijk de zelfvernietiging. De aarde demonstreert de juistheid van deze wet op overtuigende wijze. De maatschappelijke chaos is er

reeds en de naderende ondergang kondigt zich al aan. Nu zijn er slechts de grootmachten die over nucleaire en chemische wapens beschikken maar kleinere nationalistische groepen komen binnenkort aan de beurt. Deze situatie wordt met de jaren steeds gevaarlijker. Nog slechts een korte tijd en jullie zullen de mogelijkheden van de immateriële straling gaan ontdekken. Dan zal een handjevol mensen in staat zijn een wapen te vervaardigen dat de hele mensheid kan vernietigen. Waar moet dit heen? Hoe lang kan een beschaving voortduren waar de wetenschap zijn verantwoordelijkheid niet kent?

De tweede selectiewet legt het normbesef vast van onze intermenselijke relaties. Het stelt de 'christelijke' liefde als voorwaarde voor de kosmische integratie. Alleen het onzelfzuchtige gedrag dat de oorspronkelijke efficiency van de natuurlijke ordening herstelt, geeft een intelligent ras de overlevingszekerheid tot in de kosmische integratie.

- Waarom dat woord 'onzelfzuchtig' in dit verband?

- Bij een zelfzuchtig gedrag van de massa, waar ieder pakt wat hij pakken kan, is er geen sprake van een algemene belangstelling om bijv. een schone planeet te creëren waar het natuurlijke evenwicht voor onbepaalde tijd kan worden gehandhaafd. Evenmin zal men er toe komen om uiterste spaarzaamheid te betrachten met grondstoffen ter wille van toekomstige generaties, omdat een zelfzuchtig mens geen offers kan brengen ten gunste van anderen. Maar het grootste probleem komt tot uiting in de degeneratiewet die van de vorige is afgeleid: het ras dat er niet in slaagt de efficiency van de voortplantings-selectie uit de oertijd te herstellen, zal uitsterven.

- Hoe rijm je ongelimiteerde vrijheid met voortplantings-selectie, die de partnerkeuze zeer aanzienlijk beperkt?

- Er is geen ander antwoord mogelijk dan: het is alleen te rijmen door onzelfzuchtigheid, nl. door de partnerkeuze en de voortplanting vanuit het eigen verantwoordelijkheidsgevoel van elkaar te scheiden.

Ik knikte begrijpend.

- Juist, dus door kunstmatige voortplanting!

- Hoe kom je aan dat idee? Dat voorkomt de degeneratie niet, maar versnelt het! Het gaat er ons toch niet om het biologische verschijnsel mens voort te brengen? Dat lichaam met al zijn zelfzuchtige verlangens is alleen maar ballast. Het gaat ons alleen om dat creatieve verstand dat in staat is om onzelfzuchtig te denken. Hoe voeden wij kinderen op voor de vrijheid en het geluk? Vrijheid is het ontbreken van collectieve dwang op het individuele gedragspatroon, maar het ontstaat door het ontbreken van individuele dwang op het collectieve gedragspatroon. Vrijheid kun je niet veroveren met een geweer in de vuist. Alleen de ouders kunnen het, generatie voor generatie, moeizaam veroveren door de mentale vorming van hun kinderen, door het juiste normbesef van goed en kwaad. Het is een moeilijke en ingewikkelde taak die alleen goed mogelijk is vanuit de natuurlijke ouderliefde en de variëteit van het groepsmilieu. Daarom mag er nooit twijfel bestaan over de vraag wie de vader en wie de moeder is van een kind. Het wezenlijke punt is niet het kinderen krijgen maar

ze op te voeden. Om deze reden is kunstmatige voortplanting onaanvaardbaar.

De onzelfzuchtigheid is dus de selectienorm voor de onsterfelijkheid van een intelligent ras. Maar tevens is het de voorwaarde voor een mens met een hoog mentaal niveau om gelukkig te kunnen zijn. Gelukkig zijn is vrede hebben met de zin van het eigen bestaan, met zichzelf en met zijn omgeving. Het wordt in hoge mate bepaald door de mate waarin de mens zich succesvol voelt in het bereiken van zelfgekozen doelen dus door een onbewuste waardemeting van zichzelf. Dit individuele streven naar een zelfgekozen doel schept de creativiteit in een mensenleven.

Creativiteit is het zelfstandige denken dat voortdurend iets wil veranderen in de eigen levensomstandigheden of die van anderen. Het is de creativiteit, de onbewuste geluksdrang, die de mens eindeloos voortjaagt naar steeds meer en steeds beter. Er zijn twee soorten creativiteit, de materiële en de immateriële. Het eerste is het individuele streven naar verbetering van de eigen levensomstandigheden. Het richt zich hoofdzakelijk op het terrein van de seks, bezit en macht. Het is de oorzaak van de ellende op deze planeet. De individualiteit uit zich in egocentriciteit, hebzucht en geldingsdrang. In het streven naar een materieel doel ervaart de mens de voldoening van de eigen creativiteit maar in het bereiken van een doel ervaart hij geen blijvende voldoening omdat het doel relatief blijkt te zijn, slechts een vergelijkingsobject ten opzichte van wat anderen hebben. Hij jaagt weer verder op een volgend doel, meestal een hoger inkomen of een hogere positie, en hij blijft jagen omdat hij alleen daaruit de voldoening moet putten. Maar het moment komt dat hij door veroudering of ziekte niet meer jagen kan en dan stort zijn wereld in elkaar en hij slijt zijn verdere leven in onvrede met zichzelf. Hij heeft niet begrepen dat hij slechts gejaagd heeft op een steeds terugwijkend fata morgana boven de woestijn van het materialisme.

Daarentegen geeft de immateriële creativiteit, jullie christelijke liefde, een blijvende gelukservaring. Het is het individuele streven naar verbetering van de levensomstandigheden van anderen. Dit soort creativiteit is van de mens af gericht, vanaf het stoffelijke naar hogere waarden. Het uit zich in: behulpzaamheid, medeleven, medelijden, belangstelling, verdraagzaamheid, vriendelijkheid, waardering, bewondering, kortom in het totale, allesomvattende begrip: onzelfzuchtige liefde.

- Het klinkt in mijn oren als een soort ... ja wat zal ik zeggen, steriel idealisme.
- Probeer te begrijpen dat het dat niet is. Geloof je dat de sociale stabiliteit onbegrensde welvaart en volledige bestaanszekerheid creëert?
- Ja, dat neem ik wel aan.
- Kun je ook aannemen dat een mens zonder creativiteit niet gelukkig kan zijn?
- Ja, dat begrijp ik.
- Waarop moet zich dan de menselijke creativiteit gaan richten wanneer de materiële gedragsmotivering is verdwenen? Wat heeft een materialist in onze wereld nog te doen, anders dan zich te vervelen? Wat baat het de mens, wanneer hij alles bezit, doch de liefde mist? Het antwoord luidt: niets. Alles wat voorgaande geslachten hebben opgebouwd aan een stabiele wereld met een onbegrijpelijk hoge graad van wetenschappelijke en technologische ontwikkeling en een mateloze

welvaart, dit alles maar dan ook alles is voor niets geweest wanneer de mens er de liefde mist die hem gelukkig kan maken. Want iedere onzelfzuchtige daad, iedere zelfoverwinning vergroot blijvend het gevoel van eigenwaarde, van voldoening. Bij een mens die een grote mate van onzelfzuchtigheid heeft bereikt manifesteert zich de blijvende waardevergroting als een waarneembaar persoonlijkheidsfacet ('de wijsheid'), dat ongevoelig blijkt te zijn voor tegenslag of vergrijzing. Hij wordt onkwetsbaar in zijn gevoel van eigenwaarde, van vrede met zichzelf, in zijn gelukservaring. Er is geen alternatief, Stef. De natuurwetten selecteren keihard en onverbiddelijk. Alleen een ras met een grote mate van onzelfzuchtigheid, of zoals wij het noemen: een immateriële structuur, kan overleven.

- Geldt dat nou allemaal ook voor ons? Ik kan me deze wereld niet voorstellen met mensen die lief zijn voor elkaar.

- Hoe langer we praten, hoe meer we ervan overtuigd raken dat jij geen christen bent, want het kernpunt van Christus' leer, de liefde, is jou totaal vreemd. Van het onzelfzuchtigheidsstreven in het boeddhisme heb je blijkbaar ook nog nooit gehoord! We zullen nog één poging wagen om de onzelfzuchtigheid wat tastbaarder te maken. Stel je eens de situatie voor, dat een mens uit eigen middelen een gebruikt auto'tje koopt, het eigenhandig geheel reviseert en opknapt en het vervolgens belangeloos aan een invalide schenkt. Een onzelfzuchtige daad van hoge orde. Naar onze overtuiging verwerft deze mens een blijvende vergroting van zijn gevoelswaarde voor zichzelf en voor zijn omgeving. Hij verwerft er een stukje vrede met zichzelf mee en het vergroot zijn wijsheid, zijn stabiliteit als mens. Zelfs wanneer mocht blijken dat de invalide vanuit een materialistische instelling na korte tijd niet meer tevreden is met de auto en streeft naar een betere. Een werkelijk onzelfzuchtig mens ergert zich niet aan de ondankbaarheid. Hij zoekt slechts naar mogelijkheden om werkelijk mens te zijn en dankbetuigingen spelen daarin geen rol. Integendeel, hij mijdt ze. Het streven naar dankbetuigingen is namelijk pure zelfzucht, gericht op het eigen ik.

Pas wanneer de mens bevrijd is van materiële invloeden, kun je met succes kinderen grootbrengen, die door hun onzelfzuchtige mentale instelling werkelijk vrij en gelukkig kunnen zijn. Je moet ze leren liefhebben. Hun belangstelling moet gericht zijn op anderen. Ze moeten zeer expressief zijn in hun gevoelsuitingen. Dit stelt o.m. hoge eisen aan hun uitdrukkingsvaardigheid om hun gevoelservaringen onder woorden te kunnen brengen. Ze kenmerken zich door hun openheid, hun intieme gespreksbereidheid, door hun spontaniteit en enthousiasme, hun hulpvaardigheid en vooral door het vermogen om hun liefdes-contacten te doen uitstijgen boven het lichamelijke, tot grote geestelijke hoogten. Wij zoeken het avontuur in de veelheid en de diepte van onze menselijke contacten. Je hebt het al gezien op het scherm voor je; Iarga is de planeet waar de mensen van elkaar houden, waar iedereen elkaar uitbundig begroet en waar ze het jammer vinden dat je slechts één mens tegelijk in je armen kunt nemen.

Zodra onze kinderen de geslachtsrijpe leeftijd bereiken dan nemen de ouders het initiatief om in overleg met de toeziende psycholoog, het kind een psychologische en medische test te laten afleggen. Is de uitslag positief dan wordt de wettelijk vereiste vergunning afgegeven waardoor het 'vrij' wordt verklaard. Dat betekent dat het tot de jongerengroep wordt toegelaten en de seksuele vrijheid verkrijgt (plus kiesgerechtigdheid, enz.)

Wij vieren dat met een groot feest. Wij ouders verheugen ons met onze kinderen dat ze waardig geoordeeld zijn voor de werkelijke vrijheid.

- Allemachtig. Dan kunnen ze onder het toeziend oog van de ouders, met jan en alleman in bed gaan liggen?

- Het idee, dat onzelfzuchtig normbesef resulteert in de jan-en-alleman-situatie is even naïef als dat van een kind dat droomt van luilekkerland waar de lolly's en zuurstokken aan de bomen groeien. Wanneer je het kind geen zelfbeheersing hebt bijgebracht dan is het duidelijk dat het na een week al geen lolly of zuurstok meer lust. Het resultaat is tegengesteld aan wat jij veronderstelt. Het onderwerp seksualiteit dat hier op aarde als de verboden vrucht in een ongezonde belangstelling staat, beroert bij ons geen mens. Een man-vrouw-relatie die alleen gebaseerd is op het seksuele, beschouwen wij als iets minderwaardigs. Onze vrouwen zouden liever ter plaatse sterven dan zich te laten gebruiken alleen voor een gymnastiek-oefening. Ze stellen hoge eisen aan hun liefdespartner. Zij eisen zijn belangstelling, zijn gespreksbereidheid, zijn tederheid, zijn initiatief en vooral zijn waardering voor haar mens-zijn, voor haar geestelijk niveau. De man eist, naast dezelfde belangstelling en waardering, van haar de verleidelijkheid, een hartstochtelijke spontaniteit en volgzzaamheid. Alles is bij ons gericht op de creativiteit in de gevoelsuitingen en de seksuele daad speelt daarin een volstrekt ondergeschikte rol. Bij vele contacten en vooral bij oudere mensen ontbreekt die zelfs geheel zonder dat het naar hun gevoel enige afbreuk doet aan de voldoening. Wanneer je eenmaal geleerd hebt werkelijk mens te zijn, d.w.z. creatief, dan kun je je niet voorstellen wat bijv. voor de mensen hierop aarde de zin van dit leven nog kan zijn.

- Nou, dat kunnen wij ons ook niet voorstellen. Maar hoe geschiedt dan de voortplanting, want ik heb begrepen dat jullie over perfecte anticonceptiemiddelen moeten beschikken.

- Dat is juist. Onbegrensde vrijheid is pas mogelijk wanneer de mens de ziekte en zwangerschapspreventie volledig beheerst. Maar ook vereist het een zeer hoge persoonlijke hygiëne.

We zullen nu gaan praten over onze huwelijksnormen. Volwassen mensen kunnen zich aanmelden voor de huwelijkstest, een analyse van de lichaamsconditie, de erfelijkheidskenmerken en het mentaal niveau. Het resultaat is een kaart die op een bijzondere wijze geperforeerd is. Wanneer nu twee mensen, die volgens deze test geschikte huwelijkspartners zijn, hun kaarten op de aangegeven wijze op elkaar leggen, dan zal er nergens licht door de dubbele kaart mogen heenschijnen. Het doel van deze selectie is tweedelig. Het vervangt de natuurlijke selectie uit de oertijd en het selecteert de huwelijkspartners zodanig dat de optimale mogelijkheid ontstaat dat ze op basis van een hechte kameraadschap kunnen samenwonen. De test geeft alleen het advies en de onzelfzuchtigheid van de jongelui is bepalend of ze het wel of niet willen opvolgen. Het huwelijk wordt gesloten ten overstaan van een vertegenwoordiger van het wettige gezag door het uitspreken van twee beloften. De eerste is de belofte tot een monogame seksuele relatie tot het kind geboren is. De tweede is de belofte om gezamenlijk in goede kameraadschap het kind op te voeden in het juiste normbesef. Het huwelijk is onontbindbaar vanaf het moment dat de zwangerschap is ingetreden tot het kind als kind heeft opgehouden te bestaan (volwassen is geworden). De verplichtingen ontstaan uitsluitend door het kind en zolang het kind er is. Na het eerste kind kan de belofte worden hernieuwd en zo vervolgens.

- Hoe moet ik de kreet onontbindbaar huwelijk begrijpen in een wereld met vrije seksuele relaties?
 - Man en vrouw beloven samen te blijven en hun kinderen op te voeden. Zolang de kinderen er zijn is die belofte onverbreekbaar en ze kunnen dus geen ander huwelijk sluiten. Maar buiten de periode dat de kinderen verwekt worden zijn ze beiden vrij in hun menselijke relaties, ze kiezen ieder hun eigen liefdespartners zonder dat het hun kameraadschap verstoort.
 - Kennen jullie ook het zuiver monogame huwelijk zoals wij dat kennen?
 - Neen. Waarom moeten wij maar van één mens houden? Is het leven niet veel rijker en intenser door van alle mensen te houden? In een wereld met volledige bestaanszekerheid en absolute vrijheid is het zelfzuchtig een mens voor zich alleen te willen hebben en te willen afzonderen van andere liefdescontacten. Zulk een isolement leidt tot verstarring en onvrijheid met het grote risico dat op het moment dat er één, om welke reden dan ook, wegvalt de ander ongelukkig wordt en door zijn isolement dwang gaat uitoefenen op zijn omgeving. Rijpheid en wijsheid vereisen vele en diepgaande menselijke contacten. Alleen in totale vrijheid kan een mens zich ontplooien tot een stralingspunt van geestelijke warmte. Ook ten aanzien van ongehuwden geldt hetzelfde advies: handhaaf een grote variëteit in de menselijke relaties. Laat nooit verstarring optreden.
 - Ongehuwden? Maakt dat nog wat uit?
 - Het enige onderscheid is dat ze zich niet voortplanten omdat de selectietest ze niet heeft uitgekozen. Ze hebben een veel grotere vrijheid door minder verantwoordelijkheid. Ze leven samen met gehuwden in een groepsverband van vijf tot zeven paren met ongeveer een zelfde aantal kinderen. Zulk een groep volwassenen formeert zich naar leeftijd en verandert regelmatig van samenstelling. Allen leveren een aandeel in de opvoeding van de kinderen wat een kwaliteitsverbetering blijkt te zijn. De groepsstructuur voorkomt eenzijdigheid en verstarring. Kinderen kun je alleen opvoeden tot vrije en stabiele mensen door de vele contacten en open gesprekssfeer van een grote groep die door verhuizingen van tijd tot tijd verandert. ‘Variëteit’ beheerst onze groepsstructuur en het opvoedingsmilieu van onze kinderen. De confrontatie met steeds nieuwe mensen van andere werelddelen, andere rassen, andere opvattingen en leefgewoonten stimuleert in hoge mate de creativiteit in de menselijke contacten.
- Zodra de discriminaties verdwenen zijn en de immateriële creativiteit tot ontplooiing komt (de gerichtheid op anderen), gaat de mens op zoek naar variëteit. De man vraagt bij zijn trust overplaatsing aan en met zijn gezin trekt hij naar andere werelddelen op zoek naar nieuwe, andere mensen. Na een paar jaar trekt hij weer verder en zo bewegen onze inwoners zich als nomaden over onze planeet, genietend van het nieuwe en het mooie in de natuur en in de mensen. Er zijn geen grenzen of nationaliteiten. Het leven wordt één groot vrijheidsavontuur waarin onze onzelfzuchtigheid en creativiteit steeds weer uitgedaagd worden en waarin we volledig mens kunnen zijn. Werkelijke vrijheid maakt een mensenleven tot een grandioze gebeurtenis. Begin je iets van Iarga te begrijpen?
- Inderdaad begin ik te begrijpen hoe geweldig grandioos Iarga is. Ik heb me blind gestaard op die eenvormigheid maar het is me nu duidelijk dat die huizen, auto's en treinen jullie eigenlijk geen lor interesseren. Jullie belangstelling is op heel andere zaken gericht.

- Materiële zaken interesseren ons niet meer omdat ze de optimale doelmatigheid hebben bereikt. Een huis bijv. stappen we met evenveel plezier uit als waarmee we erin gekomen zijn. Het moet alleen comfortabel zijn en zo weinig mogelijk onderhoud vergen want we hebben geen slavinnen meer voor het huishouden. Verder moeten ze groot zijn, want we willen er veel mensen kunnen ontmoeten enz. De totaal andere eisen scheppen totaal andere woningen. Toch is het logisch dat je schrok van de eenvormigheid omdat je daaruit de verstarring concludeerde. Je opluchting komt voort uit de erkenning dat dit niet zo is. Geestelijke verstarring is het graf van alle creativiteit. Vanuit dit inzicht is de aarde het negatief van Iarga. De aarde demonstreert zijn immateriële (onzelfzuchtige) verstarring door materiële variëteit. Iarga demonstreert zijn immateriële variëteit door materiële eenvormigheid.

- Het interesseert me als ondernemer of die reis- en treklust en het voortdurend wisselen van werkkring niet verschrikkelijk storend is voor jullie bedrijven?

- Integendeel! Het voorkomt de verstarring in onze organisaties. De variëteit in bemanning vergroot de dynamiek en de efficiency. Een ander voordeel is de rassen-integratie die de verschillen in geaardheid en tempo nivelleert. Bij wereldomvattende organisaties is dit een noodzakelijkheid voor een centraal loonbeleid en zeker bij het streven naar loonnivellering.

- Ik heb er zo gauw niet aan gedacht dat die grote volksverhuizing resulteert in de verspreiding van alle rassen.

- Niet alleen in de verspreiding maar ook in de vermenging van alle rassen! Een beschaving is pas stabiel wanneer uit de vermenging van alle rassen het uiteindelijke mensentype is ontstaan dat stabiel is naar huidskleur en andere raskenmerken. Het zal een bruin gekleurd mensenras moeten zijn dat uiteindelijk de superbeschaving zal gaan creëren op deze wondermooie planeet.

- Bah! Waarom moet dat? Rassenvermenging, halfbloeden en kleurlingen? Ik ben tegenstander van de rassen-discriminatie maar dit gaat te ver.

- Je demonstreert op ergerlijke wijze de discriminatieve arrogantie van het blanke ras. We zullen je troosten met een natuurwet van een hoge technologische beschaving: de groep of het ras dat discrimineert zal worden overvleugeld.

- Zo, en waarom discrimineren wij nou?

- Het blanke ras is rijk, ontwikkeld en machtig vergeleken met de andere rassen. Het zijn stuk voor stuk discriminaties die de weg naar mondiale ordening blokkeren. De gevolgen op lange termijn zijn zonder helderziendheid te voorspellen. Het blanke ras plant zich door zijn grotere welvaart en hoger opleidingsniveau langzamer voort dan de niet-blanke rassen, zodat het numerieke overwicht van deze laatsten steeds groter wordt. Hoe langer deze situatie voortduurt hoe zekerder het wordt dat het uiteindelijke superbeschavingsras niets met het blanke ras gemeen zal hebben. Het zal als biologische soort eenvoudig verdwijnen.

Maar vermoedelijk zal het blanke ras niet zo geweldloos aan zijn einde komen. De steeds stijgende kwaliteit van wapens zal het numerieke overwicht eens gaan omzetten in een militair overwicht. Dan zullen jullie geconfronteerd worden met dezelfde discriminaties maar alleen andersom. Wij voorzien

de vernietiging van jullie technologische voorsprong en cultuur.

- Dat is dan een zorg voor ons nageslacht! Overigens vind ik het voor discussie vatbaar of het rechtvaardig is dat het ras dat door zijn hogere intelligentie de leiding heeft van de wetenschappelijke ontwikkeling en zich daardoor langzamer voortplant, als straf gedoemd is te verdwijnen.

- Het spijt ons, maar met de natuurwetten van een hoge beschaving valt niet te discussiëren. Ze bepalen volgens kosmisch recht de afloop van een maatschappelijk proces. Maar het toppunt van discriminatieve arrogantie is je opmerking dat het blanke ras een hogere intelligentie heeft. Je veronderstelling is ergerlijk, omdat de menselijke natuur zonder enige twijfel overal identiek is. Wij kennen de universele wetten waardoor een verstandelijk kwaliteitsverschil tussen intelligente rassen, die geroepen zijn voor de kosmische integratie, onmogelijk is, zelfs al zijn ze duizend lichtjaren van elkaar verwijderd. Het mogelijke verschil in intelligente prestaties, wat jij pretendeert op te merken kan alleen ontstaan zijn door het verschil in sociale en intellectuele tradities in het opvoedingsmilieu en de voeding. Rassen-discriminatie is niets anders dan arrogante domheid. Het is een ernstige misdaad volgens kosmisch recht.

- Wat is kosmisch recht?

- Het is de formulering van de wetmatigheden van de natuurlijke ordening die verband houden met de evolutie van intelligente rassen.

- Heeft dat iets te maken met jullie rechtspraak of hebben jullie die niet?

- De rechtspraak in een superbeschaving is geheel gebaseerd op kosmisch recht, wat betekent dat er geen rechtspraak meer is. Kosmisch recht kent geen wraak of bestraffing. Zodra de discriminaties verdwenen zijn, is ook de criminaliteit verdwenen. Economische delicten komen niet meer voor wanneer de loonnivellering is bereikt. Maar zelfs geweldplegingen e.d. komen praktisch niet meer voor. Het is nl. individuele dwang en die krijgt weinig kans in een wereld waar de collectieve dwang ontbreekt. Uitzondering is de ziekelijke afwijking maar die behoeft alleen medische behandeling en afzondering, om herhaling te voorkomen. Wat zich wel voordoet zijn onjuiste opvattingen omtrent de eigen verantwoordelijkheid wat uitwerkt in indirecte dwang op de omgeving. Het wordt veroorzaakt door een te laag mentaal niveau dat verbeterd kan worden door verdere opleiding. Om kort te zijn, op Iarga zijn geen gevangenen. Ze bestaan alleen op planeten waar nog niveau-onderscheid tussen mensen bestaat. We halen maar weer een natuurwet aan: Discriminaties (rijkdom, grotere ontwikkeling, macht) kunnen alleen tijdelijk in stand worden gehouden met andere discriminaties (terreur, straf, gevangenis). Gevangenen zijn de rentelast der discriminaties.

- Waanzin! Dat is op aarde ondenkbaar! Een wereld zonder bestraffing leidt tot chaos. Er moet juist straffer worden opgetreden. Dat weke gedoe met misdadigers is niets voor mij. Stokslagen liggen meer in mijn lijn.

- Je demonstreert een steeds duidelijker minachting voor je eigen 'christelijke' waarden. Heb je wel eens gehoord van het bijbelwoord: 'Mij is de wraak, ik zal vergelden'?

Ik zweeg. Dit was allemaal zo eindeloos ver verwijderd van de aardse opvattingen dat ik niet de

moed kon opbrengen voor verdere discussie. Ik was doodmoe. Het was al bijna al vijf uur en ik wou op tijd terug zijn voor het eten. Een nieuwe vraag begon mij bezig te houden: zijn wij werkelijk zulke slechte christenen? Ik had mij nog nooit voor het antwoord geïnteresseerd.

Het scherm toonde een reeks nieuwe verbijsterende beelden. Met een schok herkende ik de opname. Het was het vervolg van de autotocht van de beide dames met hun kroost langs de hangrails. Het begon weer bij de nadering van een groot groen meer, omgeven door hoge rotsachtige bergen. Voor het eerst een rustige, ogenschijnlijk windstille watervlakte. Rond de oever van het meer tegen de bergwanden stond een doorlopende, meer dan honderd meter hoge wand van woningen of hotelkamers, die in een golvend patroon het profiel van de bergwand volgde. Voor de woningen liep de railbaan met de daaronder gelegen grondweg gemarkeerd door vele stations en auto-parkeerplaatsen. Het grondstuk tussen de railbaan en de meeroever was bedekt met een dicht bos, onderbroken door talloze zitjes en mosveldjes, sommige beschut door lange glazen windschermen. De camera volgde de ‘familie’ op hun wandeling van de parkeerplaats naar de witte zandoever die fel afstak tegen het groene water. In het bos, op het strand en in het water zag het zwart van de Iarganen. Duizenden en nog eens duizenden vermaakten zich daar in een soort watersport-wonderland. De vrouwen begonnen aan een uitgebreid omhelzingsceremonieel van een groepje mannen, vrouwen en kinderen die zich binnen een half cirkelvormig windscherm hadden genesteld. Het was de eerste maal dat deze astronauten mij met het scherm in het midden van hun soortgenoten plaatsten en ik beleefde mijn aanwezigheid daar als volkomen echt. Alleen het geluid ontbrak doch de stilte benadrukte het visuele meer dan dat het verstoorde. Allereerst de strandkleding van deze lieden. Deze werd met een heel ander doel gedragen dan bij ons, aangezien ze niet de pretentie had om iets te bedekken. Integendeel, de fel gekleurde banden en geraffineerd uitgesneden textielfiguren bedekten in feite weinig of niets maar accentueerden zoveel te meer. Hoe langer mijn verblufte ogen het tafereel in zich opnamen, hoe duidelijker het werd dat het raffinement van dit soort antiekleding de feitelijke naaktheid tot een esthetisch aanvaardbare conceptie transformeerde.

De volgende scène speelde zich af in het water. Het meer was bezaaid met alle mogelijke speel- en sportwerktuigen en doorsneden met lage golfbrekende muurtjes waarop hier en daar restaurantachtige zitjes waren te zien. Badpakken waren hier nog niet uitgevonden. Ze zwommen naakt. Maar het meest bijzondere was het gedrag van de Iarganen in het water. Zelfs de kleinste kinderen zwommen met een kracht en een snelheid die verbluffend te noemen was. Ze dreven moeiteloos en velen zwommen per paar, de armen om elkaar heen gestrengeld, door beurtelings een soort schaarslag met de benen te maken. Ze hadden een enorm plezier. Duiken en onder water zwemmen deden ze eindeloos lang en ze konden bijna als een dolfijn uit het water omhoog springen. Met een schok drong de ware betekenis van dit waterleven tot mij door. Deze wezens waren wellicht vanuit de oertijd niet afkomstig van het land, zoals wij, maar van het water. Het waren van oorsprong amfibieën. De brede huidplooï tussen hun wijd uitstaande vinger- en teengroepen was van origine een breed zwemvlies. Ze bewogen zich in het water sneller en gemakkelijker voort dan op het land. Ik begon ineens meer te begrijpen van de vijvers en het zwembad in de tuinen van hun woencilinders.

Het volgende tafereel speelde zich af in de bosrand langs het meer. Een groep van ongeveer tien, in

uitbundige strandkleding' gehulde larganen lag in een cirkel op het mos en zij deden een soort behendigheids spel met speertjes, ringen en wapperende vaantjes. Weer werd ik geconfronteerd met het zo intrigerende omhelzings- en aanrakingsceremonieel. Een van de vrouwen uit de auto had zich opgerold als een poes en lag met kennelijk welbehagen tegen haar buurman aangevleid. Deze had zijn arm om haar heengeslagen en knuffelde en streelde haar als een verliefde jongeling.

- Zijn dat nu vreemden voor elkaar? wilde ik weten.

- Ja zeker. De meesten ontmoeten elkaar hier voor het eerst.

Toch was er niets weerzinswekkends in het hele tafereel te bespeuren Het gebeurde allemaal met een natuurlijke vrolijkheid en ondanks de 'krachtige aanpak' kenmerkte de onderlinge relatie zich door een grote hartelijkheid om niet te zeggen tederheid. Zij amuseerden zich louter en alleen door elkaars aanwezigheid. Ik voelde een vreemd soort heimwee in me opkomen bij de aanblik van zoveel 'mensen' die zo volkomen in elkaar opgingen, zo gericht op een ander, in iedere situatie en op elk ogenblik. Steeds als dit tafereel in mijn herinnering terugkomt, voel ik weer hetzelfde heimwee. Het verlangen naar een wereld waar de mensen van elkaar houden.

- Wij beschouwen het vanzelfsprekend om overal waar we mensen ontmoeten groepjes te vormen en in intieme, vriendschappelijke sfeer samen te zijn in de gelijkgerichte belangstelling van het ogenblik. Eenzaamheid van mensen aanvaarden wij niet. We vragen hen mee te gaan met ons en niet alleen bij sport en spel. Het geldt voor het dagelijks leven, het werk, bij creatieve arbeid, bij het genieten van kunst of de schoonheid van de natuur, maar ook bij de teleurstelling en het verdriet van anderen. We willen immaterieel creatief zijn. Deze allesomvattende bereidheid om te leven met anderen met hun lief en leed, deze collectieve en kosmopolitische gerichte belangstelling is de onmeetbare levenswaarde, die jullie de 'christelijke' liefde noemen. Het is de zoete vrucht van de vrijheid en de gelijkheid van alle mensen.

Het volgende tafereel speelde zich af in een slaapkamer van de woencilinder. Zittend op de bank bracht een van de (auto)vrouwen haar echtgenoot een enthousiast verslag van haar belevenissen. Vertaald door de stem en stralingsreflector werd het een, voor mijn begrip, ongelooflijk gesprek. Ik zal het in eigen verteltrant weergeven. Haar enthousiasme bleek grotendeels te zijn veroorzaakt door de ontmoeting met een verrukkelijke man, charmant en geestig, enfin helemaal het einde. Hij reageerde vrij normaal, sloeg zijn arm om haar heen en vertelde dat hij heel goed kon begrijpen dat andere mannen wezenloos van haar waren en dat hij dat fijn voor haar vond. Hij verheugde zich er weer op om met haar in zijn armen te kunnen slapen. Maar zij veerde op alsof iemand haar met een speld gestoken had. Weer met haar? Nee! Ze had dat goed overdacht, maar dat moest voorlopig maar eens uit zijn.

- Jongetje, jij wordt zelfzuchtig. Je vindt het wel gemakkelijk om je eigen vrouw het hof te maken. Dan hoef je niet zoveel moeite te doen. Jij gaat liever zitten dutten dan je aandacht aan mijn vriendinnen te besteden. Neem nu eens Karoi (ik zeg maar wat) die is wezenloos van jou. Ik weet zeker dat ze vurig hoopt dat jij haar eens voor een tijdje het hof zult maken en dat is toch een schat van een vrouw die veel te geven heeft. Maar nee, dat vindt meneer te veel moeite, terwijl je, als je

maar wilt, zo verschrikkelijk charmant kunt zijn.

Hij protesteerde. Zij kon hem niet kwalijk nemen wanneer hij nog smoorverliefd op haar was. Maar goed, als zij weer eens een andere man wilde ...

Ze werd furieus. Zij wilde niets, maar hij misdroeg zich. Door hem begonnen ze zich te isoleren van de anderen en werden ze een probleem voor hun omgeving. Maar het ergste was nog wel het slechte voorbeeld voor hun kinderen. Hij gooide het over een andere boeg. Was het niet de geschikte tijd om aan een derde kind te gaan denken. Ze hadden toch afgesproken om minstens drie kinderen groot te brengen. Maar ze wees het gedecideerd af. Eerst moesten ze elkaar helpen om het bestaande isolement te doorbreken. Ze moesten eerst hun liefde aan anderen delen en daarna wou ze er verder over praten. Ze smeekte hem nogmaals om aandacht aan Karoi te besteden want die had het echt nodig. Het eind van deze eenakter was een happy-end-omhelzing waar onze filmproducers nog iets van konden leren.

- Het is wel ontstellend hoe bij jullie alles zwart heet wat bij ons wit is en omgekeerd. Ik begin me ernstig af te vragen of jullie normbesef alleen gebaseerd is op praktische overwegingen en niet berust op hoge ethische waarden. Christus heeft bijv. het overspel nadrukkelijk veroordeeld. Jullie zijn nu toch bezig iets wit te noemen dat hij als zwart heeft aangeduid.

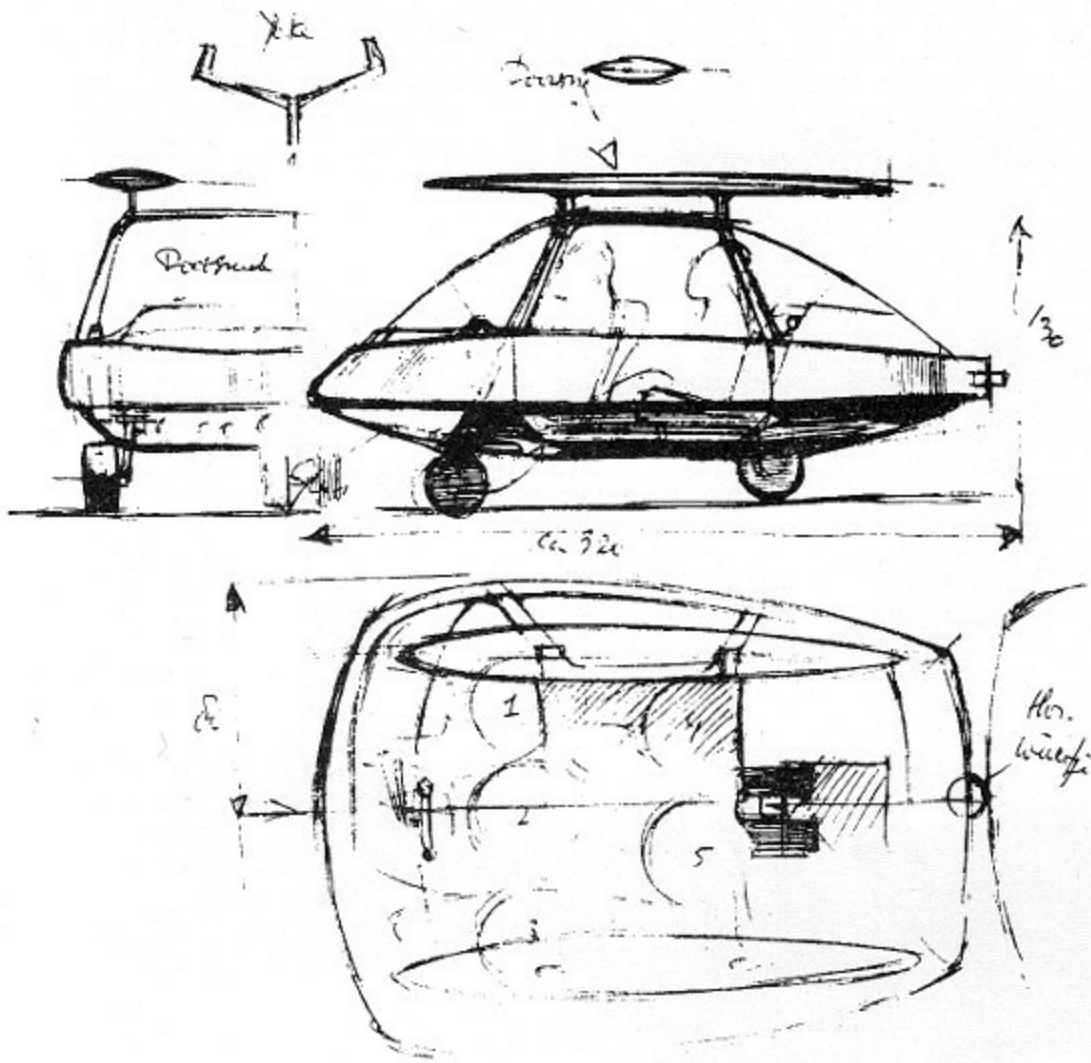
- De ethiek van de superbeschaving zullen we je morgen uitleggen. We stoppen nu, het is je etenstijd. Kom je vanavond nog terug?

Ik keek op mijn horloge.

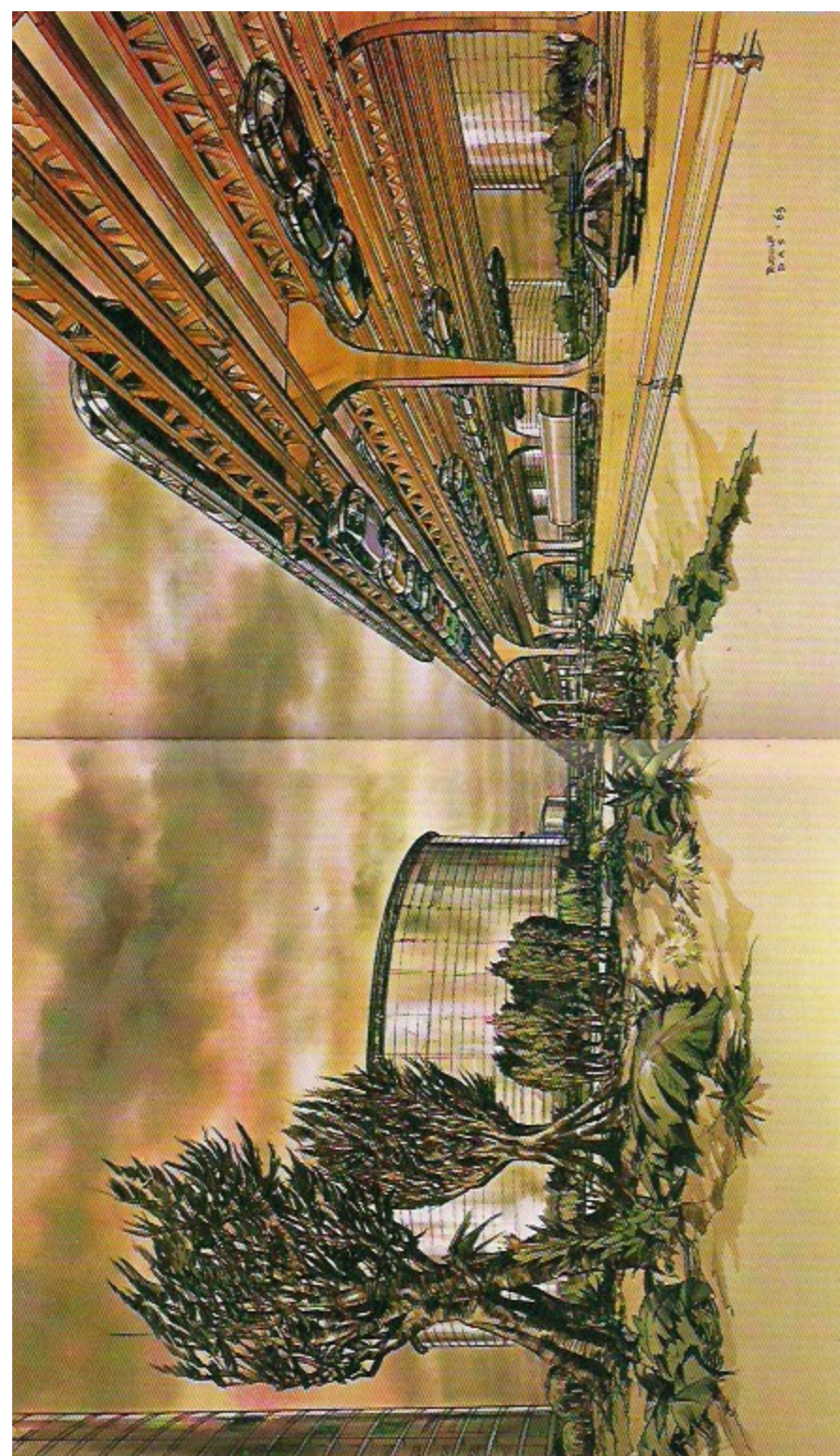
- Ja zeker, ik kom over drie uur terug.

- Uitstekend. Wil je dan voor vanavond het antwoord overdenken op de vraag: wat is sociale stabiliteit? De bedoeling is dat je er enige kernachtige begrippen voor in de plaats stelt. Het heeft pas zin om de hogere ethiek te gaan verklaren wanneer je dit antwoord kent. We wensen je een inspiratieve maaltijd.

Na deze merkwaardige heilwens begon ik de steile trap te beklimmen. Met knipperende ogen tegen het felle daglicht moest ik weer terugkeren naar de realiteit van het aardse bestaan.

Maatschets van Iargaanse "auto" naar oorspronkelijke gegevens van de schrijver. De afmetingen zijn schattingen naar aardse normen. De achterwieltjes zijn draaibaar, de voorwielen intrekbaar bij gebruik als railvoertuig.

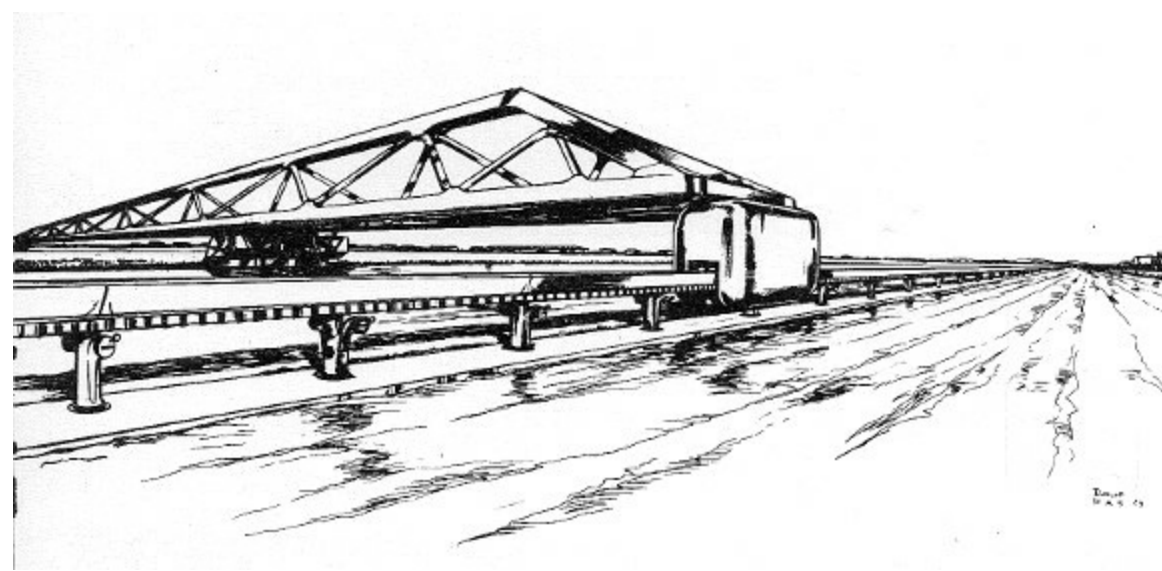
Grondaanzicht van een Iargaanse verkeersader. Hun stelling: in-eficientie stimuleert de zelfzucht, ervaren wij op aarde veelvuldig bij b.v. verkeersopstoppen, loketten voor voetbalstadions en gedrang in de ondergrondse.

De capaciteit van deze verkeersader is ongeveer het honderdvoudige van onze zesbaansautowegen plus dubbel treinspoor, ter gedachtenbepaling; meer dan 1,5 miljoen personen per uur.

Op de begane grond een zesbaansroosterwegdek voor wieltransport over korte afstanden. Daar overheen gebouwd een gigantische portalen-constructie voor het railtransport, twaalf banen voor zwevende auto's en zes railbanen voor treinen.

De auto's worden aan de buitenkant in en uit het railsysteem geschoven d.m.v. een omlaag lopende rail, waarin de op het dak bevestigde "ski's" passen. Electro-magnetische methoden voor het op afstand houden in de rail en de voortstuwing maken hoge snelheden van de in groepen gerangeerde voertuigen mogelijk. Snelheidstoename naar het midden toe zowel voor de treinen als de voertuigen met elektronische beveiliging en programmering van de koersvariatiën (afremmen voorrang boven versnellen).

Of een zo effectief grondtransportsysteem luchttransport overbodig maakt of dat dit om andere redenen op Iarga niet voorkomt is niet zeker.

utomatische landbouwmachine, bediend vanuit een centrale controle post.

Het apparaat verzorgt een strook landbouwgrond van 250 m breed en 10 km lang (ongeveer 250 ha). Besproeiings- of bemestingsvloeistoffen worden via de centrale steunrail in een rollende tank gespoten. Op beide uiteinden van deze 10 km lange rail stopt de rollende tank en zwaait de brugkraan met wielen in de buitenrail 180 graden rond, waarna de andere strook grond wordt bewerkt. Op Iarga worden geen landbouwvergiften of kunstmest gebruikt. Deze machines steriliseren de grond met een dodende straling, voordat de zaadkorrels worden geplant. Het naderen van een in werking zijnde machine is dan ook levensgevaarlijk.

De tegenstelling tussen de primitieve aardse landbouwmethoden en deze Iargaanse "super efficiency" is bizar.

De kosmisch universele ideologie - Is omni-creativiteit een ander woord voor God? - Onze ziel, een creativiteits-exponent? - De zin van ons leven in het huidige evolutiestadium - Het krachtenveld van de immateriële menselijke existentie - Kun je dat nog wel een ziel noemen? - Christus' kosmische waarschuwing herhaald - Huiveringwekkende realiteit van een verdoemd ras - Een hoge beschaving is een geëvolueerde godsdienst - Godsdienstonderricht is mentale creatieve vorming

- Good evening, everybody!

Met deze woorden opende ik het gesprek, die avond.

Acht paar ondoorgrondelijke ogen met hun verwarrende hypnotische kracht waren onderzoekend op mij gevestigd.

- Goedenavond Stef. Ben je wat uitgerust?

- Ja, inderdaad. Na tafel heb ik een uur geslapen en dat heeft me goed gedaan. Ik voel me weer tot alles in staat.

- Hoe is de toestand aan boord?

- Niet zo goed. Mijn vrouw maakt zich angstig om alleen te zijn op het donkere water. Ze weet wel dat ze me met klopsignalen bereiken kan, maar toch is ze doodsbang.

- Dat begrijpen we heel goed. Ga dan nog even terug en geef haar de verzekering dat het schip onder onze hoede veiliger is dan in een haven en dat wij met onze apparatuur voortdurend de wacht houden. Geen levend wezen kan aan boord komen zonder dat wij het waarnemen.

- Ja, dat wil ik graag nog even doen.

Opnieuw ging het luik open en ik kroop naar buiten om Miriam gerust te stellen.

Aanzienlijk opgelucht zat ik even later weer voor het scherm.

- Zo, dat is gelukt. Ze heeft blijkbaar al enig vertrouwen in jullie gekregen, ondanks het feit dat ze het met jullie seksuele vrijheid helemaal niet eens is. Ze vindt het maar griezelig dat ik naar zulke opvattingen zit te luisteren.

- Vertel haar dan, dat we het volkomen met haar eens zijn. Die vrijheid is voor de aarde onjuist en

derhalve ongeoorloofd. Wanneer de rechtvaardigheid en de doelmatigheid ontbreken, is geen vrijheid mogelijk. Maar voordat we gaan spreken over de verdere doelen van de menselijke evolutie moet je eerst onze testvraag beantwoorden: Wat is sociale stabiliteit?

- Ja, daar heb ik over nagedacht en ik wou het zo beantwoorden: Het is het beschavingsniveau dat ieder individu totale vrijheid geeft om onzelfzuchtig te zijn.

- Onze dank. Je antwoord is goed genoeg om verder te kunnen gaan. We willen het iets aanvullen. Onzelfzuchtigheid kun je immateriële creativiteit noemen (zelfstandig denken om andermans levensomstandigheden te verbeteren) en daarvoor is naast vrijheid ook een bepaald geestelijk ontwikkelingspeil (mentaal niveau) vereist.

We gaan nu over tot het bespreken van de kosmisch universele ideologie.

- Dat is machtig interessant! Geloven jullie in God?

- Een hoger geëvolueerd ras gelooft niet, maar kan alleen overtuigd zijn van waarden die het kan aantonen of logisch kan beredeneren. Of dit totale waardebesef aangeduid kan worden door het eeuwenoude Godsbegrip, is iets wat we aan jouw voorstellingsvermogen moeten overlaten. Een uitgebreide bespreking van ons waardebesef is in het raam van dit gesprek niet mogelijk en niet geoorloofd. Kennis omtrent de immateriële structuur van het universum zou op korte termijn de zelfvernietiging van een discriminerend ras ten gevolge hebben. Want met deze kennis beheerst de mens het onstoffelijke energieveld dat de materie draagt en het leven.

- Ontzettend! Dus wanneer wij nu God zouden kennen, dan zou dat onze dood betekenen?

- De eeuwige dood, Stef. De omni-creativiteit is onbereikbaar voor een discriminerend ras. Pas wanneer jullie de eerste selectiewet buiten werking hebben gesteld en sociaal stabiel zijn geworden, zullen jullie (zoals alle andere beschavingen) met jullie wetenschap mogen doordringen tot de hogere kennis.

- Wat is de omni-creativiteit?

- Het is de scheppende kracht van het universum.

- Dat noemen wij God.

- Je blijft hardnekkig. Wij zouden het in jullie taal: de natuurwetten noemen. Jullie Godsbegrip is te statisch. Het verstart het menselijke creatieve denken en het is een symbool van tegenstellingen geworden, belast met tradities wat het onbruikbaar maakt in het atoomtijdperk. Het begrip: de natuurwetten is dynamisch en stimuleert de menselijke creativiteit. Niemand heeft immers bezwaar om nieuw ontdekte natuurwetten toe te voegen aan de reeds bekende. Maar het is ook een symbool van tegenstellingen geworden vanuit de religieuze tradities. Vandaar dat wij een ander woord hebben, samengesteld uit: ‘omni-potens and creativity’, nl. de omni-creativiteit. Het is de universele aanduiding van het immateriële stralingsveld dat het universum beheerst.

We zullen gaan proberen om dat begrip voor jou te gaan verduidelijken. Hier geldt heel speciaal de waarschuwing van vanmorgen. Je moet alleen proberen onze visie te begrijpen en je moet pas later beslissen of je hem wilt aanvaarden.

Het scherm lichtte weer op en toonde het meest imposante aller natuurpanorama's: een wijdse 'echte' blik in de wereldruimte. Tegen de violet-zwarte achtergrond van de kosmos hingen duizenden en nog eens duizenden sterren, variërend van witte verblindende schijnwerpers tot zwakke lichtstipjes. In het midden hingen in sombere dreiging enkele grillig gevormde zwarte wolken die het licht van de daarachter gelegen sterren geheel of gedeeltelijk verduisterden. Aan de rand werden ze geflankeerd door lichtende groengele nevels die uitwaaierden tot dunne ijle slierten.

Het licht van de sterren varieerde van verblindend blauw-wit via het kleurengamma van geel en oranje tot enkele grote rode sterren. Sommigen wierpen grote lichtkransen op de donkere wolken die daardoor oplichtten met vele vreemde kleuren. Het was alsof een geweldige kunstenaarshand een compositie had ontworpen van donkere wolken, gedrapeerd met ragfijne lichtende sluiers en die voorzien had van een achtergrond belichting met het doel de meest fantastische kleurschakeringen te laten ontstaan. Dit machtige panorama maakte op mij een diepe indruk.

- Hiermee laten we je een stuk van de schepping zien. Het is een beeld uit onze eigen Melkweg en een van de velen waarmee wij als astronauten vertrouwd zijn. Toch is het maar een nietige speldeprikk in de oneindigheid van de kosmos, een fractie van de materie-concentratie in een galactische nevel.

We zullen je eerst gaan uitleggen wat materie is in relatie tot het kosmische immateriële stralingsveld, de omni-creativiteit. Materie is samengebalde massa (gewichts) energie, een transformatie van de immateriële (gewichtloze) energie uit het kosmische stralingsveld. De transformatie vindt plaats onder invloed van een geweldig krachtenveld dat de natuurkundige wetten creëert waaraan alle materie gehoorzaamt. Dit noemen we het draagveld. Vergelijk maar weer met de radiozender. De omni-creativiteit zendt een draagveld uit dat de eenmaal ontstane atomen in stand houdt en de massa-traagheidswetten creëert die het universum ordenen.

- Dus in een ruimte waar dit draagveld niet aanwezig is, kan geen atoom bestaan?

- Inderdaad, in zulk een ruimte ontbreken de massa-traagheidswetten waardoor een atoom onmiddellijk uit elkaar valt, maar tevens verdwijnen de omstandigheden waardoor de massa-energie als transformatievorm kan bestaan. Het klapt dan terug als immateriële energie in het kosmisch draagveld. Het atoom verdwijnt zonder enig spoor achter te laten.

- Hoe weten jullie dat allemaal zo zeker?

- Wij beheersen die technieken. Schuin onder je bevindt zich zulk een ruimte. Het speelt een onmisbare rol in het voortstuwings-mechanisme van universele ruimteschepen.

- Dus jullie weten precies wat God is?

- Nee, we weten alleen precies wat de omni-creativiteit is. We kunnen niet alleen het bestaan ervan bewijzen, maar we kunnen het in onze techniek benutten.

- Dus volgens jullie opvattingen wordt deze wereld alleen bestuurd door een stelsel van natuurwetten zonder intelligente leiding.

- Nee, integendeel! Het wordings- en instandhoudings-proces van deze wereld wordt bestuurd door een onmeetbare intelligentie. Denk maar eens aan de radiozender. Het kosmisch draagveld is de draaggolf (basisfrequentie). Het houdt de materie en de natuurlijke ordening in stand. Precies als bij de radio dient de draaggolf tot de overdracht van creatieve impulsen t.w. gedachten en gevoelsuitingen (bijv. woord en muziek). De intelligentie en liefde bereiken deze wereld als een immateriële straling, in onze terminologie als modulaties van het kosmisch draagveld.

De kosmische intelligentie is onmeetbaar groot. Jullie wetenschapsmensen zijn voldoende in staat om de genialiteit van vele natuurcreaties en van de totale natuurlijke ordening te beschrijven. Er kunnen talloze boeken mee gevuld worden. En toch is er één natuurcreatie die alle andere verre in de schaduw stelt. Het zijn de hersens van een intelligent wezen. Alleen al de registratiecapaciteit verraaft een stukje microtechniek dat elke computer-deskundige met stomheid slaat. Dat zulk een beperkt volume aan chemische stoffen miljoenen geheugenmutaties kan bevatten en onmiddellijk weer kan reproduceren is iets dat even onvoorstelbaar is als de omvang van de kosmos. Maar dit is pas het begin. Het menselijk verstand is in staat om met de beschikbare mutaties te manipuleren en door middel van deductie en combinatie nieuwe mutaties selectief toe te voegen aan de reeds bestaande. Het kan logisch denken.

In onze ideologie kennen wij een scherpe scheiding tussen het materiële en immateriële deel van de menselijke existentie. Het logisch denken met het geheugen en het normbesef is een materieel facet. Het is aan de materie gebonden en het verheft de mens niet boven de materie, noch boven het dier.

- Wat nu weer! De intelligentie en het vermogen onderscheid te maken tussen goed en kwaad maken een mens tot een redelijk wezen. Het is toch de rede die de mens zijn bestaansrecht geeft?

- Nee Stef, dit is juist het kernpunt. Alleen dank zij het feit dat jullie de computertechniek kennen zijn we aan dit gesprek begonnen en hebben we de hoop je het te kunnen uitleggen.

De rede geeft de mens geen bestaansrecht. En waarom? jullie weten dat het fundamenteel mogelijk is een computer logisch te laten denken. Ze kunnen met de beschikbare geheugenmutaties manipuleren en juist als de mens door middel van deductie en combinatie nieuwe mutaties selectief toevoegen aan de reeds bestaande. Ze kunnen zelfs vragen beantwoorden met ‘juist’ of ‘onjuist’ en het normbesef dat jullie erin geplant hebben heet het programma. Jullie weten dus met onomstotelijke zekerheid dat intelligentie, geheugen en normbesef materiële zaken zijn. De rede geeft de mens geen onstoffelijke waarde.

- Maar een mens heeft toch een natuurlijk normbesef van goed en kwaad?

- Wel nee! Een paar uur geleden zei je nog wat op aarde zwart heet op Iarga wit is. Daar zijn we nu juist al die tijd mee bezig. Je kunt mensen zover krijgen dat ze in naam van het opperwezen, of om in

de hemel te komen, mensen vermoorden. Een agressief opvoedingsmilieu is in staat om elk willekeurig normbesef te planten. Waar wij in feite mee bezig zijn is het wijzigen van jouw normbesef. We zijn als computerdeskundigen bezig jouw programma te veranderen en dat kunnen we doen omdat het een materieel proces is.

- Heeft de mens dan wel een ziel?

- Over een ziel kunnen we niet spreken, maar wel over de immateriële menselijke existentie. Dat is nl. het vermogen tot onzelfzuchtige creativiteit.

We gaan weer uit van de computer die in staat is tot logisch (materieel) denken. Zo'n ding kan zelfs zover ontwikkeld worden dat het in staat wordt tot materiële creativiteit, tot het construeren van denkformules die bruikbaar zijn in de technische en wetenschappelijke ontwikkeling. Maar verder ook niet. Dit is de uiterste ontwikkelingsgrens voor een computer ongeacht of het een elektronische, dan wel een elektro-chemische betreft en hoeveel miljoenen jaren van technologische ontwikkeling ook mogen verstrijken. De reden is dat een stoffelijk denksysteem per definitie alleen materieel kan denken. Intelligentie is uitsluitend materiële creativiteit.

Hoe is het nu mogelijk dat de stoffelijke menselijke hersens tot immateriële creativiteit in staat zijn, terwijl dit voor hun chemische, dus stoffelijke denkprocessen onbereikbaar is? Onzelfzuchtigheid is immers een merkwaardig verschijnsel want de zelfzucht is het kenmerk van de materiële schepping. Elke stoffelijke levensvorm vecht voor het eigen bestaan als gevolg van de evolutiewetten en is daardoor zelfzuchtig. Welk bijzonder natuurverschijnsel doet zich dan voor in de hersens van een mens die onzelfzuchtig denkt?

De menselijke hersens zijn zo geniaal geconstrueerd dat ze nog een derde functie kunnen vervullen, nl. die van het super-ontvangapparaat van de natuur waarmee het de immateriële modulatie kan ontvangen van het kosmisch draagveld. Het onzelfzuchtige gevoelsdenken van de goede wil is van zuiver immateriële oorsprong, een direct contact tussen de omni-creativiteit en het stoffelijk creatieve verschijnsel mens.

De stem zweeg en liet mij in een somber gepeins voor het imposante kosmische panorama.

- Wanneer de omni-creativiteit zich zo direct in ons gevoelsleven manifesteert, waar komt dan alle ellende op deze wereld vandaan? Waarom heeft het een mens geschapen die vanuit een natuurlijke agressie en vernietigingsdrang atoomwapens maakt? Waarom helpt het ons niet?

- Je stelt de grote levensvraag van de huidige generatie, die het christendom en atheïsme gescheiden houdt. Het antwoord luidt: omdat de mens vrij moet zijn. Alleen in vrijheid is hij tot onzelfzuchtig gevoelsdenken in staat. Hij kan zich opofferen, niet uit blinde trouw of natuurlijke instincten maar vanuit een geestesgesteldheid (mentaal niveau) wat zich uit in vriendschap, liefde, bewondering, welwillendheid, medelijden of andere vormen van sociale bewogenheid. Deze verbinding tussen de materiële en immateriële wereld geeft de mens zijn tijdloos bestaansrecht als het scheppingsdoel van de materie.

Daarvoor moet hij vrij zijn. Stel je eens de situatie voor van een kind dat zijn armen om de hals van zijn moeder slaat en spontaan zegt: 'je bent de liefste moeder van de hele wereld'; wanneer dit gebeurt vanuit een onzelfzuchtige stimulans zonder bijbedoelingen is het immateriële creativiteit. Maar stel je de situatie voor dat het kind door anderen geprest wordt ditzelfde te zeggen. Zou je denken dat deze kinderlijke liefdesverklaring voor die moeder waarde zou hebben?

- Nee, het is duidelijk, dat is niet echt.

- Wat is nu de voorwaarde van dit soort creativiteit?

- Het kind moet zelfstandig handelen zonder bijbedoelingen.

- Inderdaad. De conclusie is dat er, alleen als het kind vrij is en onzelfzuchtig handelt, sprake is van immateriële creativiteit. Een onvrij mens is niet in staat om hogere waarden te bereiken en heeft slechts bestaansrecht als een stoffelijke creatie. Een intelligent ras dat aan de hand van God door het leven zou worden geleid is ondenkbaar. Het zou een perfect geleid marionetten-theater worden waar geen wanklank zou worden gehoord maar de mens zou er niet onzelfzuchtig kunnen zijn en er geen bestaansrecht hebben. Bovendien zou hij er ongelukkig zijn omdat zo'n wereld stationair is. We hebben je uitgelegd dat menselijk geluk of vrede met zichzelf voortkomt uit de creatieve doelgerichtheid van de mens die iets wil veranderen.

Evolutie is verandering. Een stationaire, niet evoluerende wereld zou een geestelijke woestijn zijn waar alle intelligent leven zou verdorren. Omdat dus de mens geboren is om onzelfzuchtig te kunnen zijn, moet hij vrij zijn in een zich steeds veranderende wereld. Daarom moest hij beginnen op de onderste sport van de evolutieladder als een agressief, zelfzuchtig roofdier en door eigen vrije creativiteit moet hij eens de bovenste sport, de kosmische integratie, bereiken. Wanneer jullie het opperwezen alle ellende op deze wereld verwijten, dan verwijten jullie het in feite dat jullie vrij zijn en de kans hebben gekregen om gelukkig te zijn. Alleen vrije mensen met een juist verantwoordelijkheidsbesef zullen zich kunnen bevrijden van hun materiële ballast, van zelfzucht, egocentriciteit en geldingsdrang en de superbeschaving kunnen bereiken. Jullie probleem is uitsluitend de zelfzucht. In jullie bijbelse terminologie luidt de omschrijving: de mens is nog te zwaar belast met de erfzonde.

Ik haalde mijn schouders op.

- Dat bijbelverhaal heeft me altijd het summum van onrechtvaardigheid geleden. We moeten nog steeds boeten voor die ene hap uit een appel.

- Het verhaal van de zondeval is geniaal in zijn eenvoud. Het verhaalt in de eenvoudige taal van tientallen eeuwen terug van een paradijs waarin twee mensen tot een zeker moment nauwkeurig Gods geboden in acht namen en met hem spraken en discussieerden. Met andere woorden, de door ons geschetste marionettentoestand. Wat vertelt het verhaal in feite? De mens kon niet gelukkig zijn in een onvrije stationaire wereld. Hij wilde vrij zijn, maar de vrijheid moest hij betalen met schuld als de consequentie. Een materieel gebonden mens kan niet schuldeloos zijn.

Maar het bijbelverhaal vertelt nog heel iets anders aan de mens die begrijpt dat de

marionettentoestand ondenkbaar is. Het vertelt dat de schuld een materiële zaak is, die ontstond toen een tweede mens, Eva verscheen en er menselijke relaties ontstonden. Een eenzame mens, eenzaam vanaf zijn ontstaan is schuldeloos. Het is een zuiver theoretische toestand, maar voor hem is alles geoorloofd, hij heeft geen enkele verplichting noch verantwoordelijkheid, maar zijn leven is volslagen nutteloos zelfs al zou hij onsterfelijk zijn. Op het moment dat er een tweede mens verschijnt, ontstaat de gebondenheid en de verantwoordelijkheid. Bij de eerste zelfzuchtige daad, hoe gering ook, van hemzelf of van zijn nakomelingen ontstaat dus ook de schuld. Schuld ontstaat niet tegenover God maar tegenover de medemens.

- Geen schuld tegenover God? Hoe rijmen jullie dat met het bestaan van de menselijke ziel en de beloning of de bestraffing na de dood?

- Schuld is een materiële zaak die valt of staat met het geheugen en het normbesef. Het is te vergelijken met een computer en het programma van een computer. Net zo min als jullie een computer willen bestraffen als deze een fout programma heeft, wil de omni-creativiteit jullie bestraffen voor een fout normbesef. Kosmisch recht kent geen wraak. Omni-creativiteit is de alles omvattende onzelfzuchtige liefde waarvan het ondenkbaar is dat deze zal straffen. De zelfzucht straft zichzelf. De schuld en de ellende op deze wereld zullen pas verdwijnen als de mens zich door het juiste normbesef heeft bevrijd van de zelfzucht en schuldeloos wordt tegenover zijn medemens. Wanneer de erfzonde is verdwenen, begint de superbeschaving.

- Je stelde een vraag over de menselijke ziel. De grootste hindernis die we in dit gesprek moeten overbruggen is de materiële en zelfzuchtige instelling die de huidige mens doet veronderstellen dat hij als een zelfstandige persoonlijkheid zal blijven voortbestaan tot in alle eeuwigheid. Het getuigt van een grove overschatting van de waarde van een individu. Hoe moeten we je duidelijk maken dat een individu alleen maar iets betekent in de collectiviteit van de hele mensheid? Probeer ons te volgen want het leidt tot een uitermate belangrijke conclusie.

Wat is de tijdloze onstoffelijke waarde van een intelligent individu? Het is dat deel van zijn creatief vermogen dat hij zelf heeft toegevoegd aan hetgeen hij door opvoeding heeft verkregen. Vermogen tot creativiteit is het onsterfelijke deel van de menselijke existentie en het ontstaat niet door de geboorte maar door opvoeding. Stel je maar eens de bizarre situatie voor wanneer een menselijke baby geroofd wordt door een in het wild levende groep gorilla's. Wat voor soort wezen zul je vinden wanneer dat kind volwassen is geworden? Het is uiterlijk een mens maar innerlijk een aap. Hij brult of schreeuwt als een aap en gedraagt zich naar de sociale wetten die de apengemeenschap kenmerkt. Wanneer hij mensen ziet, vlucht hij met de apen weg, slingerend van boom tot boom. Het is een dier geworden en zal dat zonder ingreep van buitenaf altijd blijven. Zou je denken dat dit wezen een ziel heeft of een ander onsterfelijkheidsfacet.

Ik krabbelde eens achter mijn oren.

- Gevoelsmatig zeg ik: nee, maar ik ben geen theoloog.

- Toch is het goed mogelijk dat het antwoord 'ja' luidt. Hij kan door zijn grotere intelligentie

bepaalde mogelijkheden hebben ontdekt die hij de apen geleerd heeft te gebruiken. Wanneer hij sterft dan kan de troep nog lange tijd nieuwe gewoonten voortzetten en mogelijk zelfs nog iets verbeteren. Hij leeft voort als een opvoedingsfacet in de troep apen.

Wat zou daarentegen diezelfde mens geweest zijn wanneer hij zou zijn opgegroeid in een intellectueel milieu bij welgestelde ouders? Hij zou misschien wel een doctor in een of andere wetenschap geworden zijn, een man van een hoog intellectueel niveau. Zou hij dan een ziel gehad hebben?

- Ik weet het niet meer.

- Hij zou een hoog mentaal niveau gehad hebben, misschien zelfs een mentaal stabiel niveau (onzelfzuchtig). Hoe zou hij daaraan gekomen zijn?

- Door opvoeding.

- Inderdaad. Opvoeding is het doorgeven van verworvenheden van het voorgeslacht tot en met de huidige generatie. De eerste mensen hebben de spraak uitgevonden, daarna het vuur, dan het wiel en dan het schrift. En zo kun je door alle eeuwen gaan met het noemen van alle uitvindingen tot en met de computers, raketten en atoomkracht. Je kunt alle economische, filosofische en theologische inzichten vermelden en eindeloos doorgaan met het noemen van alle factoren die de opvoeding en de vorming van de moderne mens bepalen. Wat de huidige mens heeft bereikt is alleen en uitsluitend de rente van het geestelijke kapitaal dat alle voorgaande geslachten vanaf de eerste mens hebben geïnvesteerd. Zij leven voort als een persoonlijkheidsfacet van de huidige mens.

En wat is dat geestelijke kapitaal waarin zij voortleven? Het is de creativiteit van alle mensen. Je zou het simpel kunnen voorstellen in de trant van: ouders leven voort in hun kinderen, opvoeders in hun pupillen, een kunstenaar in zijn bewonderaars, maar deze voorstelling moet je op een grotere schaal projecteren en wel op de collectiviteit van de hele mensheid. Rond een planeet die door een intelligent ras wordt bewoond hangt als een onzichtbare sluier alle creativiteit welke in de levende mens is geïnvesteerd. Deze sluier of sfeer heeft een gecompliceerde structuur.

Allereerst de kennissfeer. Het is een zuiver materieel en collectief facet van de menselijke existentie. Want de totale kennis is een bouwwerk waaraan miljoenen mensen hebben meegewerkt. Elke nieuwe ontdekking of uitvinding is alleen mogelijk dankzij alle kennis die reeds geplant is. De geestkracht (ziel) van de individuele mens leeft er echter niet in voort. Het tijdloze en individuele persoonlijkheidsfacet van de mens blijft alleen voortbestaan in de mentale sfeer van de planeet. De kennis en de intelligentie zijn de materiële voorwaarden om generatie na generatie het vermogen over te planten tot individuele creativiteit. Deze mentale sfeer wordt bepaald door het gemiddelde mentale niveau van de massa.

Misschien begin je iets te begrijpen van onze zorg voor dit mentale niveau en dus voor de opvoeding van onze kinderen. Deze samenstelling van intelligentie, karakter, opleiding en ervaring is de wezenlijke levenstaak die we hebben te volbrengen. Het is de onsterfelijkheid van ons ras die we generatie na generatie moeten overplanten en waarin alle mensen wezenlijk voortleven.

Dit tijdloze deel van de menselijke existentie is opgebouwd uit twee soorten creativiteit, de materiële

en de immateriële.

De materiële creativiteit is aan de aarde gebonden. Vanuit alle kennis en wetenschap welke is vastgelegd in machines, apparaten, gebouwen, boeken, films enz. enz. en wat verder door menselijk contact wordt overgedragen, stimuleert het de zelfzucht, de egocentriciteit en de geldingsdrang. De mens leeft dan voort in alle ellende, alle onrechtvaardigheid en alle onvrijheid die hij in zijn leven heeft gecreëerd. Zijn 'geestkracht' blijft met deze aarde in de levende generatie voortbestaan in de vorm van onjuist normbesef.

- Maar volgens jullie vindt een werkelijke bestraffing niet plaats? Dat gaat volkomen tegen mijn gevoel van rechtvaardigheid in. Hoe verklaren jullie dan de woorden van Christus wanneer hij spreekt van het laatste oordeel?

- Wanneer iemand een spijker in de muur wil slaan en hij slaat op zijn duim, dan is dat een onaangename consequentie van zijn gedrag, maar moeilijk een bestraffing te noemen omdat hij niet goed heeft geslagen.

Kosmisch recht kent geen straf maar het dicteert met ijzeren hand de consequenties van het menselijke gedrag. En die zijn niet mis. Zelfzucht straft zichzelf. En hoe!

Alle voorgaande geslachten leven in jullie voort als een direct persoonlijkheidsfacet. Zij zijn een deel van jullie eigen 'ik'. Zij hebben zelf weer deel aan alle ellende op deze wereld zoals jullie het zullen hebben van alle toekomstige ellende en steeds weer opnieuw. Je zou kunnen spreken van een collectieve reïncarnatie of de wedergeboorte waar Christus jullie over heeft gesproken. Een wereld die alleen de materiële creativiteit kent, vernietigt zichzelf.

In het evangelie van het laatste oordeel beschrijft Christus de mogelijkheid van kosmische integratie van het menselijk ras maar ook de consequenties van een onjuist gedrag. Wie zullen worden uitgenodigd met het woord: Komt gezegenden en ontvangt het Rijk dat voor u gereed was vanaf de grondvesting der wereld? De uitnodiging is bestemd voor hen waarvan hij kan zeggen: Ik had dorst en gij hebt mij te drinken gegeven. Ik was vreemdeling en gij hebt mij opgenomen. Ik was naakt en gij hebt mij gekleed, ik was ziek en gij hebt mij bezocht, want al wat gij gedaan hebt voor een der geringste van mijn broeders, hebt ge voor mij gedaan.

Wat zijn deze voorwaarden in feite? ...

Begin je iets te begrijpen?

De vreemde staccatostem van losse woorden die door de machine tot zinnen werden gevormd had bij de weergave van de bijbeltekst plaats gemaakt voor een originele opname van een priester of een dominee. Daardoor had deze een extra nadruk gekregen. Ik staarde peinzend voor me uit en begon langzaam te knikken toen het antwoord voor me opdoemde.

- Ik begrijp wat jullie bedoelen. Zonder enige beeldspraak beschrijft Christus de ethiek van een hoge beschaving. Geen honger en dorst, geen arm en rijk, geen vreemdelingen of gevangenis en voor de zieken wordt op de beste wijze gezorgd. Hoe is het mogelijk!

- Maar Christus noemt niet alleen de mogelijkheid van slagen. In een wereld zonder deze hoge ethiek loopt de technologische ontwikkeling uit de hand en resulteert in chaos en vernietiging. Eens komt de tijd dat slechts een handjevol agressieve mensen in staat zal zijn een wapen te vervaardigen dat de hele mensheid in één slag kan vernietigen.

Wat bedoelt Christus met zijn woorden: Gaat weg van mij vervloekten in het eeuwige vuur?

Hij bedoelt de mogelijkheid dat het menselijke ras zal zijn uitgestorven voordat de kosmische integratie zal zijn volbracht en hij vertelt dat dit alleen het gevolg zal zijn van de collectieve schuld, van een onjuiste ethiek.

Ik had honger en gij hebt mij niet te eten gegeven. Ik was in de gevangenis en gij hebt mij niet bezocht.

De totale vernietiging in een atoomoorlog is in de meest letterlijke zin het eeuwige vuur der vervloekten. Want met de laatste mens sterft de gehele mensheid vanaf het begin der tijden. Het menselijke vermogen tot creativiteit (geestkracht) zal dan als een tijdloze onstoffelijke existentie rond deze aarde blijven voortbestaan, doelloos en zonder uitzicht. Het zal nimmer de aansluiting naar de omni-creativiteit kunnen vinden omdat de menselijke evolutie is stopgezet. Het epos van de mens zal dan voor niets geschreven zijn.

Ergens in de kosmos voor je op het scherm zal een wondermooie planeet zijn banen om zijn zon vervolgen, leeg en verlaten maar toch zal er geweest zijn en geknars der tanden. Een huiveringwekkend baken, een graftombe van een verdoemd ras dat de ethiek van een hoge beschaving niet heeft willen aanvaarden. Dit zijn de verschrikkelijke consequenties van een onjuist gedrag. Jullie spelen een onverantwoordelijk spel met de eeuwige dood.

Het bleef geruime tijd stil.

Ik was diep ontdaan en geschokt na deze dramatische waarschuwing van een vreemde superbeschaving. Ik zat me verbijsterd af te vragen of ze gelijk konden hebben.

- Jullie waarschuwing zal alleen dan effect hebben wanneer jullie me het uitgangspunt beter duidelijk kunnen maken. Ik bedoel dus de binding van de menselijke ziel of geestkracht aan de levende mensen.

- Alleen de mens zelf zal door logisch denken onze waarschuwing kunnen concretiseren. Meer dan vroeger zullen nuchter en objectief denkende mensen zich met deze uitermate belangrijke vraagstukken moeten bezighouden. Christus heeft nadrukkelijk gezegd dat zijn Hemelse Vader een God is van levenden en niet van doden. De bijbel spreekt ook nergens van een 'naar de hemel gaan' maar dat jullie deel zullen hebben aan de toekomst van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, van een voleinde schepping. En dat is precies wat we in ons verder gesprek willen aanduiden als een superbeschaving. De sociale stabiliteit is niets anders dan een geëvolueerd christendom.

- Wanneer jullie gelijk hebben en de sociale stabiliteit ons enige redmiddel is, dan kunnen jullie rustig aannemen dat het menselijke ras geen overlevingskans heeft. Dan spreken jullie nu met een

vertegenwoordiger van een veroordeeld ras dat de instructies van Christus niet heeft willen opvolgen. Wanneer dit alles waar is, dan heeft het christendom gefaald op een ten hemel schreiende wijze. Maar dan zijn jullie misdadigers. Jullie kunnen gemakkelijk met ons in contact treden om ons met groot machtsvertoon duidelijk te maken dat we idioten zijn. Het is voor jullie een kleine moeite om de publieke opinie in één slag om te buigen in de goede richting.

- Je raakt het terrein van de ethiek der interplanetaire verhoudingen en die zijn nog moeilijker te begrijpen dan de ethiek der menselijke verhoudingen. Dat komt later. Je zorgeloosheid is omgeslagen in een diep pessimisme; van het ene uiterste naar het andere; dat hebben we niet zo bedoeld. Met het vervolg van onze bespreking hopen we je weer een wat optimistischer kijk te kunnen geven.

Bij de bespreking van de immateriële creativiteit, de onzelfzuchtigheid, moet je steeds voor ogen houden dat alles draait om dat mentale niveau. In de hoofden van alle mensen, in die geniale hersenstelsels, leeft de hele voorgaande mensheid voort en blijft leven zolang er nog voldoende hoofden zijn. Het probleem is nu hoe in al die hoofden het vermogen tot onzelfzuchtigheid moet worden geplant, in onze terminologie: een stabiel mentaal niveau.

Het kenmerk van de onzelfzuchtigheid is de mentale stabiliteit van een individu, zijn wijsheid en daardoor zijn onkwetsbare gelukservaring. Je weet nu dat je moet beginnen met de invoering van de vrijheid, rechtvaardigheid en doelmatigheid om het mentale niveau te bevrijden van materiële invloeden. Wanneer je zover bent, dan ontwikkelt zich de onzelfzuchtigheid als een olievlek op het water. Zodra al die hoofden het grote levensavontuur in elkaar gaan zoeken, dan vormen ze tezamen een machtige en hechte structuur: de immateriële menselijke existentiesfeer. Het is een onzichtbare en onstoffelijke gordel die om de aarde hangt en waarin elke onzelfzuchtige daad of gedachte voortleeft. Bedenk eens een naam voor deze onzichtbare gordel.

- Laat me even denken ..., de exisfeer.

- Uitstekend. De exisfeer is een krachtenveld dat alle mensen omvat die door onzelfzuchtig denken een bijdrage hebben geleverd tot een onzelfzuchtige mentale instelling van anderen. Die een stukje sociale bewogenheid hebben geplant. Al die hoofden van levende mensen waarin zich de eigen immateriële creativiteit en die van het voorgeslacht manifesteren vormen tezamen de exisfeer. Je zou het kunnen vergelijken met een geweldig centraal antenne-systeem dat de signalen van de omni-creativiteit ontvangt en doorgeeft naar elk individu.

- Wanneer ik dat nu ga vertalen in onze termen dan hebben we dus geen individuele ziel maar een collectieve. Alle slechte eigenschappen zijn aan de materie gebonden en aan het zelfzuchtige lichaam en alle goede eigenschappen liggen vervat in de exisfeer: schuld of straf bestaat daar niet want de zelfzucht straft zichzelf ... Nee, toch niet, de zelfzucht straft het nageslacht.

- Het is ongeveer juist. Wat jullie ziel en wij geestkracht noemen is geen geheugen-exponent, want dat verdwijnt na het overlijden, maar het is een zuivere creativiteits-exponent. Je gedachte dat de zelfzucht alleen het nageslacht straft is juist en onjuist. Wanneer je uitgaat van wat jullie een individu noemen is het juist maar een 'zuiver' individu bestaat niet. Dat zou alleen Adam geweest kunnen zijn

voordat Eva kwam. Zelfs de man die opgevoed werd door de apen was belast met de sociale tradities van voorgaande apengeslachten. Een baby is een individu met een blanco lei en deze lei wordt volgeschreven door de creativiteit van miljoenen mensen van vroeger en nu.

Een individu in een hoge beschaving is dan ook een exponent van alle creativiteit die de vorming ervan heeft bepaald. Een zelfzuchtig mens leeft voort in een zelfzuchtige mentale instelling van anderen, dus als een direct persoonlijkheidsfacet. Hij is er wezenlijk zelf weer bij wanneer het nageslacht de wrange vruchten plukt van de zelfzucht. Omgekeerd is een onzelfzuchtig mens er ook bij wanneer het nageslacht de vreugde van de onzelfzuchtigheid ervaart. Een mens leeft voort in zijn creativiteit en wel zolang er nog voldoende hoofden zijn. Het is tijdsloos en zal altijd blijven bestaan.

De materiële creativiteit echter zal nimmer de aansluiting met het einddoel van de menselijke evolutie kunnen bereiken. Zij zal altijd worden afgesneden van de hogere evolutieregioenen, en het persoonlijkheidsfacet van al die zelfzuchtige mensen zal op een doodlopend zijspoor gerangeerd worden (verdoemenis). De zelfzucht wordt altijd uit de hersenstelsels van de levende generatie weggeveegd. Dit kan op twee manieren gebeuren. De eerste is de zelfvernietiging van het ras waardoor er geen levende hersenstelsels meer zijn. De tweede mogelijkheid is de vernietiging van de zelfzucht door de huwelijksselectie. Dit is een moeilijk te begrijpen punt, dat we duidelijk willen verklaren.

We gaan uit van een sociaal stabiele wereld waar de mensen leven in onbegrensde bestaanszekerheid en volkomen vrijheid. Wat zich daar gaat afspelen is de selectie naar mentaal niveau. Want wie planten zich voort? Wie getroost zich de vrijheidsbeperking en de zware verantwoordelijkheid van kinderen? Niet de zelfzuchtige mens, niet de avonturiers en de seksuele vrijbuiters, maar alleen de mensen met de juiste (onzelfzuchtige) mentale instelling.

De medische wetenschap bereikt het niveau dat het ras de erfelijkheidswetten tot in de laatste finesses gaat beheersen. Dan gaat ook de huwelijksselectie zich richten op de intelligentie, het karakter en zelfs de lichaamsschoonheid. Wanneer dit proces lang genoeg wordt volgehouden, verdwijnt de zelfzucht zo volledig dat het ras in staat wordt tot kosmische integratie. De blanco lei van elke baby wordt dan alleen maar vol geschreven met immateriële creativiteit.

Waar is dan de materiële creativiteit gebleven? Waar is de zelfzucht heen gegaan? Waar is de geestkracht gebleven van al die zelfzuchtige mensen, die met miljoenen of misschien wel met miljarden op de planeet gewoond hebben en die normaliter in de levende generatie zouden hebben voortgeleefd? Ze zijn verdwenen. Ze zijn de eeuwige dood ingejaagd. Een wreed proces maar er is geen keus want de zelfzucht jaagt anders het hele ras de eeuwige dood in. We willen het even in jullie bijbelse termen vertalen.

De exisfeer is het totale menselijke vermogen tot de christelijke (onzelfzuchtige) liefde. Het is God zelf die zich in de mens manifesteert als de stabiele mentale instelling die we exisfeer noemen. Wanneer we nu zeggen dat de exisfeer uiteindelijk de zelfzuchtige mentale instelling vernietigt waarin alle zelfzuchtige mensen voortleefden, dan betekent dat, dat God zelf de woorden spreekt: Gaat weg van mij vervloekten in het vuur. Tot de mensen die voortleven in de exisfeer zal hij zeggen: Komt tot mij gezegenden.

Begin je te begrijpen dat het uitbannen van de zelfzucht niets te maken heeft met onrealistisch idealisme, maar dat het een zaak is van leven of dood?

- Ik voel me steeds wanhopiger. Naarmate ik meer overtuigd raak dat jullie gelijk hebben, word ik wanhopiger. Als jullie ons niet willen helpen wie doet het dan wel? Dit alles is voor ons niet bereikbaar. Het eigen ik opzij schuiven ter wille van het algemeen belang? Ondenkbaar!

- Onzin, Stef. Je onderschat op een hemeltergende wijze de krachten van de goede wil die op aarde werkzaam zijn. Bovendien, er zijn al zovele rassen die de superbeshaving hebben bereikt, waarom zullen jullie dat niet kunnen? Alles wat jullie nodig hebben om de sociale stabiliteit te bereiken is slechts inzicht in het doel van de menselijke evolutie. Het enige wat hier zeer snel moet gebeuren is het planten van inzicht.

- Het doel van de menselijke evolutie is dus de christelijke onsterfelijkheid? In feite is dat een godsdienstige doelstelling.

- Neen, in feite is het een maatschappelijke doelstelling. De mens zal de aansluiting met de omni-creativiteit moeten bereiken door middel van een doelgerichte en verstandelijk beredeneerde maatschappelijke ontwikkeling. De universele ideologie formuleert en beoordeelt deze doelgerichtheid en weegt het normbesef van goed en kwaad ten opzichte van deze doelgerichtheid. Zij pretendeert niet een levensovertuiging of godsdienst te zijn. Zij omvat slechts het zoeken en formuleren van de wetmatigheid der natuurlijke ordening. Zij kent geen starheid of dogma's. Ze is voortdurend in beweging. De formulering van de immateriële structuur van het universum (de omni-creativiteit), geeft elk individu, althans aanvankelijk, bijna onbegrensde mogelijkheden tot een eigen interpretatie. Ga dat maar na. Je kunt er christen, boeddhist of atheïst mee zijn.

- Waarom dat woord: 'aanvankelijk'?

- De voortschrijdende wetenschappelijke ontwikkeling vernauwt de grenzen voor de individuele interpretatie. Op den duur worden alle details van de immateriële structuur geanalyseerd. Maar voor jullie is alle vrijheid van interpretatie nog in ruime mate aanwezig en bovendien noodzakelijk. In de aanvang moet de universele ideologie een groot assimilatievermogen hebben voor vele denkrichtingen. De tijd overbrugt vanzelf de interpretatieverschillen. Ze zijn dus niet zo belangrijk. Bovendien mag een bestaande levensovertuiging nooit afgebroken worden. Dat is nl. een grove discriminatie. Op de asociale elementen na, moeten ze zo volledig mogelijk intact gelaten worden. Wat jullie slechts ontbreekt is de bescheidenheid en de wijsheid dat geen enkele ideologie of religie de pretentie mag koesteren van juistheid of waarheid. Slechts het inzicht dat jullie allen het lange en moeizame pad bewandelen naar de kosmische integratie, ieder vanaf een ander punt, kan de tegenstellingen overbruggen. Het zijn de arroganties die jullie gescheiden houden.

- Hoe hebben jullie nu dat inzicht geplant. Ik bedoel nu alleen dat stukje inzicht wat nodig is om de universele economie in te voeren en dus een bezitloze wereld.

- Op Iarga bestond in de beginfase van de sociale stabiliteit een grote filosofische groepering die de strijd aanbond tegen de discriminaties. Mensen met een bepaald minimaal niveau konden toetreden, dus zowel mannen als vrouwen. Toetreding geschiedde door de belofte tot een bepaalde

wetenschappelijke specialisatie en de belofte geen groter deel van het inkomen te benutten dan het gemiddelde van de bevolkingsgroep waartussen men werkte.

- Waarom, die beperking van het inkomen?
- Deze groep had de leiding van de Iargaanse evolutie. Zij streefde de liquidatie na van alle discriminaties door de verbetering van het mentale niveau. Zij streefden dus ook de loonnivellering na en werden geacht daarin het voorbeeld te geven door hun consumptie te beperken tot het gemiddelde. De rest van hun inkomen werd aangewend om de kosten te bestrijden van hun grote wereldomvattende organisatie.
- In feite waren dat dus priesters!
- Je zou ze daarmee kunnen vergelijken. Wij noemen ze beschavingsinstructeurs.
- En moeten ze naast hun priesterarbeid ook nog werken?
- Ja natuurlijk. Wat zij doen is zuiver immateriële creatieve arbeid. Deze groep streeft ernaar alle mensen te gaan omvatten en dus moeten ze eerst aan hun normale maatschappelijke verplichtingen voldoen. Ook een kunstenaar ontzeggen wij het voorrecht om zich uitsluitend aan creativiteit te mogen wijden. Iedereen moet bij ons zijn aandeel leveren in de welvaartsproductie. Iedereen wil creatief zijn en iedereen moet gelijke kansen krijgen.
- Zo, dus toch priesterarbeiders. En wat voor soort godsdienstoefeningen doen jullie?
- Wij planten alleen beschaving en dat doen we tijdens bijeenkomsten die we mentale training noemen.

Deze groep omvatte bijna alle wetenschapsmensen en de leiders van ons regeringsapparaat. We hadden dus een grote keus uit een team van deskundigen op elk gebied. Een mentale training kenmerkt zich weer door twee begrippen: variëteit en kosmopolitisme. Elke bijeenkomst is anders. We kennen kleine discussiegroepen en massabijeenkomsten. We kennen ze buiten, tijdens een wandeling of rond een open vuur of binnen in onze tuinen of in combinatie met filmvoorstellingen. Altijd begint de bijeenkomst met een instructie door een wetenschapsman. Het aantal onderwerpen is letterlijk oneindig. We kunnen een kunstenaar uitnodigen, of een astronoom, of een psycholoog enz. enz. Na de instructie neemt de trainingsleider het woord en relateert het besprokene aan onze maatschappij of aan onze menselijke relaties of stimuleert nieuwe creatieve mogelijkheden. Het is steeds anders, we weten vooruit nooit wat er precies gaat gebeuren.

- Maar bidden, of spreken met God ontbreekt toch helemaal?
- Wanneer je nu maar eens ging begrijpen dat de God die jullie zoeken in jullie zelf aanwezig is in elke goede daad en in elke onzelfzuchtige gedachte, dan zou je gaan begrijpen, dat wanneer mensen verenigd zijn met de intentie van de goede wil, de discussies niets anders zijn dan spreken met de omni-creativiteit. Heeft Christus jullie niet gezegd dat hij aanwezig zal zijn als jullie in zijn naam bijeenkomen?

Ik maakte een moedeloos gebaar.

- In feite zijn jullie me het idee aan het verkopen dat godsdienst uit de tijd is.

- Nee Stef. We zijn je alleen het idee aan het verkopen dat jullie christendom uit de tijd is. Het wordt de hoogste tijd om in te zien dat Christus' leer vertaald moet worden in beschavingsnormen en dat hij bedoeld heeft een stabiel mentaal niveau te planten teneinde de zelfvernietiging te voorkomen.

- Dus Christus' leer is toch de enige juiste?

- Neen. De leer was juist maar door hetgeen jullie ervan gemaakt hebben is het feitelijk onjuist geworden. Vanuit de universele ideologie is alleen datgene juist wat gericht is op het doel van de menselijke evolutie. Morgen, wanneer je weet wat kosmische integratie is, zul je begrijpen dat bijv. jullie communisme en boeddhisme een duidelijker doelgerichtheid hebben dan het christendom en daardoor juister zijn.

We gaan stoppen voor vandaag. Overdenk al hetgeen wat we besproken hebben, maar vergeet niet een goede nachtrust te nemen. Zorg dat je morgen weer over een maximaal opnamevermogen beschikt.
Good night.

Sociale stabiliteit, kosmisch universele beschaving - Het geboortestadium van de supermens - Beheersing van de kosmos - De stabiliteit van de superbeschaving - Creativiteit is een onstoffelijke energievorm - Collectief bewustzijn een creativiteitsexplosie - De elektronische vuurdans als mentale test- Kosmische integratie, de menselijke onsterfelijkheid - Christus, de omni-creatieve mens - Mensheid een kosmisch ras? - Doelgerichtheid van de universele ideologie

- Goeiemorgen Stef. Je bent laat, waren er moeilijkheden aan boord?

Het achttal astronauten zat, of beter gezegd hing weer in alle mogelijke onverschillige houdingen in hun verstel bare zetels met de hautaine nonchalance van wezens die zich meester voelen van de situatie.

- Och, een tweede dag opgesloten zitten aan boord is voor mijn vrouw en de kinderen niet zo'n geweldig vakantie-idee. Gisteren ging dat wel, ook omdat het slecht weer was, maar het weerbericht voorspelt een weersverbetering. Als het werkelijk mooi weer wordt dan is het moeilijk om de kinderen in toom te houden.

- Betekent dat moeilijkheden voor ons gesprek vandaag?

- Nee, niet in het minst. Niets of niemand kan mij weerhouden om dit gesprek af te maken. Alleen zullen we het wel vanavond moeten beëindigen. Ik heb eten en drinken bij me en mijn vrouw weet dat ik niet eerder naar boven kom, voordat we klaar zijn.

- Dat is uitstekend. We zullen het programma ernaar indelen. Dan zullen wij vanavond weer vertrekken.

We beginnen nu met de superbeschaving. Het kenmerk van zulk een finale kosmische beschaving is de stabiliteit en dat zal moeilijk te begrijpen zijn voor een vertegenwoordiger van het ras dat nog volkomen onstabiel is. Wat je dus hard nodig zult hebben is creatief voorstellingsvermogen.

We zullen nog even in vogelvlucht herhalen wat de sociale stabiliteit is, het startpunt van de superbeschaving. De doelmatigheid creëert tomeloze welvaart, een onbegrensde bestaanszekerheid en een schone planeet waarop het natuurlijke evenwicht zich voor onbepaalde tijd kan handhaven. De rechtvaardigheid liquideert niet alleen de discriminaties, maar ook het niveau-onderscheid tussen de mensen en alle criminaliteit. De vrijheid creëert de immateriële creativiteit (de onsterfelijkheid) de grote volksverhuizing, rassenvermenging en het stabiele menselijke levensgeluk (de wijsheid). Vanuit dit sociaal stabiele beschavingsniveau gaat de ontwikkeling verder.

Er komt nooit een einde aan de creativiteit, deze zucht om voortdurend iets te willen veranderen in de levensomstandigheden. Het mentale niveau stijgt zover dat uiteindelijk de welvaartsverdeling niet meer wordt gecontroleerd. De individuele verantwoordelijkheid vervangt de controle via een of ander loonadministratiesysteem. Alle goederen staan vrijelijk ter beschikking van iedereen. Het einddoel van de universele economie is dan bereikt, de mens is bevrijd van materiële invloeden.

De periode van de immateriële creativiteit breekt aan, het gerichte denken om alle mensen gelukkig te laten zijn. De mens leert te denken en te ervaren vanuit de groepsstructuur en wordt door de grote verplaatsingsdrang volkomen kosmopolitisch van instelling. Je bent eenvoudig bevriend met iedereen onder alle omstandigheden. Je deelt ook alle goederen met iedereen. Zulk een mens kan alleen gelukkig zijn wanneer hij leeft tussen gelukkige mensen.

Een goede natuurlijke gezondheid is daarvoor een onmisbare voorwaarde. Het ras perfectioneert de voortplantingsselectie zodanig dat ook wordt geselecteerd op lichaamsconditie en lichaamsschoonheid. Dit laatste is een voortvloeijsel van de kunstzinnige schoonheidsdrang welke zich in een hoge beschaving steeds verder ontwikkelt.

Uiteindelijk ontstaat de supermens. Het is een zeer intelligent en verstandelijk ontwikkeld wezen dat alleen gelukkig kan zijn te midden van een grote en gelijkgerichte groep. Ze hebben een fraaie en krachtige lichaamsbouw en een optimale natuurlijke gezondheid. Hun belangstelling is uitsluitend gericht op liefde, kennis, schoonheid levensgeluk van anderen. Hun geluksdrang is onzelfzuchtig en nimmer op zichzelf gericht. Zij beschouwen het als een bijzonder asociale daad om aan zichzelf te denken. De individuele geluksdrang is overgeplant op de medemens: Anderen denken aan mijn levensgeluk, ik alleen aan dat van anderen.

De stem pauzeerde even om de mededeling op me te laten inwerken. Ik haalde mijn schouders op.

- Het valt volkomen buiten mijn beoordeling of deze supernaastenliefde ooit op deze aarde mogelijk zal zijn.

- Je vergist je. Wees voorzichtig met het woord onmogelijk want dat geldt dan voor de onsterfelijkheid van het menselijke ras. Natuurlijk is het mogelijk! 'Supernaastenliefde' of superbeschaving liquideert de menselijke schuld (erfzonde). De mens staat dan schuldeloos tegenover zijn medemens.

Ik zuchtte.

- Helaas, mijn voorstellingsvermogen laat me in de steek. Volgens mij is dit op aarde onmogelijk.

- Overdenk dan nog maar eens de woorden van Christus: als gij niet wordt als één van deze kleine kinderen, zult gij het rijk der Hemelen niet binnengaan. Wat zou hij als voorbeeld gesteld hebben in deze kleine kleuters?

Ik zuchtte opnieuw.

- Hun onschuld.

- Niet alleen hun onschuld maar zelfs nog meer: hun afhankelijkheid. Maar voordat we verder gaan, willen we eerst weten of je begrijpt wat een supermens is?
- Och ik stel me die voor als een soort intelligente krachtpatser.
- Ze hebben een fraai gevormd, krachtig gebouwd lichaam en ze zullen groter zijn dan jullie. Hun lichaamsbouw is het resultaat van een eeuwenlange wetenschappelijke voortplantingsselectie van een artistiek en kunstzinnig ras, gestimuleerd door een intensieve sportbeoefening.
- Maar jullie zijn toch niet groot?
- Wij zijn aanzienlijk groter dan onze eerste voorouders maar kleiner dan jullie. Maar dat is alleen het gevolg van onze grotere zwaartekracht.
- Jullie doen dus veel aan sport?
- Inderdaad, maar het is niet gericht op het wedstrijd-element zoals bij jullie. Voor onzelfzuchtige mensen is dat ondenkbaar. De supermens beoefent sport vanuit zijn verantwoordelijkheidsgevoel om zijn lichaam in goede conditie te houden. Hij draagt een zware verantwoordelijkheid ten opzichte van zijn voorgeslacht dat zich eeuwenlang de opofferingen heeft getroost tot het ontstaan van de juiste lichaamsbouw die de mens gelukkiger kan maken. Zijn werkelijke belangstelling is alleen gericht op creativiteit, het scheppen van schoonheid en vreugde en om samen te zijn met anderen in de gelijkgerichte belangstelling van het ogenblik. Zijn lichaam beschouwt hij slechts als een tijdelijk hulpmiddel.

Maar naast deze geestelijke en lichamelijke evolutie heeft zich nog een andere ontwikkeling voltrokken en wel op het terrein van de wetenschap en de techniek. Het is voor jullie nog onvoorstelbaar welk ontwikkelingsniveau een absoluut ras kan en moet bereiken voor het werkelijk stabiel is. Allereerst moet het natuurlijke stofwisselingsevenwicht van de planeet onder controle zijn, inclusief een klimaat- en weerbeheersing. Het spanningsevenwicht in de planeetkorst is een ander moeilijk probleem dat onder controle moet zijn ter voorkoming van grondbewegingen en aardbevingen.

De medische wetenschap ontwikkelt zich zover dat de mens leven en dood gaat beheersen.

De natuurwetenschap en de techniek komen op een peil dat de mens de hele natuur en zelfs de kosmos gaat beheersen.

Met de uitvinding van het zonnewiel, dat reactievrije kosmische krachten kan ontwikkelen, wordt de interstellaire ruimtevaart bereikbaar met ongelimiteerde reisduren.

Met vrije kosmische krachten kan de mens de banen van planeten en hele zonnestelsels wijzigen. De basis van deze krachten is een sterk geconcentreerde energiebundel die de straling van het kosmisch draagveld verdringt. Alle materie die in dit energieveld terecht komt verdwijnt. Door middel van een soort implosie klapt het terug als immateriële energie in het kosmisch draagveld. Niettemin ontstaan in het randgebied van de straal zware energie-uitbarstingen zodat het effect te beschrijven is als een

kosmische atoom-vlammenwerper. In de materie-arme ruimte van de kosmos kan deze straal tot afstanden van lichtjaren doordringen en hij vernietigt alle materie op zijn weg. De mens kan dan niet alleen de banen van planeten en zonnestelsels wijzigen maar hij kan ze zelfs vernietigen. Hij kan zich verweren tegen materiebrokken die de baan van zijn planeet of die van zijn ruimteschepen dreigen te kruisen.

Kortom de mens bereikt een almachtssituatie en beheerst de kosmos. Hij kan het intelligente leven op zijn planeet voor onbeperkte tijd ongestoord in stand houden. Wanneer zich al deze ontwikkelingen hebben voltrokken dan heeft het ras de periode der superbeschaving bereikt, een periode van volkomen stabiliteit.

Het ras is volkomen stabiel dus ook in de menselijke relaties. Dat betekent niet alleen sociaal stabiel maar ook mentaal stabiel. Het laat ieder individu een volkomen vrijheid toe omdat het bevrijd is van alle materiële en zelfzuchtige invloeden welke nog enige vrijheidsbeperking zouden rechtvaardigen.

En nu bereiken we de conclusie: mentaal stabiele en volkomen vrije mensen zijn nl. volkomen gelukkige mensen in de beleving van hun creativiteit. De superbeschaving is de periode van het menselijk levensgeluk waar ieder mens de dag prijst waarop hij het levenslicht aanschouwde.

De stem pauzeerde even.

- En is dat nu het eind? Is dat de hemel en de onsterfelijkheid die Christus ons in het vooruitzicht heeft gesteld?

- Er is nimmer een eind aan de menselijke creativiteit omdat de omni-creativiteit oneindig is. Zelfs een hemel is geen stationaire wereld.

Maar heeft het zin, Stef, om almaar verder te gaan en de ladder der kennis steeds hoger te beklimmen? Denk je dat je ons kunt blijven volgen?

- Ik ben bereid tot het onmogelijke, go ahead.

- Nee, het onmogelijke heeft geen zin. Dan ga je de zaken uit hun verband trekken. Je kon bijv. niet aannemen dat de mens ooit het stadium van schuldeloosheid kan bereiken. In feite dus het ontkennen van de mogelijkheden van de superbeschaving. Heeft het nu zin om verder te gaan?

- Wanneer Christus ons geroepen heeft tot de superbeschaving dan ben ik bereid om het als een reële mogelijkheid te aanvaarden. Ik zal niet meer vergelijken met de aarde van nu.

- Christus heeft jullie niet alleen geroepen voor de superbeschaving maar zelfs voor de kosmische integratie. De mens is het scheppingsdoel van de hem omringende materie, van dit zonnestelsel. Hij is geschapen als een brok materiële creativiteit en hij zal als immateriële creativiteit terugkeren tot de omni-creativiteit, als 'de verloren zoon tot het vaderhuis'.

Ergens in zijn ontwikkelingsgeschiedenis heeft hij zijn erfdeel, de sociale structuur van de primitieve

gemeenschappen en zijn afhankelijkheid van de Goden verspeeld en hij is gedegenereerd tot een wezen aan de (materiële) varkenstrog. Maar dan komt het verlangen naar de Vader weer boven in het streven naar de immateriële creativiteit en hij gaat op weg naar huis. Maar ziet, de Vader komt hem tegemoet en begeleidt hem op het laatste stuk. Wanneer komt nu de omni-creativiteit de mens tegemoet om hem te begeleiden op dat laatste stuk?

Het antwoord is: zodra de mens vanuit zijn individuele vrijheid van handelen collectief doelgericht is geworden op de eenwording met de omni-creativiteit (op weg naar huis).

Het kenmerk van de superbeschaving is de doelgerichtheid, het zoeken naar een direct contact met de omni-creativiteit. Dit zoeken mag niet gebeuren vanuit de arrogante zelfbewustheid van een oppermachtig ras (geldingsdrang) maar vanuit een instelling die zich kenmerkt door een gevoel van kinderlijke afhankelijkheid, onschuld en liefde, wat de kenmerken zijn van de uiterste onzelfzuchtigheid.

De selectienormen voor de toelating tot de omni-creativiteit zijn onvoorstelbaar zwaar en wanneer de ‘Vader’ ons niet tegemoet zou komen dan zou het een onmogelijke opgave zijn. En op welke wijze worden wij begeleid? Wanneer de onzelfzuchtigheid een bepaalde drempelwaarde heeft gepasseerd dan manifesteert het zich als een zichzelf vermenigvuldigend verschijnsel. In een curve uitgedrukt bereikt zo’n zich versnellend proces een punt waar de lijn wegschiet naar onvoorstelbare hoogten.

Wanneer je nu begrijpt dat creativiteit een onstoffelijke energiestraling is vanuit de omni-creativiteit dan kun je je misschien voorstellen wat er gebeuren gaat. Een zichzelf versnellend proces van energierijke creatieve impulsen leidt tot een creativiteits-explosie, een uitbarsting met een geweldige energie.

De mensheid wordt dan omni-creatief.

Dit proces start in de superbeschaving. De exisfeer overschrijdt de drempelwaarde waardoor de ‘antenne-capaciteit’ zo groot wordt dat de mens in een direct ‘denkcontact’ kan treden met de omni-creativiteit.

Dit proces noemen we de finale contemplatie. Het begint zodra de eerste groepen van mensen een bepaald onzelfzuchtig creatief denkniveau hebben bereikt. Het wordt dan mogelijk om in groepsverband zulk een hoge graad van onzelfzuchtige creativiteit te bereiken dat de mens in staat wordt om direct de omni-creativiteit in een gevoelservaring tot kennis en wijsheid te transformeren.

Je begrijpt dat creativiteit de oorsprong is van menselijk geluk. Welk een uitzonderlijke gelukservaring moet dan niet ontstaan op het moment dat de mens een kort moment zelf omni-creatief wordt? Hij bereikt een moment van geestverrukking doordat zijn creatief denkvermogen zich losmaakt van de materie, van het eigen ‘ik’ en in een duizelingwekkende spiraal opstijgt tot onpeilbare omni-creatieve hoogten. Hij ervaart een moment van collectief bewustzijn, de geestesintegratie in de exisfeer. En wat is de exisfeer?

- Alle onzelfzuchtige creativiteit van alle voorgaande geslachten tot en met de huidige generatie.

- Dat is juist maar je moet eraan toevoegen: en waarin al die mensen wezenlijk voortleven en waaruit ze wederom geboren worden. Maar het gaat nog verder: de exisfeer is al hetgeen waarin de omni-creativiteit zich heeft gemanifesteerd in de mens. De exisfeer is de directe verschijningsvorm van de omni-creativiteit. Collectief bewustzijn is een explosief creatieve integratie in de exisfeer.

Durf je het aan om via het scherm getuige te zijn van een training in de finale contemplatie?

Ik aarzelde even. Duidelijker dan ooit voelde ik aan dat ze me binnenvoerden op een terrein waar ik niet thuis hoorde, dat voor ons nog taboe is. Maar toch zei ik: ja. Ik heb niet alle details van de manifestatie begrepen maar ik zal het zo goed mogelijk weergeven.

Het scherm toonde een nieuw exotisch beeld. Vele honderden Iarganen zaten of lagen in een met mos bedekte langzaam aflopende cirkelvormige kuil van ongeveer 30 m middellijn. Ze hadden in 'n amfitheater-achtige opstelling zicht op het middelpunt waar een soort abstract kunstwerk stond. Het was een aantal naven en assen waarop een stuk of twintig wielachtige spakensystemen gemonteerd zaten.

Een man en een vrouw waren met het air van scheppende kunstenaars bezig met het monteren van gekleurde bolletjes op het uiteinde van de spaken. Met veel zorg zochten ze de kleurencombinaties uit en schikten en veranderden zolang tot het naar hun zin was.

Vlak ernaast stond een man die een toespraak hield. Met grote ogen zat ik naar deze bont gekleurde mensenmassa te kijken, die weer een opvallende aanrakingstechniek t.o.v. elkaar ontwikkelde. Links, rechts, voor en achter, aan alle kanten zaten of lagen ze in de meest intieme poses in elkaar verstrengeld te kijken en te luisteren.

De stem hervatte de explicatie.

- Dit is een opname uit de beginperiode van de superbeschaving. We leren onze rijpere jeugd de finale contemplatie met de eenvoudigst mogelijke visuele methode. Ze zijn degelijk voorbereid op deze avond met een dag van sport en mentale training. De 'priester' in het midden houdt een inleiding. Hij plant bij de aanwezigen het onderwerp ter overdenking en meditatie.

Zulk een onderwerp bevat een vraagstelling. De bedoeling is dat ieder van de aanwezigen tijdens het extatische hoogtepunt van de finale contemplatie in een zuivere gevoelservaring het antwoord ervaart op een vraag die niet met woorden te beantwoorden is. De beginvragen bijv. betreffen de structuur van de exisfeer. De contemplatietraining begint met het ontwikkelen van een sterke gerichte denkkraft door de gezamenlijke concentratie op een visueel teken. In dit geval is het een elektronisch vuur dat door denkkraft in banen moet worden geordend en een soort muziek, maar daardoor is het ongetwijfeld beter voor je te begrijpen dan een zuiver meditatieve contemplatie.

De priester had intussen zijn toespraak beëindigd en maakte een uitnodigend handgebaar naar een

vijftal mannen en vrouwen die zich achter een langwerpig en laag apparaat hadden opgesteld. Ieder van hen plaatste zijn tien vingers op een zelfde aantal druktoetsen. Deze drukten zij in een bepaald ritme in en uit doch tegelijkertijd konden zij elke handgreep van vijf toetsen van links naar rechts bewegen, de linkerhand onafhankelijk van de rechter. Dit gaf het merkwaardige effect alsof zij piano of orgel speelden.

De menigte reageerde onmiddellijk op de muziek. Iedereen ging rechtop zitten in een soort yoga-houding met de voetzolen tegen elkaar en met hun handen op de schouders of knieën van hun burens. Hun gezichten drukten een gretig interesse uit voor de gebeurtenissen op het middenvlak, waar, vanaf een der voorste rijen, zeven in blauwe doorzichtige sluiers gehulde meisjes of vrouwen waren opgestaan, die zich in een kring rond de eerder genoemde abstractie opstelden.

De man en de vrouw die zich eerder hadden bezig gehouden met het aanbrengen van de bolletjes, namen plaats achter een ander apparaat waarop eveneens vingertoetsen te zien waren. Alleen waren deze per handgroep op een ronde schijf aangebracht welke niet alleen in zijn geheel kon draaien doch ook kantelen. Daarop gingen de lichtbronnen die de kuil verlichtten langzaam uit.

Ik was langzamerhand gehard in het aanschouwen van schokkende beelden, maar dit werd het meest bizarre hoogtepunt van de totale Iargaanse serie. Het centraal geplaatste assen- en spaken-systeem was begonnen te bewegen. Het draaide allereerst om een verticale as in de voet doch ook de afzonderlijke spakensystemen draaiden ieder om hun eigen as waarbij ze een regelmatig kantelende beweging uitvoerden. De bolletjes op het uiteinde van de spaken begonnen vonkenachtige verschijnselen te vertonen alsof ze gloeiend heet werden. Daarna begonnen de vonken in een sluierachtige waas over te springen tussen de draaiende raderen tot het gehele twee meter hoge kunstwerk een lichtende turbulente bol geworden was.

De intensiteit van de lichtbol nam langzaam toe. De aanvankelijk blauw-witte kleur maakte plaats voor een grillige kleuren-compositie. In warrelige kolken en golfpatronen ontwikkelden zich afzonderlijke lichtplekken in een compleet kleurengamma van rood-oranje-geel-groen-blauw en wit. Op de plaatsen waar lichtplekken van dezelfde kleur elkaar raakten of in elkaar overvloeiden, ontstonden helle, haast verblindende lichtflitsen.

Het uiteindelijke resultaat laat zich het beste beschrijven als een warrelige, verblindende vuurbol die met zijn kleurenexplosies de gehele omgeving aan een kleurenbombardement onderwierp en wel met zulk een impact dat het mij volkomen verwarde en normaal denken voor mij onmogelijk werd.

De zeven gesluierde vrouwen voerden met schokkende bewegingen op de maat van de muziek een bijzonder verfijnde en gracieuze dans uit met een gelijkvormigheid in bewegingen die verbluffend te noemen was. Hun transparante sluiers welke geen enkele bedekkende functie schenen te hebben, tezamen met hun glasachtige huid, namen zo volkomen de kleuren aan van de lichtflitsen waaraan ze werden blootgesteld, dat het bizarre effect ontstond alsof ze zelf een voortdurend wisselend kleurengamma aan licht uitstraalden. Zoals zij daar in strakke, hautaine concentratie hun dans uitvoerden leken het bovennatuurlijke wezens, ver verheven boven het stoffelijke.

De menigte zat onbeweeglijk en tot het uiterste geconcentreerd naar deze vuurdans te kijken met kleine schokkende bewegingen van het hoofd en de schouders op het ritme van de muziek. De

warrelige lichtflitsen op het turbulente boloppervlak kregen langzaam een vaster patroon. Er ontstonden gekleurde banen, een vaste baan voor iedere kleur en de geweldige lichtexplosies stopten even.

Op dat moment voerde er een schok door de menigte. Zij schenen hun concentratie op de lichtbol te vergroten. De musici stopten hun handbewegingen en de danseressen stonden plotseling als standbeelden. Er scheen een doodse stilte te heersen. Dan flitsten met de kracht van een explosie de felle kleurenbundels aan doch thans per baan gespatieerd en met een strak en perfect bewegingspatroon.

De indruk die dit alles op mij maakte was haast vernietigend. Ik was aan zulk een geestelijke verwarring ten prooi dat ik vreesde te zullen flauwvallen. Ik kreeg de neiging om op te vliegen en mijn hoofd tegen de stalen wanden te pletter te slaan. Ik raakte alle controle over mezelf kwijt en juist op het laatste moment stopte de lichtbol en werd de omgeving duister. De roodgloeiende bolletjes draaiden nog even na en in mijn onderbewustzijn signaleerde zich het beeld van de onbeweeglijke mensenmassa in hun bijna absurde concentratie.

Daarna flitste het beeld weg en straalde het scherm weer het kalmerende zachtgroene licht uit van voorheen. Het moet minutenlang geduurd hebben voordat ik weer tot bezinning kwam.

- Alle duivels, wat was dit voor iets krankzinnigs. Ik zou er gek van geworden zijn.
- We hebben je nauwkeurig geobserveerd Stef, hoever we met deze beelden konden gaan. Het is voor ons een schok geweest te ervaren dat je in staat bleek om je zelfcontrole tot het einde toe te bewaren, temeer waar we via de ronde schijf boven je hoofd bepaalde impulsen hebben toegevoegd die het ontbreken van de muziek ruimschoots gecompenseerd hebben.
- Het had maar bliksems weinig gescheeld of ik had ongelukken gemaakt.
- Je hebt ze niet gemaakt. Deze test wijst uit dat jij al reeds een mentale stabiliteit hebt bereikt die het theoretisch mogelijk zou maken dat je na een scholing van slechts enkele jaren zou kunnen functioneren als een lid van een superbeschaving. Wanneer jij dit kunt dan zijn er tenminste nog een miljoen andere mensen op deze planeet die dit ook kunnen. Je hebt ons derhalve de schokkende conclusie bezorgd dat jouw ras alreeds over de potentiële mogelijkheden beschikt om binnen afzienbare tijd superbeschaving te creëren: een voor ons bijzonder belangwekkende conclusie.
- Het spijt me, ik begrijp er niets van. Wat heeft die vuurdans met superbeschaving te maken?
- We zullen trachten er iets van te verklaren. De vuurdans met een verwarrende en fel ritmische muziek met verblindende kleurenflitsen heeft geen ander doel dan het bundelen van de denkkraft. Tegen dit inferno van geestverwarrende impulsen moet de groep zich met behulp van een onderlinge lichaamsaanraking te weer stellen door als één blok en als één wezen dwingend denkend het elektronische vuur te bedwingen. Het verdovende effect maakt de geest los van het individuele bewustzijn en transformeert dit in een collectief bewustzijn. Tevens heeft het de functie van een

selectie.

Alleen mensen met een sterke zelfcontrole en een stabiel denkvermogen zijn in staat om het geestverwarrende effect te weerstaan en het met een massale dwingende denkkraft te beteugelen. Dit laatste werd zichtbaar op het moment dat de zuiver gespatieerde kleurenbundels ontstonden. Het was het signaal dat het bewustzijn collectief was geworden en vanuit dit bewustzijn werd de vraagstelling die door de priester geplant was als het ware de afstemming van een antennesysteem. Deze grote groep van creatieve hersens was op dat moment één grote radiotelescoop van de natuur, afgestemd op een bepaalde modulatie van het kosmisch draagveld. In een zuivere gevoelservaring integreerde hun denkvermogen in de exisfeer en er ontstond een direct contact met de omni-creativiteit.

Er zijn mensen die de contemplatieve geestverrukking beschrijven als een moment waarop het lijkt alsof de schedelwanden wijken en het denkvermogen uitwaaiert in een onbegrensde ruimte. Anderen beschrijven het als het binnengaan van de geest in een ruimte met een verblindend licht en een koesterende warmte. De lichamelijke sensatie wordt dan beschreven als een moment van sidderende verrukking of geluk. Maar welke woorden ook gebezigd worden, we kunnen je de verzekering geven dat ze slechts een fractie weergeven van de totale gevoelservaring in zulke ogenblikken, waar de mens van aangezicht tot aangezicht staat met de bron van alle kennis en wijsheid. De mens gaat een toestand benaderen van alwetendheid en alwijsheid in een langdurig proces van vele contemplatieve contacten. De 'Vader' komt de 'verloren zoon' tegemoet. Ieder individu wil de finale contemplatie gaan bereiken en aanvaardt deze uitdaging aan zijn creatief vermogen.

Misschien begin je na deze uitleg te begrijpen hoe deze contemplatie een ras van miljarden intelligente wezens kan binden tot één homogene en onscheidbare groep die maar één doel kent, nl. hun samenleving in onderlinge liefde zover te perfectioneren dat het hele ras in staat wordt tot directe integratie in de omni-creativiteit. Dit verlangen naar hoge absolute waarden met volkomen negering van de relatieve, doet een onderlinge band ontstaan, zo absurd volkomen, dat een permanente toestand van collectief bewustzijn het individuele bewustzijn doet vervagen. De 'Vader' heeft de 'verloren zoon' in de armen gesloten en begeleidt hem naar huis.

In deze laatste fase van de superbeschaving bloeit de mensheid tezamen op tot zulk een hoge graad van liefde, kennis en wijsheid, tot zulk een niveau van volmaaktheid, dat geen mens op deze aarde zich daarvan ook maar een flauwe voorstelling kan maken. Het enige gevaar dat hen nog bedreigt is de arrogantie van de Almacht. Alleen wanneer zij zich in kinderlijke afhankelijkheid naar 'huis' laten geleiden, zullen zij het grote moment van de 'thuiskomst' beleven. Tijdens een totale, alle mensen omvattende contemplatieve manifestatie voltrekt zich dan het proces van de kosmische integratie. Het collectieve bewustzijn integreert blijvend in de exisfeer en in dit bewustzijn manifesteert zich de geestkracht van alle mensen die vanaf het begin der tijden tot de opbouw van de exisfeer hebben bijgedragen. Een permanente geestverrukking ontstaat door de ervaring van eenwording met de omni-creativiteit. Het begrip 'ik' verdwijnt en wordt vervangen door het 'wij' van de exisfeer.

Deze ultra beschaafde mensen zijn dan de verheerlijkte lichamen waarin alle doden opstaan voor hun verrijzenis en zij aanvaarden het rijk dat voor hen gereed was vanaf de grondvesting der wereld. De mensheid is dan niet langer het ontvangtoestel van de natuur maar is een zender geworden van

immateriële energie (van universele creativiteit). De beheersing van de immateriële energie geeft een enorme macht omdat alle materie eraan ondergeschikt is. Deze kan bergen verzetten, planeten uit hun baan dwingen en materie in energie omzetten en omgekeerd. Zij kan zelfs doden ten leven wekken, blinden doen zien en stormen doen bedaren. Er is niets meer onmogelijk.

De mens is almachtig en onsterfelijk geworden. De kosmische integratie is volbracht. De cyclus omni-creativiteit-materie-mens-liefde-omni-creativiteit is gesloten, het evolutiedoel van de materie is bereikt. De mens heeft dan deel aan een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, aan een voleinde schepping.

- Wat is het doel van die cyclus? Waarom deze omslachtige weg van de omni-creativiteit om weer zichzelf te worden?

- De omni-creativiteit is al die tijd zichzelf gebleven. Het is het 'Vaderhuis' vanwaar we als materie vertrokken zijn en als liefde zullen wederkeren. Het doel is om zelfstandige vrije mensen met een eigen individuele wil deelgenoot te maken aan het gigantische overal aanwezige krachtenveld: de omni-creativiteit. Het wil liefde geven en liefde ontvangen. De volmaakte liefde is de wisselwerking tussen de universele onstoffelijke liefde en de zintuiglijk ervaren liefde van de vrije mens.

Zelfs een hemel is ondenkbaar met marionetten. Evenmin is het een puur onstoffelijke zaak. Zonder het uiteindelijk geëvolueerde menselijke lichaam is kosmische integratie onmogelijk. Kosmisch geïntegreerde wezens zijn de meest efficiënte schepselen die je je kunt voorstellen. Ze produceren geen voedsel of kleding en toch zijn ze uitstekend gevoed en gekleed. Ze hebben geen treinen, geen vliegtuigen en zelfs geen ruimteschepen meer nodig. Een stoffelijk lichaam waarin de Almacht zich manifesteert, kan zich verplaatsen met de snelheid van een gedachte. De materie is ondergeschikt aan de geest. Ze kunnen deel hebben aan alle creativiteit overal in de kosmos.

- Onvoorstelbaar! Wat een eindeloos ver verwijderd einddoel!

- Er is geen einddoel, Stef. De omni-creativiteit is oneindig. Met de kosmische integratie begint slechts een nieuwe fase. Het is een nieuwe hemel en een nieuwe aarde en alleen een voleinde schepping waar het het eigen zonnestelsel betreft. Vrijheid betekent de mogelijkheid tot verdere creatieve expansie maar ook de mogelijkheid tot het verliezen van de kinderlijke afhankelijkheid, onschuld en liefde. Ook 'engelen' kunnen vallen in hun volmaaktheid, omdat ze vrij zijn. De arrogantie en zelfzucht liggen ook daar op de loer. Zelfs in de kosmische integratie kunnen zich conflictsituaties voordoen tussen de arrogantie en de afhankelijkheid. Omni-creativiteit kan alleen ervaren worden door vrije wezens met een duidelijk verantwoordelijkheidsbesef.

Verder gaan we niet. Je hebt de ladder der kennis beklommen tot in de nevelige hoogten van de kosmische integratie. Je kennis strekt zich uit over een onafzienbaar gebied, maar alleen kennis is niet voldoende. Deze moet getraind worden door de oefening van de discussie, door ervaring. Je moet nu vragen gaan stellen die je inzicht kunnen verdiepen.

Er volgde een pauze, waarvan ik gebruik maakte om een beker koffie uit de thermoskan in te

schenken.

Wat moest ik vragen? Er was nog zoveel te vragen dat een week nog niet genoeg zou zijn.

- Wel de eerste vraag dan! Ik heb de indruk gekregen dat jullie bij de beschrijving van de omni-- creatieve mensen een parallel getrokken hebben met de Christus-figuur zoals wij die kennen. Menen jullie dat hij omni-creatief was?

- Inderdaad, Christus was de eerste omni-creatieve mens. Alle intelligente rassen kennen een Christus, d.w.z. een rasgenoot die een directe verschijningsvorm wordt van de omni-creativiteit. Maar daar is eerst nog een lange historie aan vooraf gegaan. Alle superbeschavingsrassen exploreren de ruimte en observeren de planeten waarop zich leven ontwikkelt. Het zijn niet-discriminerende rassen die de natuurwetten respecteren. Dit betekent dat zij wordend intelligent leven respecteren, maar gerechtigd zijn om d.m.v. teeltselectie het ras in kwaliteit te verbeteren.

Er zijn absolute rassen die sprekend op jullie lijken zodat we aannemen dat ook het menselijke ras verbeterd is door interplanetaire kruising. Het vervelende van zo'n ingreep is dat wanneer je daaraan begint, je ook de optredende degeneraties moet vernietigen omdat die anders de keuzesoort degenereren of vernietigen.

Nu moet je interplanetaire rasselectie niet beschouwen als een minderwaardig facet van het scheppingsproces. Ook wij beschouwen het als onze plicht om leven te planten op elke planeet die daartoe mogelijkheden biedt. Want wat drijft superbeschaafde wezens tot deze actie? Het is hun liefde tot de scheppende kracht en hun onzelfzuchtigheid. M.a.w. de omni-creativiteit zelf ordent het scheppingsproces door intelligente ingreep die het zelf stuurt.

Maar zulke ruimtevaarders doen nog meer. Zij planten ook de naastenliefde en het streven naar onzelfzuchtigheid onder de primitieve intelligente rassen met het doel een embryonale exisfeer te creëren. En waarom? Vanuit hun liefde voor de omni-creativiteit willen zij meer en meer intelligente rassen creëren die de mogelijkheid verwerven tot kosmische integratie. En hoe doe je dat? Door antenne-capaciteit te creëren waardoor een directe ontvangst van de modulaties van het draagveld mogelijk wordt. Om even in radiotermen te spreken: Zodra de ontvangstkring in resonantie komt, komt een signaal over.

Christus werd uitgenodigd door het creativiteitsniveau van de toenmalige exisfeer. Daarmee was de scheppende taak van het begeleidende superbeschavingsras afgelopen. De mensheid was 'levensvatbaar' geworden. Helaas heeft deze mensheid tot op heden nog niet de wezenlijke betekenis van zijn komst begrepen.

Het was nl. 'the point of no return' en 'hands off' voor andere intelligente rassen. De menselijke exisfeer was tijdloos geworden doordat de omni-creativiteit zich in het ras manifesteerde. Het zal altijd blijven bestaan. Er is geen weg terug meer. De mensheid moet voort en er zijn slechts twee mogelijkheden, slagen of falen, hemel of hel. Een gelijk spel is er niet bij.

- Maar wij spreken altijd van de verlossing.

- Dat is ook juist. Christus verlost de menselijke existentie van haar materiële banden en gaf haar een nieuwe creatieve dimensie. Je moet dat zo begrijpen dat zijn persoonlijkheid en instructies als een projectie van de omni-creativiteit op deze aarde zijn achtergebleven en een deel zijn geworden van de exisfeer, m.a.w. een persoonlijkheidsfacet van levende mensen. Maar niet zijn lichaam en geest zelf. Waren die geïntegreerd in de exisfeer dan hadden jullie op dat moment de kosmische integratie moeten bereiken en dat was toen onmogelijk. Pas wanneer de exisfeer het energiestadium bereikt, omni-creatief wordt, zal Christus' geest en lichaam terugkeren op deze aarde. In de bijbelse termen: Dan zal de Mensenzoon terugkeren op de wolken in macht en grote heerlijkheid.

- Hoe kan het mogelijk geweest zijn dat de christelijke kerk zo gefaald heeft?

- Onzin. De mensheid in zijn collectiviteit heeft gefaald. Het heeft geen zin om een zondebok te zoeken. Bovendien heeft de kerk niet gefaald in haar wezenlijke taak de boodschap van Christus levend te houden in een grote groep van mensen. Je merkt wel dat we niet bereid zijn te spreken over het verleden maar alleen over de toekomst. Jullie moeten ook toekomstgericht worden. Doelgericht op de kosmische integratie.

- Bij ons is er niets doelgericht. Waar moeten we beginnen.?

- Jullie zullen zelf moeten uitzoeken waar jullie moeten beginnen. Daarmee kunnen we niet helpen.

Maar je opmerking dat er bij jullie niets doelgericht is, weerspiegelt de arrogantie van het christendom. Bij jullie bestaat de doelgerichtheid mogelijk alleen in het kerkgebouw, maar neem nu eens als voorbeeld het boeddhisme! Dat heeft duidelijk de kenmerken van universele ideologie. Het goddelijke is daar niet centraal gesteld, maar doet zich voor in een veelheid van verschijnselen, zowel in natuur of kosmos als in menselijk denken en handelen. De boeddhisten kennen het volgestrekte streven naar onzelfzuchtigheid en het inzicht dat de zelfzucht de oorzaak is van alle lijden. Zij kennen de materiële onthechting, het zoeken naar het absolute en de contemplatie als de hoogste graad van menselijk denken en als de mogelijkheid om de 'verlichting' te bereiken. Maar wat zij missen is een duidelijke formulering van een sociale maatschappelijke structuur.

Hier heeft het communisme de leiding overgenomen zowel van het christendom als van het boeddhisme. Het is duidelijk doelgericht op het creëren van de universele economie. Het beschouwt daarbij terecht de godsdiensten als opium voor het volk, als een ernstige hinderpaal bij de socialisering en stabilisering van hun maatschappij. In het streven naar sociale rechtvaardigheid gaat het, ondanks alle fouten, voorop. Helaas demonstreert het alleen een doelgerichtheid op korte termijn. Een blijvend bestaansrecht kan het alleen verwerven door een gerichtheid op het doel van de menselijke evolutie.

- Maar toch is het voor mij ondenkbaar dat de godsdiensten zich moeten bezig houden met een maatschappij-structuur. Dit kan nooit het doel van een godsdienst zijn.

- Waarom ondenkbaar? De islam bijv. kent juist als de universele ideologie de universele ethiek van gelijkheid en broederschap maar kent geen scheiding tussen godsdienst en staat.

- Ik krijg opeens de indruk dat jullie die oosterse religies hoger aanslaan dan het christendom.

- Het is een dwaas, die meent dat hij kwalitatief onderscheid mag maken tussen verschillende eerlijk gestelde levensovertuigingen. Ze zijn van exact gelijke immateriële waarde en het maken van onderscheid getuigt van grove arrogantie. Het christendom zou aan waarde winnen wanneer het dit inzicht zou kunnen bereiken.

Jullie praten over de vrije meningsuiting. Het is een belangrijk punt maar tevens pas het beginpunt. Werkelijke vrijheid kenmerkt zich door een vrije meningsvorming die veel belangrijker is. Pas wanneer een mens vrij is om zijn mening te bepalen zonder enige dwangmatige beïnvloeding (propaganda), kan hij een werkelijke levensovertuiging opbouwen.

Die vrijheid moet al in het opvoedkundige milieu tot uiting komen. Wat jullie doen door het opvoeden van kinderen in een politieke of religieuze overtuiging is niets anders dan het uitoefenen van geestelijke dwang. Het leidt tot onvrijheid en verstarring. Soms zelfs tot fanatisme, een dwangneurose. Alle steeds herhaalde eenzijdige voorlichting moet verboden worden. Zorg dat jullie jeugd de kans krijgt op een vrije vorming van hun levensovertuiging. Plant bij hen de doelgerichtheid van de universele ideologie en van daaruit het juiste normbesef van goed en kwaad. Stimuleer hun creativiteit en jullie zult verstomd staan over het resultaat.

De ethiek der maximale overleving - Doelmatigheid als waardemeting van het normbesef - De schone planeet Iarga, een blijvend home - Staan wij aan de vooravond van een nieuwe ethiek? - Wanneer startschot: Operation Survival Earth? - De menselijke overlevingskansen - Kosmisch universele ruimteschepen - Waarom hebben ze de discusvorm? De ethiek der interplanetaire contacten - Belofte om eens terug te komen

- We zijn weer op hetzelfde punt gekomen, het normbesef van goed en kwaad. Die rechtvaardigheid van jullie voel ik wel aan als juist, maar die seksuele vrijheid kun je toch niet goed praten alleen omdat het onzelfzuchtig is?

- Voor wezens die doelgericht leven op de onzelfzuchtigheid is het antwoord eenvoudig. Maar we begrijpen dat je een meer gefundeerd antwoord verwacht. De uitleg voert ons op filosofisch terrein. We gaan je de 'ethiek der maximale overleving' uitleggen. Het woord 'maximaal' is hier letterlijk bedoeld als: de maximale overlevingskans voor het maximale aantal mensen.

Het scherm toonde weer een luchtopname van Iarga, maar nu van geringere hoogte dan de vorige maal. De imposante verkeersaders trokken kaarsrechte sporen door de woeste bosstroken, geflankeerd door de geweldige wooncilinders. Het is niet onder woorden te brengen hoe indrukwekkend die wereld eruit ziet en hoe griezelig onaards de efficiency tastbaar is in elk detail van dit imposante panorama.

Hier woonden 6000 mensen per vierkante kilometer en toch was daar niets van te bespeuren. Geen files of opstoppen, zelfs geen mensenmassa's op de wegen of rond de gebouwen, niets wees op een zo krankzinnige overbevolking. Alleen de verkeersintensiteit van de weg-railbaan gaf een geringe aanwijzing in die richting.

- Dat jullie de maximale overlevingskans nastreven is me duidelijk genoeg, maar waarom moet dat gebeuren met zulk een waanzinnige overbevolking? Waarom moet ook dat maximaal zijn?

- Ben je bereid aan te nemen dat een intelligent ras het scheppingsdoel is van de materie?

- Ja, dat neem ik nu zonder meer aan.

- Met hoeveel mensen zou jij dan de kosmische integratie willen bereiken?

- Met een redelijke bevolkingsdichtheid.

- En wie bepaalt dat peil van redelijkheid?

- Ja, wie zou dat bepalen? ... Wel, het antwoord lijkt me eenvoudig, de mensen zelf via een volksreferendum.

- Het antwoord is nog eenvoudiger. De ouders bepalen het zonder referendum. Een hoog mentaal niveau (exisfeer) plus extreme vrijheid regelt dit probleem automatisch. De voortplanting is uit de sfeer van de sociale noodzaak gehaald en is een doelbewuste daad geworden van vrije mensen, die enthousiasme hebben voor hun maatschappij en vertrouwen in de toekomst. Wanneer ze menen dat de planeet overbevolkt raakt dan planten ze zich niet voort.

- Maar je kunt het toch niet alleen aan de mensen overlaten. Het bewijs dat dit uit de hand loopt is op Iarga te vinden. Het is toch ook een kwestie van voorlichting?

- Jouw voorlichting met het doel de meningsvorming te beïnvloeden is onrechtmatig. Zo iets heet nl. propaganda. Wij voelen ons zeer gestreeld door je mening dat Iarga waanzinnig overbevolkt is. Voor ons is dit een groot compliment. En nu de grote vraag aan jou: waarom?

Het suggestieve panorama legde ineens het antwoord in mijn mond.

- Omdat Iarga de planeet is waar de mensen van elkaar houden en waar ze elkaar niet in de weg staan. Voor jullie bestaat het begrip overbevolking niet.

- Je inzicht vordert stap voor stap. De bereidheid kinderen groot te brengen staat in directe relatie met het enthousiasme, het levensplezier en het vertrouwen in de toekomst. Het is onze liefde tot de omni--creativiteit die ons ernaar doet streven om met een zo groot mogelijk aantal mensen de kosmische integratie te bereiken. En zodra je hebt leren denken in maximaal-normen, dan zul je ervaren dat je te maken krijgt met extreme efficiency-principes. Om bijv. te zorgen dat je elkaar niet in de weg loopt, moet je een lange reeks van efficiency-maatregelen uitvoeren. Het begin is de efficiency van de ruimtelijke ordening en het transportsysteem.

Het betekent o.m. het elimineren van elk nutteloos transport, een hoge transportcapaciteit, het voorkomen van piekuren door een consequente spreiding van arbeidstijd en vrije tijd over de dag en de week, grote recreatie-mogelijkheden enz. enz. Een ras dat er niet in slaagt de ‘negatieve massa-confrontatie’ (elkaar in de weg lopen) te voorkomen zal nimmer de optimale huisvestingscapaciteit van zijn planeet kunnen benutten.

- Jullie spreken van een spreiding van de werktijd. Kennen jullie dus geen zondagsviering?

- Natuurlijk kennen we die. Jullie werkindeling kent het universele getal zeven en daar mag niets aan veranderd worden. Een op de zeven dagen is voor ons een feestdag die we in zo groot mogelijke groepen vieren en waarbij we proberen om de finale contemplatie te bereiken. Het is de dag van de vriendschap en vreugde waar we de hele week naar uitkijken, de dag van het verlangen naar de vervulling.

- Ik begrijp steeds minder hoe jullie, die zulk een hoge ethiek nastreven, de seksuele vrijheid kunt aanvaarden.

- Inderdaad is dat moeilijk te begrijpen. Want is de mens gerechtigd tot geboortebeperking, tot het eigenmachtig bepalen van het aantal kinderen en dus tot vrije seksuele relaties, wanneer de natuurlijke ordening blijkbaar een snellere voortplanting voorschrijft? Tot hoever heeft de mens het recht tot ingreep? Het antwoord is alleen door een strakke consequente redenering te geven.

De mens heeft de plicht het ras in stand te houden. Wanneer de planeet overbevolkt is, d.w.z. dat het geen groter aantal mensen kan voeden, dan heeft de mens de plicht om in te grijpen en de bevolkingsaanwas stop te zetten. Maar bestaat dit recht ook voordat dit fatale moment aanbreekt? Het antwoord ligt vast in een grondwet van een hoge beschaving: De mens heeft het recht om verstandelijk in te grijpen in de natuurlijke ordening mits hij deze zelfde verstandelijke vermogens aanwendt om het doel van de natuurlijke ordening langs andere wegen te realiseren. Het is de grondwet van de ethiek der maximale overleving.

De mens heeft het recht tot seksuele vrijheid wanneer hij zijn verstandelijke vermogens aanwendt om het einddoel van de natuurlijke ordening: de maximale bevolkingsdichtheid van de planeet, met andere middelen te realiseren.

En wat drijft ons naar wat jij noemt: waanzinnige overbevolking? Wat drijft ons tot al deze efficiencymaatregelen?

- Jullie verlangen naar de omni-creativiteit.

- Onze liefde verschaft ons de seksuele vrijheid. Inderdaad! Met andere woorden, jullie hebt die vrijheid niet. Wat voor ons juist is, is voor jullie onjuist.

Ik hapte naar adem.

- Maar dat is absurd. Jullie die ongebreidelde vrijheid prediken komen mij vertellen dat volgens een bepaalde redenering jullie wel geboortebeperking mogen toepassen, maar wij niet. Wat koop ik voor al die woorden. Wanneer je zo door blijft redeneren dan is ook de medische wetenschap onjuist omdat het zich richt tegen de natuurlijke ordening. Mensen blijven leven die waren voorbestemd om dood te gaan, juist zoals kinderen wegblijven die eigenlijk waren voorbestemd om geboren te worden. Het één compenseert het ander.

- We zuchten even. Zuiver ethisch gesproken is de medische ingreep onjuist, wanneer deze de natuurlijke voortplantingsselectie van het ras vernietigt. Onze voortplantingsselectie hebben we je uitgebreid verklaard. Het vloeit voort uit ons normbesef der overleving (degeneratiewet) wat de medische ingreep aanvaardbaar maakt. Dat deze aanvaarding iets te maken heeft met woorden of een redenering is absurd. Alleen juiste daden kunnen ethisch gesproken compenseren. De voortplantingsselectie en maximale bevolking zijn bij ons geen woorden maar daden.

- Dus wij moeten medische hulp en geboorteregeling stoppen?

- We begrijpen je plotselinge geïrriteerdheid niet goed. We praten al anderhalve dag over het onjuiste normbesef van de aarde en juist op het punt geboorteregeling knap je af. Bovendien, wie praat er over stopzetten? Je moet de zaak anders stellen. De medische ingreep in de natuurlijke ordening dwingt volgens kosmisch recht tot de ethiek der maximale overleving, zoals jullie hele technologische ingreep dwingt tot de realisatie van de universele beschavingsethiek.

Het is dus juist andersom. Technologie dwingt tot ethiek.

Je zei zoeven dat voor ons het woord overbevolking niet zou bestaan, maar dat is natuurlijk onjuist. Er is wel degelijk een limiet en dat is de voedselproductie. De ethiek der maximale overleving richt zich hierop met grote prioriteit. Bovendien zou een voedseltekort onze maatschappelijke structuur ontwrichten. De investeringen in onze landbouwgebieden overtreffen zelfs die van onze woningbouw. Onze grondcultivering met de daarbij behorende grondwaterstand-beheersing, de besproeiings-, bemestings- en bewerkingsmachines enz. vereisten gigantische grondtransport-projecten met miljarden kilometers aan pijpleidingen en drainagesystemen. Bovendien de aanleg van een kanalenstelsel met geweldige pompstations. Onze grootste zorg richt zich op een voedselproductie waarbij het risico van misoogsten tot het laagst denkbare minimum moet zijn teruggebracht.

Daarop volgde een uitgebreide explicatie in woord en beeld van een automatisch landbouwbedrijf. Door mijn onkunde op dit terrein voel ik me niet in staat tot een exacte beschrijving en zal volstaan met het vermelden van enkele punten die van belang kunnen zijn. Ze gebruikten geen kunstmest. Het was veel efficiënter om de menselijke fecaliën te gebruiken uit de woonblokken die zo'n landbouwgebied omringden. Daarvoor had elk woonblok twee watercircuits, één met voorgereinigd water met een soort zeep (schuim) en een drinkwatercircuit. Er waren ook twee afvoercircuits waar zeepwater en fecaliën gescheiden werden gehouden. De zeep werd uit het water langs chemische weg verwijderd, waarna beiden afzonderlijk werden gereinigd en opnieuw konden worden gebruikt. De fecaliën werden in de kelders tot een bemestingsconcentraat verwerkt en weggepompt naar grote ondergrondse reservoirs in de landbouwgebieden.

Ook de vuilstortkokers waren gescheiden voor kunststof-afval en onbruikbare afval. Dit laatste werd in vuilverbrandingsovens met zeer hoge temperaturen verbrand waarbij zowel de rookgassen als de gemalen as tezamen met afvalwater diep in de grond werden weggeperst. Op een of andere geheimzinnige manier had dat iets te maken met het voorkomen van zware aardbevingen.

In de landbouwgebieden zelf stonden indrukwekkende brugliggers opgesteld van meer dan honderd meter lang. Ze bewogen zich dwars voort over rails die over de volle lengte (ongeveer 10 km) van zo'n gebied waren aangebracht, met minstens twintig van zulke railsystemen naast elkaar. In zulk een brugligger die ongeveer drie meter van de grond hing, kon alle mogelijke apparatuur worden ingehangen waarna het hele zaakje vanuit een centrale controlekamer werd bediend.

Ze lieten me zo'n ding in werking zien met een machine die alles tegelijk deed. Eerst werd in twee lagen een grondstrip uitgesneden door twee U-vormige messen en daarna werden deze strippen eerst met een dodelijke(!) straling behandeld, vervolgens gekeerd en onder het spuiten van een modderachtige mestsubstantie weer in de geul gelegd. Dan werden door een rij snel pikkende

ganzenkopachtige pijpjes de zaadkorrels geplant voor de volgende oogst en tenslotte werd het oppervlak bespoten met een witte plastic-achtige laag. Wat de machine achterliet, leek wel een dansvloer.

Het waren toch wel meesters in de automatisering.

Daarna kreeg ik iets te zien van wat zij veeteelt noemden. Het gebeurde in de onderste verdieplingslagen van een gewoon woonblok. In wel honderd meter lange zalen stonden in vier rijen een klein soort nijlpaardachtige dieren. Ze stonden met hun koppen in een grote, op de grond staande koker. Rond hun nek zat een brede manchet die aan deze koker was bevestigd. Het aanzicht van de 'stal' was brandschoon. Mijn eerste indruk was iets van een soort dierenmishandeling, maar het bleek dat deze dieren niet leefden, in de normale betekenis althans. Hun bewustzijn was uitgeschakeld op dezelfde manier zoals ze dat met hun patiënten in de ziekenhuizen kunnen doen. De dieren werden kunstmatig gevoed via een soort pijpleiding en ademden steriele lucht.

Als pasgeboren veulen werden ze daar neergezet, gedeeltelijk opgehangen in een singel, waarna ze uit hun (bewuste) bestaan verdwenen en er niet meer in terugkwamen. Van tijd tot tijd werden de spieren geactiveerd d.m.v. kunstmatige zenuwprikkels om de vleesproductie te bevorderen. Dit was letterlijk de automatische productie van half levend vlees.

- Staat jullie ethiek toe dat jullie dieren mogen doden?

- Ja zeker. Wij zijn net als jullie vanuit de natuurlijke ordening roofdieren die vlees en vis eten. Onze ethiek staat het pijnloos slachten van dieren toe, mits de soort in stand gehouden wordt. Dierenmishandeling komt bij onzelfzuchtige wezens niet voor.

- Is dit dan volgens jullie verantwoord?

- Natuurlijk. Deze dieren lijden nimmer in hun leven enige pijn of angst, dit in tegenstelling tot de situatie bij jullie waar dieren bij transport of ziektes pijn lijden of met doodsangst een abattoir worden binnen gedreven.

Nou dat was dan blijkbaar zo!

Tot slot boden ze me de bezichtiging van hun voedselprojecten in de oceanen. In tegenstelling tot onze plannen was hier niets te bespeuren (althans niet op grote schaal) van werkelijke onderwater-cultures, maar alles was gericht op de productie van vis. Of deze voorliefde voor vis iets te maken had met hun amfibische afkomst heb ik niet kunnen peilen. Trouwens de manier waarop het gebeurde was zo gigantisch dat geen mens op deze aarde het dulle idee in zijn hoofd zou halen.

Het project was een combinatie van drie verschillende taken. Het eerste was de klimaatregeling die een temperatuur-nivellering van het oppervlaktewater in hun oceanen beoogde. Op een diepte van

ongeveer 50 m liep een omvangrijk ‘buisen’ net door hun oceanen met een diameter zo groot dat er een verkeersvliegtuig doorheen zou kunnen vliegen. De buizen waren van een plastisch materiaal en vanuit onderzeese pompstations werd het warme water van hun equatoriale zeeën naar de koele zones gepompt. Vandaar werd het koude water weer teruggevoerd.

Hun visvangst bestond eenvoudig hierin dat de vissen uit dit gigantische waterverplaatsingsproject werden ‘gezeefd’ naar grootte. Dan werden ze geëlectrocuteerd en via een buisleiding naar de kust gepompt waar enorme fabrieken ze verwerken.

Het merkwaardigste was wel dat deze vissen er precies hetzelfde uitzagen als bij ons. Zo zag ik o.a. 4 à 5 m lange vissen die, voor zover mijn biologische kennis gaat, raszuivere haaien waren. Ook zag ik zwaardvissen.

Naast deze visvangst-methode hadden zij ook nog een systeem om roofvissen te vangen die zij lokten door geluidstrillingen met smaak en kleurstoffen.

Maar ook legden zij zich toe op de visteelt. Kunstmatig werden de eitjes afgenomen en bevrucht, waarna het broedsel werd uitgezet in grote, afgesloten baaien. Daar werden ze opgefokt tot een bepaalde grootte en vervolgens vrij gelaten. Dit was hun methode om voedsel uit de oceanen te betrekken. De derde functie die dit waterverplaatsingsproject vervulde was het creëren van stranden en waterrecreatiegebieden met warm water!

Ja heus, het leven op Iarga is zo slecht nog niet!

- We menen dat de consequenties van de ethiek der maximale overleving nu voldoende duidelijk voor je zullen zijn.

Ik zuchtte maar weer eens.

- Ja, het is duidelijk. Jullie zijn tot elke investering in staat die maar in jullie hoofden opkomt. Wat jullie doen is allemaal logisch, maar het moet wel mogelijk zijn.

- Ook de mensheid is tot alles in staat als jullie het maar samen doen. Ook de menselijke creativiteit is onbegrensd. Slechts inzicht is er nodig. Het inzicht dat er op aarde een grote nieuwe actie moet worden gestart met alle mensen tezamen. En de naam van deze actie, van dit doelgerichte plan zal moeten luiden: Operation Survival Earth.

- Ach, schei toch uit. Geloven jullie werkelijk dat het menselijke ras een overlevingskans heeft? Geloven jullie werkelijk dat wij ook maar één kans op de duizend hebben om dát beschavingspeil te bereiken? En ik wees op het Iargaanse panorama voor me.

Onmiddellijk flitste het beeld weg en er verscheen een nieuwe adembenemende blik in de kosmische wereldruimte. Tegen de fluwelen violet-zwarte achtergrond van de kosmos met honderden sterren hing in statige pracht een reusachtig blauw-witte bol: de Aarde. De aanblik was zo overweldigend en

zo 'echt' dat ik me lijfelijk in het ruimteschip aanwezig voelde van waaruit deze opname was gemaakt. Ik stond bijna op het punt om in tranen uit te barsten. Zo iets geweldigs, zo iets moois had ik nog nooit gezien. Vrijwel de hele bol was verlicht en aan de smalle rand van de aardschaduw blonken oranje tot purperachtige wolkenplekken in het licht van de ondergaande zon. In het midden van de bol was een groot wolkenloos gebied te zien waarin bruine eilanden met een groen waas duidelijk afstaken tegen de blauwe watervlakte.

- Dit is de blauwe planeet met het verblindende licht en het gracieuze hoogbenige menselijke ras. Een van de mooiste planeten die wij kennen. Een kosmisch paradijs tussen alle onbewoonde planeten, tussen al die troosteloze contragewichten van de natuur. Het kosmische juweel dat met tedere zorg is opgehangen tussen de contragewichten die moeten zorgen dat het zijn banen op de juiste afstand van zijn zon kan beschrijven. Een kosmisch thuis voor een gracieus intelligent ras dat een paradijs zou kunnen zijn wanneer dit ras de kosmische boodschap van de liefde maar wilde verstaan. Een kosmische liefdesverklaring aan het creatieve vermogen van het menselijk ras.

We hoeven toch aan jou niet te vertellen hoe fraai deze aarde wel is? Het is merkwaardig te ervaren hoe schril de schoonheid van bewoonde planeten afsteekt tegen de huiveringwekkende troosteloosheid van de onbewoonde ballastblokken. Waarom zou de omni-creativiteit zoveel zorg besteed hebben aan deze bewoonbare planeten, aan een materiële wereld die zo ver weg ligt van de immateriële structuur?

Waarom? Voor de dieren? Zouden die met hun redeloze verstand daar iets van begrijpen? Of zou deze schoonheid misschien bedoeld zijn voor het redelijke wezen dat er met zijn verstand van kan genieten en ervoor in bewondering kan raken?

Bevat de schoonheid van deze aarde geen boodschap dat de huiveringwekkende scheppende kracht van het universum de bewondering en de genegenheid zoekt van zijn uitverkoren mens? Jullie hebben de vrijheid en een paradijs gekregen plus het vermogen om creatief te kunnen zijn in de gevoelsuitingen.

Jullie kunnen liefhebben, bewonderen, genieten en in verrukking raken, kortom jullie kunnen gelukkig zijn.

De omni-creativiteit heeft jullie in een gespreid bedje gelegd waar jullie alleen met het juiste inzicht maar met betrekkelijk weinig moeite gelukkig kunnen zijn. Wij hebben medelijden met deze mensen. Zij leven in een kosmisch paradijs met de stabiliteit en het levensgeluk onder handbereik, maar zij zien het niet. Zij durven niet meer te geloven in een grandioze toekomst die achter de horizon wacht. Zij voelen zich machteloos, gevangen in de greep van de zich zelf vermenigvuldigende zelfzucht.

Zo is het ook met jou gesteld. Je voelt je moedeloos, om niet te zeggen hopeloos. Dacht je nu werkelijk dat wij aan dit gesprek begonnen zouden zijn wanneer de zaak hopeloos was? Geen sprake van. Met de kosmische liefdesverklaring in de hand is niets hopeloos. Laat je niet afschrikken door

alle pers- en televisieberichten maar geloof vast in de goede wil die bij miljoenen mensen levend is.

Je hebt het inzicht Stef en nu moet je de moed vinden om te durven vertrouwen. Je moet de moed vinden om een publieke opinie te durven trotseren. Want vergis je niet in de verpletterende kracht van het juiste inzicht. Intelligente mensen hebben het natuurlijk vermogen om de juistheid te herkennen, omdat intelligentie een mens in staat stelt tot objectiviteit. Zij kunnen zich verplaatsen in een andermans omstandigheden. Want wat hebben we jou in feite gegeven?

We hebben je inzicht gegeven in de kosmische harmonie, een stuk mentaal niveau, een stukje van de Iargaanse exisfeer. Het meest waardevolle geschenk dat we je konden geven. Een geschenk met een grote impact maar ook een zeer gevaarlijk geschenk. Vreselijk gevaarlijk omdat het de menselijke vrijheid kan aantasten wanneer het niet juist gehanteerd zou worden.

Wij hebben een zware verantwoording op ons geladen door dit gesprek, maar we hebben ook een even zware verantwoording op jouw schouders geladen. Daarom zullen we nu gaan spreken over de ethiek van de interplanetaire contacten.

We hebben je verteld van het moment in de ontwikkeling van een intelligent ras waarop de bazuinstoot klinkt: 'hands off' voor alle superbeschavingsrassen. Dat is het moment waarop de omni-creativiteit zich manifesteert in een van de leden van dat ras. Voor jullie was dat de komst van Christus. En waarom hands off? Alleen in vrijheid kan de menselijke creativiteit zich ontplooiën tot een doelgerichtheid die de gelukservaring, het vrede hebben met zichzelf, creëert.

Alleen in vrijheid kan een mens onzelfzuchtig zijn en alleen in vrijheid kan hij de kosmische integratie bereiken. Een onvrij mens heeft niets te betekenen. De vrijheid is kosmisch onaantastbaar. Het aantasten van de vrijheid van een ras dat geroepen is voor de kosmische integratie is de grootste kosmische misdaad welke een superbeschavingsras kan plegen.

We mogen jullie niet helpen. We mogen niet in een openlijk contact treden, maar we voelen ons wel gerechtigd om een zeker randgebied te bewandelen. Zo bezoeken we tezamen met andere rassen regelmatig jullie planeet en laten ons van tijd tot tijd zien. We hebben ook de laatste jaren in grote aantallen schotels laten rondvliegen, simpele anti-graviteitstoestellen, in de hoop dat jullie een keer de reden zouden gaan zoeken waarom andere intelligente rassen jullie wel waarnemen maar niet in contact treden. Helaas heeft dat gefaald; vermoedelijk door doelbewuste geheimhouding van militaire zijde.

Zo is het plan ontstaan om het blokje metaal te gaan overhandigen aan een mens waarvan we konden veronderstellen dat deze enig intelligent niveau zou vertegenwoordigen. Maar tevens zou bij dat contact onderzocht worden in hoeverre een gesprek mogelijk zou zijn.

En zie, het gesprek is zelfs mogelijk gebleken tot het einde toe. Het ras dat voor dit gesprek werd aangezocht moest door zijn andere planeetcondities zoveel mogelijk afwijken van de aarde en toch qua lichaamsgrootte en uiterlijk nog aanvaardbaar zijn voor een onvoorbereid mens. En zo is het verzoek aan Iarga gericht, temeer waar wij al geruime tijd de wacht hielden bij deze aarde.

- Waarom moesten jullie per se anders zijn dan wij?

- Om een zo groot mogelijke kans te scheppen dat de mensheid je niet zal geloven.
- Nou dat klopt wel, geen mens zal dit verhaal geloven. Maar wat is dan de zin van dit gesprek?
- De zin van dit gesprek is het planten van een hypothese, een theoretische mogelijkheid waartegen elke mens naar verkiezing ja of nee kan zeggen. Het moet de menselijke vrijheid intact laten. Verplaats je even in onze positie. Wij zijn heel dicht aan de omni-creativiteit genaderd. Wij leven ermee en wij houden ervan. Hoe in hemelsnaam kunnen wij voorkomen dat deze aarde zichzelf opblaast, zonder dat we hun vrijheid aantasten? Denk met ons mee. Hoe zou jij dat doen?
- Misschien zou je wel hetzelfde idee hebben gehad als wij: Als er nu maar eens één mens was, die het juiste inzicht had! Maar hoe kunnen we dat inzicht planten, hem deze macht geven zonder dat hij dwang gaat uitoefenen op zijn omgeving? Hoe krijg je dat voor elkaar? Want stel je voor dat hij een rapport zou kunnen schrijven, begeleid met de onomstotelijke bewijsvoering dat de oorsprong van de informatie een vreemde superbeschaving is. Stel je voor dat hij alle oppositie de mond zou snoeren, wat denk je dat het gevolg zou zijn?
- Het idee lijkt me amusant maar wat het gevolg zou zijn? ... Och, het antwoord ken ik. Het is een natuurwet van een hoge beschaving. Het zou onvrijheid creëren, dus een discriminatie. Het resultaat zou de chaos zijn.
- We slaken een zucht van verlichting. Bij onze ontmoeting hebben we je onzelfzuchtigheid getest. De redding deed je snel en zonder aarzelen. We hebben een redelijk onzelfzuchtig mens uitgezocht en we hebben nu de desperate hoop dat je je verantwoording zult begrijpen en aanvaarden. Je rapport mag nimmer het stempel dragen van de authenticiteit. Je zult het moeten schrijven als een gedachtengang van jezelf en je zult ons erbuiten moeten laten.
- Een gedachtengang van mezelf? Jullie advies is niet eerlijk. Dat zou pronken zijn met andermans veren.
- Wanneer is eerlijkheid juist? Toch alleen tussen wezens van gelijk ontwikkelingsniveau. Wij zijn ook niet eerlijk geweest. We hebben je niet meer verteld dan wat je mogelijk begrijpen en aanvaarden kon. De rest hebben we op een slinkse manier omzeild. Ook voor jou is de eerlijkheid niet meer juist. Je mag nimmer de menselijke vrijheid aantasten.
- Dat betekent dus dat we ook de foto's zullen moeten vernietigen die we gemaakt hebben?
- Inderdaad. Er is geen keus. Geen enkel bewijsstukje hoe gering ook, mag hier achterblijven, dan alleen jouw inzicht.
- Wat een complicaties. De hele zaak wordt steeds minder hanteerbaar voor me.
- Moed, Stef, is het enige wat je nodig hebt. Moed en vertrouwen.
- We gaan nu onze belofte inlossen die we je in het begin van ons gesprek gegeven hebben, nl. de

bezichtiging van onze ruimteschepen.

Ik leefde ineens weer op.

- Ah, eindelijk!

Op het scherm verscheen weer een nieuw beeld uit de wereldruimte met duizenden sterren in de onpeilbare violet-zwarte diepte van de kosmos. In het midden hingen vier verblindend blinkende ronde schijven op regelmatige afstanden van elkaar en zuiver op een rij. Even later draaiden deze voorwerpen langzaam en beheerst een kwart slag om hun gezamenlijke lengte-as waardoor ik ze in zij-aanzicht te zien kreeg.

Ik voelde een wilde triomf in me opstijgen.

- Vliegende schotels. Hoe is het mogelijk, levensechte vliegende schotels!

In zij-aanzicht bleken ze een slanke gestroomlijnde discusvorm te hebben met messcherpe randen. Ze waren van boven en onder getekend met vele concentrische ringen maar zonder één enkel venster of een andere aanduiding dat zich aan boord levende wezens bevonden. Alleen op het meest rechtse ruimteschip was een klein uitstekend cilindrisch randje te zien dat een verblindende straal zonlicht reflecteerde. Ze waren onderling met een kabel verbonden en verdere details waren er niet aan te ontdekken.

- Hoe groot zijn deze dingen eigenlijk?

- Dat kun je zelf schatten. Van het achterste ruimteschip staat de navigatiekoepel uit en die ken je. Je hebt erop gelopen.

- Jullie bedoelen toch niet dat kleine blinkende randje?

- Wel degelijk.

Ik schrok. Alleen op dat platform zou een villa gebouwd kunnen worden.

- Maar dan, ... grote hemel laat me eens schatten, ... dan zijn ze wel 250 m in diameter.

- Ons compliment voor je schatting.

Het begon me te duizelen. Daar kon een supertanker op ronddraaien!

- Zoiets monsterachtigs kan hier toch niet onder water zitten?

- Natuurlijk niet. Dit is een landings-unit, een compleet ingericht ruimteschip van veel kleinere afmetingen dat zich uit het midden van het moederschip kan los maken en zelfstandig in de ruimte kan opereren en op planeten kan landen.

- Waarom zijn ze zo groot?

- Ze zijn niet zo groot. Eigenlijk zouden we ze veel groter willen maken maar uit veiligheidsoverwegingen bestaat een ruimte-commando uit vijf schepen. Het vijfde zie je hier niet want vandaar is deze opname gemaakt tijdens de koppelmanoeuvre dicht bij Iarga. De schepen zijn onderling door een holle kabel verbonden waardoor een lift kan bewegen. We kunnen dus bij elkaar komen.

- Waarom hebben ze de discusvorm?

- De discusvorm is de uiteindelijke en universele vorm van interstellaire ruimteschepen. De hoofdreden is de ronde vorm van het voortstuwingsmechanisme: de zonnewielen. Om je een indruk te geven hoe die dingen eruit zien, komt hier een opname.

Er verscheen een gigantische ronde fabriekshal van zeker een halve kilometer doorsnede in vrije overspanning. Hier was zulk een ruimteschip in aanbouw. Een onvoorstelbaar ingewikkelde metaalconstructie van stervormige spanten waarin zich al duidelijk de contouren aftekenden van een enorme discus.

Honderden Iarganen waren hier aan het werk in oranje-kleurige overalls op talloze verdiepingvloeren, tussen kranen en andere hijswerktuigen. Dicht aan de buitenomtrek van de discus waren twee rondlopende buizen te zien van elk 6 m doorsnede en op een meter of vier van elkaar. Buitenom dit dubbele ringbuisenstel was een veel grotere ringbuis te zien met een afgeronde driehoeksvorm als doorsnede die met het ringbuisenstelsel was verbonden door middel van tangenciaal aangebrachte, trompetvormige pijpen. Dit ringvormige samengestelde buizen-systeem was nu het zonnewiel.

- Wanneer ik niet begrijp hoe een stel ronde buizen een ruimteschip kunnen voortstuwten, dan kunnen jullie moeilijk van mij verwachten dat ik wel begrijp waarom een ruimteschip rond moet zijn.

- Het massa-kinetische voortstuwingsprincipe is voor jou wel te begrijpen. In beide ringbuisen spint nl. materie rond, gevangen in magnetische velden en met relativistische snelheden. De draairichting is echter tegengesteld, in de ene buis linksom en in de andere rechtsom.

- Aha, een soort cyclotron?

- Laten we zeggen een soort synchrotron. Het straalpijp-principe van een raket of vuurpijl ken je. Hete gassen ofwel materie worden met zo groot mogelijke snelheid weggeblazen. Een universeel ruimteschip doet in feite hetzelfde. Materie wordt met lichtsnelheid uitgestoten maar niet in de ruimte maar in het eerder genoemde anti-materieveld waarin het eenvoudig verdwijnt en terugklapt als immateriële energie in het kosmisch draagveld.

Beschouw nu dit ringbuisenstelsel van bovenaf en trek een loodlijn op de vliegrichting door het middelpunt. Dan vind je twee plaatsen diametraal tegenover elkaar. Op deze plaatsen zet je in elke ringbuis waar de materie in achterwaartse richting stroomt een kosmische laser aan het werk die steeds achter elkaar de snelst bewegende deeltjes laat 'omklappen'. Dan ontstaat hetzelfde effect als bij een raket waar, uit twee straalpijpen, materie wordt weggeblazen met lichtsnelheid. Door de cirkelvorm van het buizenstelsel kunnen de beide diametraal tegenover elkaar bevindende lasers

zodanig worden verplaatst dat de aandrijfkraft in iedere richting van het langsvlak kan worden gesteld. Het kan naar links en rechts, vooruit en achteruit.

- Tot zover begrijp ik het. Maar er moeten toch juist als bij raketten altijd voldoende stuwstoffen aanwezig zijn om steeds materie te kunnen laten verdwijnen?
- Je raakt het kernpunt van het universele ruimteschip. Er gaat nl. geen materie in het voortstuwingsproces verloren. De achterwaarts weggestoten materie verdwijnt maar blijft als een overmaat van immateriële energie van het kosmisch draagveld in een gecompliceerd krachtenveld binnen het ruimteschip aanwezig. Daarmee kunnen we een fractie van een seconde later nieuwe materie laten ontstaan die ongeveer op dezelfde plaats weer wordt ingeschoten en versneld. Zo herhaalt zich dit proces in een eindeloze cyclus. Bij het wegklappen van de materie gaat dus de bewegingsenergie verloren, d.w.z. deze wordt omgezet in een reactievrije kracht, maar de massa-energie blijft behouden.
- Onbegrijpelijk! Jullie kunnen dus werkelijk een reactievrije kracht opwekken in een gesloten circuit. Hoe is het mogelijk! Ik was er volkomen van overtuigd dat de wet 'actie is reactie' juist was.
- Die wet is ook volkomen juist. Om deze wet buiten werking te stellen moet je dan ook de natuurwetten ofwel het kosmisch draagveld buiten werking stellen.
- Vrezen jullie nu niet dat wij met deze informatie een zonnewiel zouden kunnen maken?
- Neen. Het kernpunt, de materie-energie-draagveldomzettingen ofwel het buiten werking stellen van de natuurwetten vereist een dermate hoog ontwikkelde atoomfysica, dat dit voor jullie nog lange tijd onbereikbaar zal zijn. Energie-overschotten van het draagveld waaruit materie ontstaat, vormen een uitermate gevaarlijk verschijnsel. Zulke onvoorstelbare energie-concentraties zijn alleen hanteerbaar in een soort gravitatievelden waarvan de meest elementaire know-how hier op aarde nog ontbreekt. Zulk een zonnewiel verspreidt een krachtenveld dat bijv. op grote afstanden bepaalde elektronenbewegingen kan stop zetten of metaalconstructies in stukken kan laten springen. Ook in onze Melkwegnevel zijn zulke energievelden te vinden waar nog steeds nieuwe materie ontstaat. Het zijn grote obstakels voor de interstellaire ruimtevaart. Je hebt er nog geen flauw idee van wat er komt kijken om discusvormige ruimteschepen te bouwen.
- Waarom noemen jullie dat een zonnewiel? Wat heeft het met een zon te maken?
- Zonnen zijn door de rotatie van hun kritische massa's natuurlijke ruimteschepen die onder invloed van het deeltjesbombardement van hun 'buren' met vrije kosmische vectorkrachten in de ruimte navigeren. Deze krachten doen hen afstand houden t.o.v. andere sterren en veroorzaken het draaimoment en de uitzetting van galactische nevels. Een zonnewiel produceert dus krachten die een afspiegeling zijn van de zonnekrachten.

Maar een zonnewiel kan alleen kracht uitoefenen in het langsvlak. Vandaar dat een ruimteschip met één zonnewiel niet kan navigeren. Het is dus nodig om naast het grote centrale zonnewiel aan weerszijden een kleiner te monteren waardoor een koppel kan worden opgewekt om het ruimteschip te kunnen besturen. Wanneer dit ringenstelsel in een gestroomlijnde beplating wordt opgesloten,

ontstaat vanzelf de discusvorm.

- Waarom moet een ruimteschip gestroomlijnd zijn? De ruimte is toch leeg.

- Was dat maar waar! Voor ruimteschepen welke met relativistische snelheden voortbewegen, is de ruimte nog lang niet leeg genoeg en is niet alleen een perfecte stroomlijnvorm, maar ook een bepantsering noodzakelijk. Je hebt ons dek gezien en weet dus wel dat het pantser geen overbodige luxe is. Universele ruimteschepen hebben geen ramen of vensters. Het zijn zwaar gepantserde projectielen die juist door hun discusvorm zo sterk zijn.

Wanneer onze radar gruis of materie waarneemt, dan voeren wij de kantel manoeuvre uit die je zojuist gezien hebt. We stellen dan een zo klein mogelijk oppervlak bloot in de richting van waar het gevaar te duchten is. Niettemin trekt elk stofdeeltje brandsporen in de huidbeplating. Om deze reden vliegen onze ruimteschepen altijd in een lijnformatie. Ons commando bestaat uit vijf schepen, waarvan het voorste onbemand is omdat dat het grootste risico loopt. De schepen zijn onderling door een kabel ver- bonden omdat bij relativistische snelheden de draadloze verbindingen onbruikbaar zijn.

Een ander voordeel van de discusvorm is de grote natuurlijke sterkte tegen thermische variaties en het grote afkoelende oppervlak. Onze ruimteschepen zijn nl. zeer heet onder normale bedrijfscondities omdat de huidbeplating tevens fungeert als koeloppervlak voor de beheersing van de energieprocessen aan boord.

Tenslotte is de discusvorm zeer doelmatig om door middel van het magnetisme van de huidbeplating een krachtig extern magnetisch veld te handhaven, dat de bemanning moet beschermen tegen de materiëstraling uit de ruimte.

We menen hiermee je vraag over de vorm van onze schepen te hebben beantwoord.

- Inderdaad! Maar hadden jullie me niet verteld over een afweerwapen te beschikken tegen materie welke de baan van ruimteschepen dreigt te kruisen.

- De anti-materiestraal, beste Stef, is een verdediging tegen grotere brokken welke slechts zelden in de interstellaire ruimte voorkomen. Het gebruik van deze straal vraagt niet alleen een onnoemelijke hoeveelheid energie maar is ook vanuit het universele recht gebonden aan strenge restricties ter voorkoming van een verstoring der natuurlijke ordening. Wij zijn alleen gerechtigd tot het gebruik ervan om een catastrofe te voorkomen en pas wanneer andere maatregelen niet meer mogelijk zijn. Dit afweerwapen kan derhalve de bepantsering niet vervangen.

- Juist, ik begrijp het. Maar hoe is het leven nu aan boord van zo'n pantserschip in gewichtloze toestand? Het lijkt me niet zo erg amusant.

- In gewichtloze toestand zou het inderdaad niet zo amusant zijn. Juister gezegd: het zou onmogelijk zijn. Een intelligent wezen kan niet leven zonder zwaartekrachtsveld tijdens de eindeloze reizen tussen de sterren. Bij onze schepen wordt dit probleem opgelost door de continue aandrijfkraft van het zonnewiel dat een constante versnelling of vertraging opwekt welke gelijk is aan de

zwaartekrachtsversnelling van onze planeet. Wij laten geen abnormale G-krachten los op onze bemanning zoals jullie dat doen. Op onze schepen is de versnelling altijd constant, waardoor wij aan boord precies zo kunnen leven als thuis.

In het begin van de reis starten we met een lange periode van versnelling totdat we de maximale snelheid hebben bereikt. Daarna wisselen de periodes van vertraging en versnelling elkaar af en het laatste deel van de reis is een lange periode van vertraging. Doch steeds is er een zwaartekrachtsveld aanwezig door de continue werking van het grote centrale zonnewiel.

De besturingswielen worden niet gebruikt voor de normale aandrijving omdat het energie-rendement zoveel lager is dan dat van het grote zonnewiel.

- Wat is dan ‘boven’ of ‘beneden’ bij jullie aan boord?

Het scherm toonde weer de opname van vier ruimteschepen in een lijnformatie en verbonden door de kabel.

- Je ziet hier de formatie van ons commando kort na het vertrek van onze planeet. De versnelling was hier gericht in de vliegrichting en de schepen vlogen naar links. Het linker schip was dus ‘boven’ en het rechter, waar de navigatiekoepel uitstaat ‘beneden’.

- Zo, zat ik me te verbazen, jullie staan dus recht op in het vlak wat hier in het beeld horizontaal staat. Ik zie jullie dus op je kant.

- Inderdaad.

Ik staarde even nadenkend in de navigatiekoepel en plotseling daagde het begrip.

- Ah, juist. Deze navigatiekoepel staat normaal rechtop! Dat verklaart het feit dat alle instrumenten op de grond zitten. Die metalen roosters zijn als het ware de verdiepingsvloeren, waar jullie op kunnen lopen voor de bediening van de instrumenten. En die baan in het midden is een soort lift waarmee jullie van boven naar beneden kunt komen.

- Je hoeft je niet te beklagen over een gebrek aan opmerkingsgave. Je begint er steeds meer van te begrijpen.

- Maar is de bediening van zo’n ruimteschip zo vreselijk ingewikkeld dat daar die hele vloer vol met instrumenten voor nodig is?

- De bediening van het schip zelf vergt niet dit aantal instrumenten. Het grootste deel ervan is bestemd voor andere doeleinden. Om dit uit te leggen, moeten wij bij het begin beginnen.

Deze landingseenheid is een deel van het grote moederschip. Het kan zich ervan losmaken en zelfstandig in de ruimte navigeren en op planeten landen. Maar in de normale situatie zoals hier in het beeld, zijn deze landings-units een wezenlijk deel van het moederschip. Je moet je het zo voorstellen dat de besturings-zonnewielen van het moederschip zijn ondergebracht in een afzonderlijke gestroomlijnde beplating met links en rechts hiervan weer twee kleinere besturingswielen, welke

alleen dienst doen wanneer de landings-unit zelfstandig opereert. Het centrale zonnewiel van een landings-unit is dus tegelijkertijd een der besturingswielen van het moederschip. We zullen je eerst een landings-eenheid in actie laten zien, dan begrijp je beter waarover we praten.

Het beeld veranderde. Recht voor mij hing op korte afstand een gigantische discus. Kennelijk was het beeld opgenomen vanuit de navigatiekoepel van het er achterliggende ruimteschip. Ik zag alleen het bovendek met het pokdalige aanzien van vele brandstreden en gesmolten steenklodders. Het was een huiveringwekkend beeld voor een mens die langzamerhand begon te begrijpen welk een onpeilbaar stuk technisch vernuft er onder dit onafzienbare dek verborgen zat.

Dan rees langzaam uit dit monstrueuze gevaarte een minuscule klein zwart paaltje omhoog dat ik herkende als de zwarte paal van wel 1,5 m diameter. Even later verscheen het blinkende randje van de navigatiekoepel. Onmiddellijk daarop steeg een kleine discus omhoog precies uit het midden van het ruimteschip alsof het met kracht werd weggeduwd. Tegelijkertijd accelereerde het ding met steeds toenemende snelheid en verdween als een lichtende stip in de achtergrond van de sterrenhemel.

Het was een asymmetrische discus van veel kleinere afmetingen. Het bovendek was flauw bol in dezelfde welving als het moederschip maar de onderkant was veel boller en het ding had een conische rand. Verder was in de onderkant een extra verdikking te zien in de vorm van een platte metalen koepel. In het moederschip was een diepe kom achtergebleven waar de landingsunit zo op het oog precies in paste.

- Zeg luister eens, is die navigatiekoepel even groot als deze?

- Ja zeker.

- Grote hemel, dan is zo'n landingsunit wel vijf à zes maal zo groot in diameter, laat ik eens denken, ... wel een meter of 80.

- Dat is wel ongeveer juist.

- Onvoorstelbaar!

- Inderdaad. De technische know-how welke aan universele ruimteschepen ten grondslag ligt, gaan het aardse voorstellingsvermogen verre te boven. Deze navigatiekoepel is het zenuwcentrum van een ruimteschip. Bedenk eens wat er komt kijken bij de navigatie en de communicatie. Wat daarvoor alleen al nodig is aan instrumenten, data-opslag- en rekenmachines is al reeds onvoorstelbaar. Verder kan elke navigatiekoepel bij toerbeurt alle controlefuncties uitoefenen van het totale eskader. Dit behelst niet alleen de technische apparatuur maar ook de klimaatregeling, de voedselproductie, de ontspanningsprogramma's voor de bemanning en de studieprogramma's voor de jeugd. Het is allemaal te veel om op te noemen en we kunnen je verzekeren dat het aantal instrumenten wat je hier ziet het minimaal mogelijke is.

- Versta ik dat goed? Studieprogramma's voor de jeugd? Hebben jullie kinderen aan boord?

- Ja, die hebben wij ook. Wij zijn niet zomaar op een expeditie. Wij leven aan boord met onze

vrouwen en kinderen voor een tiental of soms ook wel voor tientallen jaren. De ruimte is ons thuis. Voor mensen die de contemplatie zoeken en de hoogste gelukservaring beleven in de warme intimiteit van de bemanningsgroep is een langdurige ruimtereis een stuk levenservaring en een geestelijke verrijking waarvoor zij dankbaar zijn en die ze nooit zouden willen missen. Je kunt ons vergelijken met jullie kloosterlingen. Tussen de sterren willen wij leven en sterven.

- Zo! ... Ja, inderdaad, je moet wel iets van de instelling van een kloosterling hebben om het leven in zo'n stalen doos te kunnen ambiëren.
- Je hebt nog geen idee van het wooncomfort dat in onze ruimteschepen is ingebouwd, doch we zullen er niet verder op ingaan.
- Worden er aan boord van die gepantserde dozen ook kinderen geboren?
- Zelfs dat!
- Och gut, dat vind ik zielig.

Er viel even een stilte.

- Dit is een prijsopmerking. Een vertegenwoordiger van een ras dat zijn kinderen een uitzichtloze toekomst instuurt waar ze nog een redelijke kans lopen om levend verbrand te worden in een atoomconflict, maakt zich zorgen over onze kinderen. Gebruik je hersens Stef. De kans dat zij opgroeien tot mentaal stabiele en gelukkige mensen is tientallen malen groter dan die van jullie kinderen.
- Maar jullie wilt toch niet beweren dat zulke ruimtereizen vrij zijn van risico's?
- Wanneer we alleen het facet beschouwen van jullie verkeersveiligheid dan zijn we er volledig van overtuigd dat onze kinderen minder risico lopen dan die van jullie, waar dagelijks de auto's rakelings langs scheren.
- Kunst, bij jullie aan boord rijden geen auto's. Wanneer ik nu het goed begrijp, dan gaan die kinderen gewoon naar school?
- Natuurlijk. Ze volgen exact dezelfde lessen als de kinderen op onze planeet Alle elektronische informatie is in dit centrale zenuwstelsel opgeslagen. Dat is trouwens ook de verklaring voor de beschikbaarheid van alle beeldopnamen die we voor jouw instructie nodig hadden. Het waren de instructiefilms voor onze jeugd. Beperk je tot de meer essentiële punten. Ons rest nog maar weinig tijd.
- Hoe lang kunnen jullie de constante aandrijfkraft van de zonnewielen in werking houden?
- Zeer lang. Enkele tientallen jaren. Daarna moeten we weer brandstof tanken.
- Dus dan moeten jullie zorgen om weer thuis te zijn op jullie planeet?

- Nee. Onze brandstof is water. De waterstof hebben we nodig voor de energie-opwekking en de zuurstof voor ons zelf. Aangezien vele zonnestelsels een natte planeet bezitten die meestal het doel is van onze ruimtereizen, is het tanken van water niet zo'n probleem. Onze landings-units zijn dan ook geheel ingericht voor de opslag en het transport van water. Dit is de verklaring waarom deze onder water kunnen blijven zoals jullie duikboten.

- En dan tanken jullie alleen maar water?

- Inderdaad.

- En waar eten jullie dan al die jaren van?

- Je raakt een van de hoofdproblemen bij het bouwen van universele ruimteschepen. Wanneer je de gigantische technische installatie hebt uitgedacht met de onvoorstelbaar gecompliceerde atoomprocessen in de zonnewielen, de energie-opwekking, de communicatie, de ingewikkelde navigatie, enz. enz. dan heb je slechts de helft van het totale denkwerk volbracht. De andere helft heb je dan nodig om een leefbaar klimaat aan boord te scheppen met een honderdprocentig stofwisselingsproces. Intelligente wezens zijn uitermate moeilijk in het leven te houden onder ruimtecondities. Je hebt nog geen flauwe voorstelling van wat er komt kijken om discusvormige ruimteschepen te bouwen.

- Ik geloof toch wel dat ik nu een flauwe voorstelling heb van zulk een stuk technisch vernuft, dat jullie een ruimteschip noemen. Het is echter zo iets geweldigs en ingewikkelds dat ik me afvraag of ruimtereizen nu niet mogelijk zijn met wat minder ingewikkelde toestellen.

- Interstellaire ruimtevaart is volgens ons weten alleen mogelijk met ronde ruimteschepen, aangedreven met zonnewielen. Wij geloven niet dat eenvoudiger ruimteschepen denkbaar zijn. Met raketten is dit in ieder geval onmogelijk. De energiebehoefte is dusdanig groot dat dit nimmer met het uitstoten van materie is op te lossen.

Jullie ruimtevaartwedloop zal derhalve niet veel meer kunnen opleveren dan enig planetair verkeer binnen het eigen zonnestelsel, dus naar dode planeten.

Het zou te wensen zijn dat de beperktheid van de praktische mogelijkheden van jullie huidige ruimtevaart het inzicht wakker maakt dat de welvaartsefficiency-verlaging ontoelaatbaar moet worden geacht in een wereld waar de sociale tegenstellingen zo schrikbarend groot zijn als bij jullie. Jullie ruimtevaart is zuivere discriminatie t.o.v. alle armen, ondervoeden en sociaal achtergestelde bevolkingsgroepen op jullie planeet en dat is een ontzettend hoog percentage. Naar onze rechtsnormen is het misdadig.

Het ligt gelukkig in de natuurwetten verankerd dat werkelijke ruimtereizen alleen mogelijk zijn voor intelligente rassen met een zeer hoog technologisch ontwikkelingspeil; in ieder geval zo hoog dat alle discriminaties binnen de soort zelf, volledig geliquideerd moeten zijn.

Vanuit de ruimte hebben jullie geen gevaar te duchten. Alleen sociaal stabiele rassen exploreren de ruimte. De anderen vernietigen zichzelf voor die tijd of slepen zich zonder uitzicht voort van chaos

naar chaos.

- Hoeveel stabiele rassen zijn er zo ongeveer in onze Melkwegnevel?
- Vele! We zijn echter niet gerechtigd je ook maar de geringste informatie erover te verstrekken. De tijd om te kennen, is voor jullie op de aarde nog niet aangebroken.
- En wanneer breekt die tijd wél aan?
- Zodra het menselijk ras stabiel geworden is, m.a.w. zodra vaststaat dat het zal overleven en de superbeschaving zal bereiken. Pas dan zullen wij jullie isolement opheffen en jullie opnemen in ons communicatie-systeem. Dan zal een ontzagwekkende nieuwe wereld voor jullie opengaan met een onbegrensde horizon. Maar niet eerder dan op het moment waarop jullie de volwassenheid hebben bereikt op eigen kracht en zonder hulp van buiten.
- Is dat dus een belofte om eens terug te komen?
- Het is niet zozeer een belofte als wel een vanzelfsprekendheid. Zodra jullie de Operation Survival Earth hebben uitgevoerd en dus de hoge beschavingsethiek blijvend geplant hebben, dan is jullie vrijheid en zelfstandigheid onaantastbaar geworden. Jullie zijn dan volwassen en kunt als onafhankelijke en zelfstandige partners deelnemen aan de dialoog tussen de absolute rassen. Wij zullen jullie maar al te gaarne opnemen in ons communicatiesysteem.
- Waarom willen jullie me nu geen adviezen meegeven hoe deze operatie dient te worden uitgevoerd?
- Je onderschat nog steeds de kracht van het juiste inzicht. Je rapport zal gaan werken als een zeef. Alleen mensen van voldoende niveau pakken het beet en de rest glijdt er doorheen zonder dat het hen beroert. Het juiste inzicht bundelt door kosmische wetten de krachten van de goede wil.

Alleen wanneer er voldoende niveau op deze aarde aanwezig is resulteert deze bundeling in een doelgerichtheid, in een plan. Aan dat niveau kunnen wij niets veranderen. We kunnen niet meer doen dan inzicht planten. Want hoe kunnen wij nu beoordelen wat er moet gaan gebeuren? Het meest logische lijkt ons en met de nadruk op 'lijkt', een dialoog tussen de religies en ideologieën om een aanvang te maken met het formuleren van algemeen aanvaardbare beschavingsnormen als basis van een nieuwe maatschappelijke structuur. Maar daarvoor is eerst inzicht nodig. Uit het feit dat we bij jou dit inzicht geplant hebben met behulp van enkele bijbelteksten moet je beslist niet concluderen dat wij de andere religies en ideologieën minder achten. Integendeel, hadden we toevallig in plaats van een christen, een boeddhist, of een communist of een humanist enz. getroffen, dan hadden wij onze uitleg gegeven vanuit die andere overtuiging en waarschijnlijk met minder moeite. De arrogantie van het christendom is het laatste wat jullie in die dialoog gebruiken kunnen. Jullie moeten in iedere logisch denkende mens van goede wil de meest geniale creatie leren herkennen van het scheppende intellect.

Ons gesprek is ten einde. Het is al laat en je moet nog een haven bereiken voor het donker wordt. We

gaan afscheid nemen en we weten dat het een afscheid zal zijn voor altijd. Ben je klaar om te vertrekken?

Een gevoel van doffe wanhoop begon zich van mij meester te maken, vermengd met een vreemde ontroering. Mijn hemel, ze gingen vertrekken. Ze gingen mij alleen laten! Er was nog zoveel te vragen; wie kon mij nog helpen als zij er niet meer waren?

Ik stond langzaam op en liep naar het venster om deze acht ruimtevaarders nog eens van dichtbij te zien.

- Inderdaad, we moeten afscheid nemen. Ik zal jullie verschrikkelijk missen. Er is nog zoveel te vragen en uit te leggen. Maar wat ik het meest zal missen is jullie belangstelling en genegenheid voor ons. Die weldadige warmte, die jullie onzelfzuchtigheid noemen. Ik zal geen mens ter wereld kunnen uitleggen welke ervaring me dat contact met jullie geestelijke warmte gegeven heeft. Het heeft in die korte tijd een ander mens van me gemaakt met een wijdere horizon en een onbegrijpelijk inzicht. Het heeft een mens van me gemaakt die een heilig vuur in zich voelt branden om iets te doen, die voelt dat hij een opdracht heeft gekregen die moet worden uitgevoerd.

Ik zal die uitdaging aanvaarden. Groet de mensen op Iarga en de andere planeten van mij en bedank hen voor hun aandeel in jullie ruimtereis die deze instructie mogelijk heeft gemaakt. Zeg hen dat deze man hen benijdt om hun wereld met die wondere perfectie en waar intelligente wezens werkelijk gelukkig kunnen zijn. Zeg hen dat ik het begrepen heb ondanks de vele vragen die nog niet beantwoord zijn.

Tot slot rest mij de moeilijke taak om jullie zelf te bedanken.

- Stop, Stef. Het is niet aan jou om ons te bedanken. Onze voldoening dat je de uitdaging aanvaard hebt, maakt elke dankbetuiging overbodig. Maar toch is er nog een groot probleem. Je weet hoe wij van zorgen vervuld zijn over het risico dat je in staat zult blijken tot bewijsvoering, wat betekent dat wij te ver zijn gegaan en een misdaad hebben gepleegd tegenover de aarde. Je kunt een zware last van ons afnemen met de plechtige en onvoorwaardelijke belofte dat je de film zult vernietigen en je zult onthouden van elke poging tot bewijsvoering.

Ik glimlachte een beetje spijtig.

- Zelfs de ethiek der interplanetaire verhoudingen heb ik begrepen en aanvaard. Jullie kunt gerust zijn. Ik beloof jullie op mijn woord van eer dat ik de film zal vernietigen en geen poging tot enige bewijsvoering zal ondernemen.

Er kwam plotseling verandering in de onverschillige houding van het achttal. Ze stonden op en gingen in een halve cirkel rond het venster staan. Voor het eerst bespeurde ik enige emotionele reacties op hun anders zo ondoorgroendelijke gezichten.

- Je hebt het verlossende woord gesproken. We geloven in je oprechtheid en daarmee heb je ons de mogelijkheid gegeven om jou met alle kennis ongehinderd te laten vertrekken. Pas nu voelen wij ons verantwoord om dit te doen. De Operation Cosmic Integration Earth, waaraan jaren van

voorbereidend werk is voorafgegaan, is geslaagd. Een zware last is van ons afgevallen. Jij zult bij vele superbeschavingsrassen in woord en beeld voortleven als een goedwillend mens met een merkwaardig stabiel niveau onder de naam Stef van de Aarde.

Er zijn nl. opnamen gemaakt van je reacties op de verschillende onderwerpen en daardoor zullen de gedachten van miljarden intelligente wezens met je zijn bij het vervullen van je moeilijke taak.

Tot slot rekenen we op je begrip dat wij de plicht hebben ons te overtuigen dat de film werkelijk vernietigd is. We willen je daarom vragen om dit te doen vóór je aan boord stapt en wel zo duidelijk mogelijk in het zicht van de zwarte paal. Daarna zullen we je schip loslaten en vertrekken.

Vaarwel Stef, we wensen je de moed toe om te vertrouwen. Moge de inspiratie van de omni-creativiteit je vergezellen op je verdere pad. Vaarwel.

Boven mijn hoofd ging het luik knarsend open. Het achttal maakte een plechtige buiging waarbij ze een hand op hun voorhoofd legden. Ik beantwoordde de groet op dezelfde manier.

- Vaarwel, duizendmaal dank.

Even later stonden Miriam en de kinderen met ontstelde ogen het tafereel gade te slaan van een man, die met een afwezige blik in zijn ogen staande naast zijn schip en met zijn benen in het stromende water een fototoestel opende. Daarna wikkelde hij de film af en wierp die in het water. Vervolgens zwaaide hij met zijn arm een laatste groet in de richting van de zwarte paal en klom aan boord.

Slot

Een varend ruimteschip - De start van universele ruimteschepen - Gloeiende gaswolken voor de Nederlandse kust - Nevelringen in de atmosfeer - De uitdaging aanvaard.

Het was een prachtige windstille avond. We stonden met z'n allen te wachten op de dingen die komen gingen. Voor de laatste maal hoorden we het zoemende geluid waarmee de navigatiekoepel naar binnen zakte, maar ditmaal bleef de ingewikkeld gevormde zwarte paal omhoog staan.

Even later ging er een deinende schok door het schip. De ruimtevaarders hadden het losgelaten zodat het weer in zijn element dreef. Vrijwel onmiddellijk begon het weg te drijven op de stroom, waarbij de ankerketting een ratelend lawaai maakte, tot het anker van het ruimteschip afgleed en met een klap in de ketting viel.

Ik begon de ketting op te draaien en ondertussen startte het voortstuwingsmechanisme van het ruimteschip. Door de wat grotere afstand was het geluid zachter dan de eerste maal maar niettemin was de onbeschrijfelijk jengelend gierende zoemtoon duidelijk te horen.

Het zette zich in beweging met de zwarte paal ongeveer een meter boven water en koerste zeewaarts.

Met half toegeknepen ogen stond ik op het voordek dit wegvaren gade te slaan en tot mijn verwondering bleek dat de vaarsnelheid gering was. Meer dan 6 à 7 knopen kon het niet zijn.

Plotseling flitste het door mijn hoofd dat ze waarschijnlijk niet sneller durfden te varen met die geweldige discus in dit verraderlijke water vol met zandbanken en ondiepten en vrijwel tegelijkertijd werd het drieste plan geboren om ze een stuk te volgen, in de hoop iets te kunnen zien van het opstijgen. Ik liep naar achteren, startte de motor en begon op volle kracht het brede schuimspoor te volgen, ondanks de protesten van Miriam die de charme van dit volgende avontuur niet kon ontdekken. Maar ik zette koppig door. Na een half uur varen lieten we de kustlijn van Walcheren en Schouwen achter ons en voeren we op open zee. De zon was in een prachtige rode gloed ondergegaan en in het stille zwarte water liep een langzame gladde deining. Het werd een vreemde en bizarre tocht.

De volstrekte eenzaamheid, de onafzienbare watervlakte en bovenal dat geheimzinnige toestel daar ergens in de verte, dit alles legde een druk op ons waartegen mijn koppigheid niet was opgewassen. Op het moment dat we dan ook in de duisternis het schuimspoor kwijtraakten, stopte ik de motor en liet het schip uitdrijven. Ik had voor mezelf het zinloze van een verdere achtervolging erkend en we besloten om het schip nog even te laten drijven en onderwijl een kop koffie te drinken. In de volmaakte stilte van deze omgeving zaten we even later in de open kuip met spanning te luisteren.

Juist op het moment dat we aanstalten maakten om terug te varen, hoorden we in de verte het jankende geluid van de aandrijving. Ik sprong met mijn kijker boven op de roef en begon koortsachtig het wateroppervlak af te zoeken.

Miriam zag ze het eerst.

- Daar, Stef een licht!

In de kijker zag ik een grote ronde schijf die zich langzaam met een kantelende beweging uit het water oprichtte. Het licht werd veroorzaakt door een overdadig vonkenpatroon dat zich over het gehele zichtbare oppervlak uitstrekte. Dicht aan het wateroppervlak waren de vonken geel-oranje, een stuk boven het water werden ze geel-groen en aan de bovenrand blauw. Door dit lichtschijnsel was de discus uitstekend waar te nemen ondanks de grote afstand.

Plotseling nam de intensiteit van het lichtschijnsel toe, terwijl even later het geluid toenam in sterkte en frequentie. Het licht werd daarop verduisterd door grote stoomwolken waardoor het moment van de start aan het oog werd onttrokken, maar even later verscheen uit deze wolken een gigantische lichtende discus die onder een steile hoek opsteeg, vliegend volgens de langsrichting. Hij steeg op in een grote spiraal met ongeveer het schip als middelpunt.

De aanblik was nu veel imposanter dan op de beeldopname in de wereldruimte. Eigenlijk was er van de discus niet veel te zien. Hij was omgeven door een vurig oranje-rode gaswolk die een nauwkeurige waarneming bemoeilijkte. Rond deze gaswolk hing een geweldige nevelachtige halo waarvan de aanvankelijk geel-groene gloed werd overstraald door het oranje-rode licht. Hierdoor leek het ruimteschip groter dan het in werkelijkheid al was. Het vurige licht ontlokte Miriam een angstige kreet omdat ze meende dat er iets fout ging, maar ik stelde haar gerust.

- Dit is de normale toestand. Ze zijn gloeiend heet wanneer de aandrijving werkt.

Beiden stonden we ademloos te kijken naar het onaardse, onbeschrijfelijk indrukwekkende machtsvertoon van deze wezens, die als een laatste groet in een grote cirkel om ons heen vlogen, steil opstijgende naar onbereikbare verten. Als gebiologeerd bleven we het ruimteschip nakijken tot het als een dof-rode stip oploste in de donkere avondhemel.

Ondanks de triomf dat ik erin geslaagd was de opstijging mee te maken, voelde ik me eenzaam. Het gevoel van verlatenheid van iemand die afscheid heeft genomen van een paar goede en waardevolle vrienden. Miriam voelde blijkbaar iets aan van de gemoedstoestand waarin ik verkeerde en kwam naast me staan terwijl ze haar arm door de mijne stak.

Maar voordat ze iets had kunnen zeggen, hoorden we voor de tweede keer het geluid van de aandrijving. Wie schetst onze verbazing toen we opnieuw op dezelfde plaats een discus zagen opstijgen. Weer zagen we het vonkenpatroon en de grote stoomwolk waaruit een zelfde ruimteschip opsteeg. In tegenstelling tot de eerste, beschreef deze geen spiraal maar steeg vrijwel loodrecht omhoog als een raket.

- Grote hemel, fluisterde Miriam, daar gaat weer zo'n monster omhoog. Hoeveel van die dingen zitten

er hier? Laten we alsjeblieft weggaan. Als er nog eentje omhoog gaat, ga ik gillen.

Ik gaf geen antwoord. Als in trance stond ik het ruimteschip na te staren totdat ook dit in de verte was verdwenen.

Enige minuten stonden we beiden zwijgend op het wiegende schip tussen hoop en vrees of er nog een derde discus zou opstijgen maar er gebeurde verder niets. In plaats daarvan gaf Miriam opnieuw een kreet:

- Daar Stef, daar gaan ze!

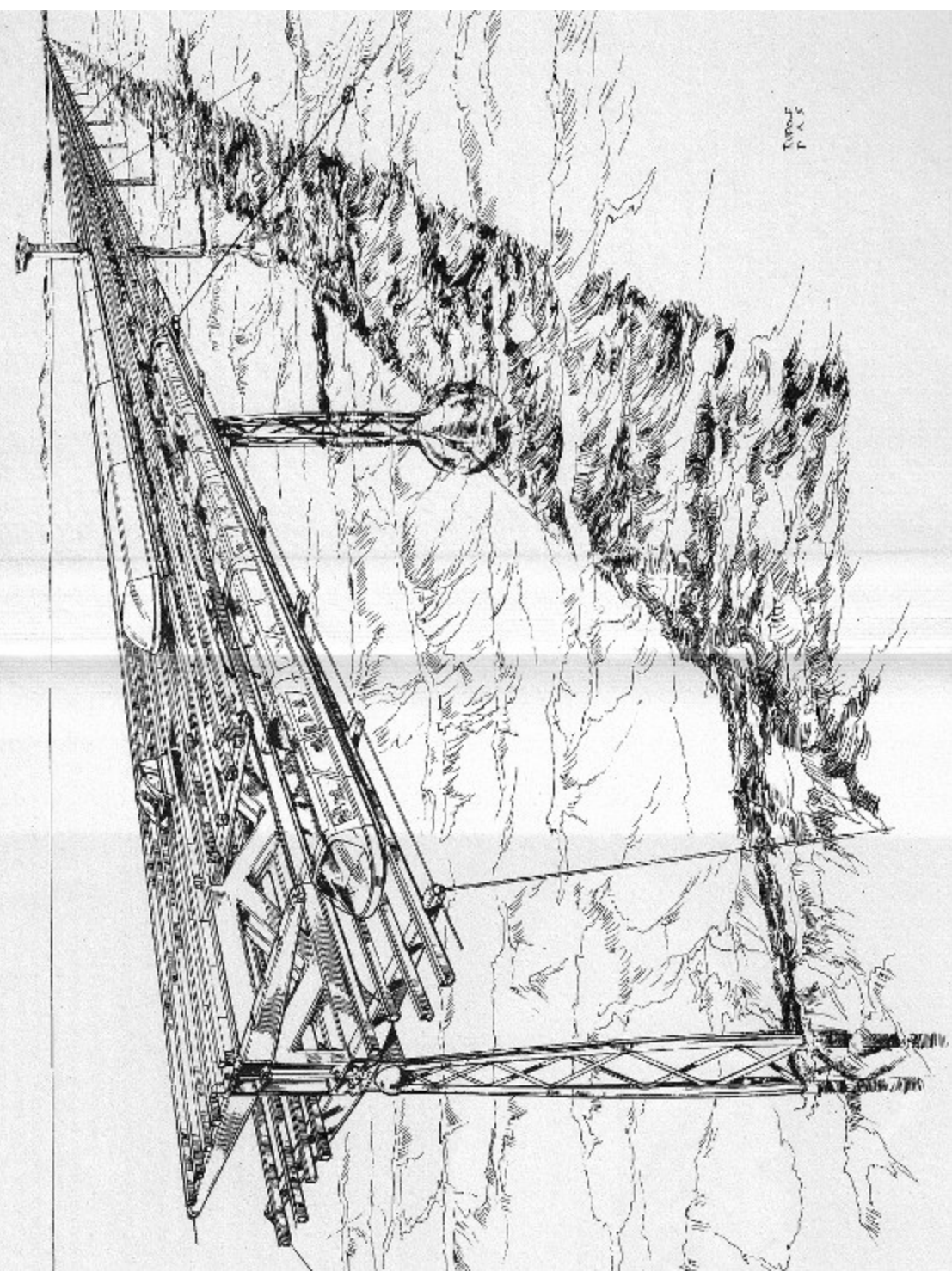
Hoog in de donkere hemel was een lichtende stip verschenen. Het eerste ruimteschip had zich uit de aardschaduw losgemaakt en vloog in het licht van de ondergaande zon. Ik richtte mijn kijker en ontdekte een wolkachtig verschijnsel dat een oranje gloed weerkaatste. Duidelijk onderscheidde ik een nevelachtige kern met daaromheen een grotere nevelring, even later gevolgd door een tweede. Vrij plotseling verdween dit nevelachtig omhulsel van beide ruimteschepen. Ze waren kennelijk buiten de dampkring gekomen en vervolgden hun weg als twee ovale schijfjes, die langzaam vervaagden in de oneindigheid van de wereldruimte.

Miriam legde haar hoofd op mijn schouder.

- Zo jongen, ben je eindelijk klaar?

Ik zuchtte eens diep en sloeg mijn arm om haar heen.

- Nee, schat. Zij ..., en ik wees naar de plek aan het firmament waar ze verdwenen waren, zij zijn klaar. Voor ons moet het nog gaan beginnen.

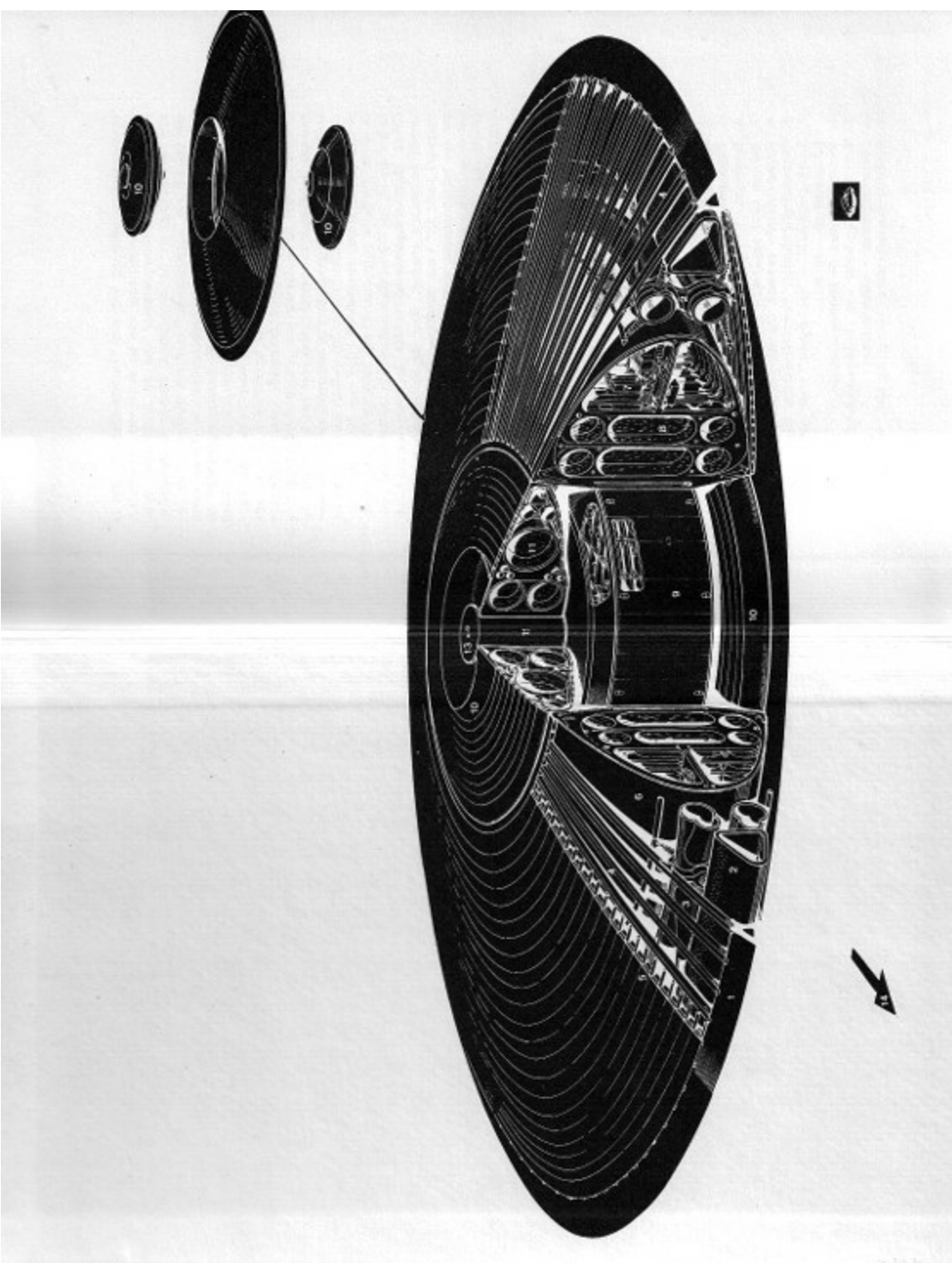

De drijvende oceaanbruggen van Iarga zijn uitsluitend gebouwd voor de slijtagevrije treinstellen die op poolschoenen door magnetische railkokers bewegen. Bij reizen overzee laten ze hun auto's thuis omdat ze aan de andere kant van het water weer over dezelfde auto's kunnen beschikken.

Het samenzijn, en dus ook het samenreizen is een belangrijk deel van het leven van de Iarganen. Deze robottreinen bewegen zich dan ook geruisloos en schokvrij voort.

De afbeelding toont een gedeeltelijke doorsnede van een dergelijk systeem. Een centrale brugligger, steunend op verticale kolommen, voorzien van uithouders voor acht railverbindingen in twee verdiepingen. De gehele constructie is met kabels aan de zeebodem verankerd, en wil omhoog drijven, omdat de verticale kolommen zijn bevestigd aan bolvormige drijflichamen. De volstrekt rechte verbinding waarover treinen zich met vliegtuigsnelheden voortspoeden met onderlinge

afstanden van hoogstens tien treinlengten is door grondkabels vanuit een centraal inspectiepad instelbaar. De vervoerscapaciteit van deze railbanen gaan alle aardse begrippen verre te boven.

De tekening van een ruimteschip betreft een "moederschip" met een diameter van ca 250 m volgens schaal auto rechtsonder (zwarte rechthoek). De discusvorm als compromis tussen maximaal koelingsoppervlak en minimaal frontaal oppervlak bij een maximale inhoud zou de universele oplossing zijn voor reizen met kosmische snelheden.

Het aandrijvingssysteem d.m.v. een zonnewiel (twee tegengesteld spinnende synchrotrons plus buitenring voor de hantering van gewichtsloze energie in ons nog onbekende krachtenvelden) eist een cirkelvormig bovenaanzicht en de gevolgen van botsingen met losse materie zoals waterstofmoleculen bij relativistische snelheden eisen een kleine invalshoek, dus een sterk afgeplatte vorm. De beide hulpschotels zijn feitelijke landingseenheden die bij het achterste moederschip los getekend zijn. Grote electromagnetische velden en hoge temperatuur van de buitenhuid zouden, door de ionisatie van de omringende lucht het voor aardbewoners onmogelijk maken om een ruimte-discus

scherp waar te nemen. Een ras dat dergelijke voertuigen kan bekostigen is bij axioma vreedzaam. Ze hebben er een mondiale investering voor nodig gehad.

Verklaring van de nummers:

1. Pantsering
2. Deeltjesversnellers en opslagring (anti-materie?) van hoofdaandrijving
3. Tangentiale verbindingen tussen deeltjesversnellers en opslagring
4. Hoofdspanten
5. Huidbeplating en koelingssysteem
6. Druk huid
7. Ruimte voor apparatuur
8. Brandstoftanks (water) van moederschip
9. Bemanningsgedeelte, voedselcultures etc.
10. Landingseenheid - "tankdiscus" voor natte planeten (diameter ca 80 m)
11. Watertanks van de landingseenheid
12. Bemanningsgedeelte van landingseenheid
13. Commandotoren - uitschuifbaar
14. Richting van constante versnelling (evt. vertraging)